

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 90

Dijous, 16 de juliol de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 60, segona i darrera reunió

S U M A R I

Interpel·lació

al Govern sobre la situació econòmica (tram. 300-00226/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre el nou model de finançament (tram. 300-00227/08) p. 9

Interpel·lació

al Govern sobre la reordenació i l'adaptació de l'oferta dels estudis postobligatoris (tram. 300-00228/08) p. 15

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'elaboració i l'aprovació
de la llei electoral (tram. 302-00183/08) p. 20

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el règim electoral (tram. 302-00186/08) p. 21

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de mitjans de
comunicació en el nou marc legal (tram. 302-00181/08) p. 27

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política amb relació
a la temporada turística (tram. 302-00182/08) p. 34

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema financer (tram. 302-00184/08) p. 40

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur dels centres especials de treball social
i el dret al treball de les persones amb discapacitat (tram. 302-00185/08) p. 47

Procediment

per a l'elecció d'un membre de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (284- 00031/08) p. 51

Declaració

del president, de la Mesa i dels grups parlamentaris del Parlament de Catalunya amb motiu
del cinquantè aniversari de Televisió Espanyola a Catalunya (tram. 401-00041/08) p. 52

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 60.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Domínguez Garcia i Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, i la consellera de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació econòmica (tram. 300-00226/08)

Ho farem amb el setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació econòmica; presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, acabem, de fet, amb els plens ordinaris de la sisena legislatura..., d'aquest període de sessions, el sisè període de sessions, que avui enllestim, de la vuitena legislatura. I, de fet, crec que convindrem tots que, molt a pesar nostre, ha estat la crisi, la crisi econòmica, l'element determinant d'aquesta legislatura.

És cert que hem viscut dos capítols, durant aquest període, d'extraordinària rellevància: l'aprovació de la Llei d'educació i tot el debat sobre el finançament. Però molt particularment, doncs, la crisi, en aquest sisè període de la vuitena legislatura, ha anat colpejant, i de quina manera, famílies, empreses i treballadors del nostre país.

I ens ha semblat oportú, senyor conseller, senyores i senyors diputats i diputades, utilitzar, doncs, aquest darrer capítol d'interpellacions al Govern per poder analitzar l'estat de la qüestió.

Si els sembla, ens estalviarem el que són les dades més canòniques, perquè vostès, senyores i senyors diputats, i vostè més, senyor conseller, les tenen al cap, les coneixen perfectament. És igual que parlem d'atur, o de PIB, o d'IPC, o d'IPI, o d'automoció, de sector exterior, és indiferent; aquestes xifres, avui, ens les estalviarem, només faré al·lusió a algunes..., les més noves, potser les més punyents, a partir d'un darrer informe, no?

I també voldríem, senyor conseller, estalviar-nos una part de retrets, que crec que no anirien en la línia del que pretén aquesta interpellació respecte o al caràcter catastrofista d'una intervenció que, forçosament, doncs, és crítica respecte al que el Govern ha fet en l'àmbit

de la crisi, o a aquesta visió, a vegades maniquea, no?, d'un Govern entestat a no fer el possible per resoldre la crisi. No pretenem ni una cosa ni l'altra, eh?; fugim, doncs, d'aquest catastrofisme i fugim de qualsevol referència maniquea respecte a la crisi.

Ens preocupen –i crec que vostè també ho podrà compartir, això–, malgrat que coneixem les dades, que les tenim en part molt interioritzades i semblaria a vegades que inclús amortitzades, algunes noves dades sobre l'informe de les perspectives econòmiques de l'OCDE, que no són particularment bones ni per a Espanya ni per a Catalunya, tant pel que fa relació a la contracció del PIB per a l'any 2009 com per a les expectatives el 2010. Tampoc són bones les expectatives respecte a la nostra taxa d'atur, eh?, que se situa, segurament, per sobre de les expectatives que tant el Govern espanyol com el Govern català tenien. I, com ja n'hem tingut l'oportunitat de parlar recentment, en un parell d'interpellacions, si més no, tampoc són bones les expectatives respecte a dèficit. Li dic això des del punt de vista que tenim dades que hauríem d'evitar un fals optimisme respecte a hipotètics brots verds respecte a l'economia catalana.

Vam conèixer l'altre dia no només això, sinó l'evolució de la indústria a Europa. I si hi ha algun país autènticament castigat, amb un decrement significatiu de la seva indústria, a tot Europa, pràcticament, el país més castigat, seguit després per Suècia, és Espanya i Catalunya amb percentatges del 2,9. I si parléssim de les darrerríssimes dades sobre turisme, les nostres expectatives tampoc estarien massa suficientment fonamentades en l'esperança, quan sabem que tenim descensos ja pràcticament del 5,7.

Dit això, coneixem les dades en termes generals, u. Dos, algunes de les darreres dades que tenim no són especialment optimistes respecte a l'evolució de l'economia a Catalunya i a Espanya, punt, ni un mot més de dramatisme; no tenim bones dades i no tenim bones expectatives, això és tot.

Avui, exactament avui, fa un any –avui fa un any– del debat Montilla-Mas sobre la situació econòmica. Avui fa un any, era el 16 de juliol de l'any passat. I jo m'he rellegit atentament aquell debat i particularment la intervenció del president Montilla. El president Montilla deia que havíem d'actuar, concretament..., ho deia d'una manera ben explícita i a més amb molt d'èmfasi; ell deia: «Hem d'actuar en quatre camps.» Quatre. Havia fet referència a la inflació, que això jo crec que pràcticament podem dir que les coses presenten problemes, però van en la línia en què van, que estava previst. Però ell va parlar de quatre temes: un, mesures per dinamitzar la construcció i la indústria; dos, atenuar les tensions de liquiditat del sistema financer; tres, problemes derivats de l'augment d'aturats, i quatre, austeritat de les administracions públiques. Dit d'una altra manera, prendrem un conjunt de mesures, deia el president Montilla –que s'han anat referendat amb algunes de les mesures que el Govern, molt tímidament a parer meu, ha anat prenent durant aquest darrer any–, per combatre aquests quatre àmbits. I a mi m'agradaria que el debat, senyor conseller, el centréssim sobre aquestes qüestions, que no escapolíssim el debat sobre, en fi, en general, en

aspectes particulars... No, no; anem a parlar d'aquestes quatre coses, si a vostè li sembla oportú.

Jo he volgut, senyor conseller, arribar a aquest debat amb els deures fets respecte al que el Govern ha fet i m'he estudiat amb detall aquest instrument que tenen vostès penjat de la web, Eines contra la crisi; me l'he estudiat amb detall, he vist totes les mesures.

El meu balanç, conseller Castells, senyores i senyors diputats, és que tot això és bastant insuficient. Insisteixo que sense cap tipus de maniqueisme: és bastant insuficient. Ho és per les polítiques orquestrades pel Govern en el seu conjunt, i probablement hi hagi un punt d'explicació –no li ho discutirem– en dues qüestions que sé que vostè ens recordarà: l'escassetat del nostre finançament i el descens brutal de la nostra recaptació; un fet i l'altre han accentuat que aquestes mesures no puguin ser ni suficients ni donar els resultats que en calia esperar.

I jo li demanaria, senyor conseller, si vostè és tan amable, que prenguéss nota, si ho creu oportú, per anar veient tots aquests temes un per un, i vostè ens anés explicant com està cadascuna de les coses.

U, destrucció d'empreses. Jo tenia l'oportunitat, només fa quaranta-vuit hores, d'estar en un esmorzar de treball amb un dirigent empresarial molt i molt significat. Em deia: «El nombre de destrucció d'empreses al país creix a un nivell despietat.» No utilitzava la paraula «despietat»; aquesta és meva, però diu: «Creix molt.» I em deia: «Però la preocupació de la patronal no és tant per la destrucció d'empreses avui, sinó per les que probablement es podrà generar a partir del mes de setembre.» Setembre, octubre, novembre i desembre.

Això lligaria amb una incapacitat per fer front a un problema que el president Montilla deia que volia combatre: dinamitzar la construcció. Hem de fer un balanç si això s'ha aconseguit i en quina mesura. És amb aquest to que formulem la nostra interpellació.

Vostès creuen que les mesures que ha endegat el Govern en alguna mida han dinamitzat la construcció en el nostre país?

Segona qüestió, anem a dinamitzar la indústria. Totes les dades que tenim d'evolució industrial al nostre país són negatives trimestre a trimestre, no tenim aturador encara.

Pregunta: les mesures endegades durant aquest any pel Govern socialista, pel Govern socialista, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa, han aturat el descens industrial del nostre país? Més enllà del retòric debat sobre el model de producció, és veritat que la indústria d'alguna manera ha aturat la seva caiguda?

Tercera pregunta, nivell d'atur. Al nivell d'atur tenim dues dades diguem-ne esperançadores, que tots els coneixedors sabem que tenen un clar caràcter estacional: el percentatge de 16,16, d'aturats a Catalunya, és un percentatge raonable després de les mesures aplicades pel Govern, sí o no?

Quarta pregunta. Tenim ara –tenim ara–, el mes de juny, el mes de juny d'aquest any, tenim pràcticament al voltant, si no ho recordo malament, d'uns 200.000 aturats

que es quedaran sense atur; el juliol de l'any que ve aquesta xifra pot incrementar a 300.000.

Pregunta: les mesures endegades pel Govern de manera tan, teòricament, reeixida, segons la consellera Serna una i una altra vegada, han servit per fer front a aquest problema?

Seguim en l'àmbit de les preguntes. Liquiditat. Vostè creu, senyor conseller, que les mesures en l'àmbit de l'Institut Català de Finances han servit perquè les nostres empreses tinguin liquiditat, sí o no?

Més encara –més encara. Les empreses avui es queixen, i no sap vostè de quina manera, que les aixetes del finançament estan tancades. Deixi'm posar per un exemple una línia de crèdit que no té res a veure amb l'Institut Català de Finances però que té molta importància: l'ICO. L'ICO ha posat en marxa per a Espanya 19.000 milions d'euros, en tres fases successives; n'han arribat als empresaris 2.500. Dit d'una altra manera, des de Catalunya, les mesures que hem endegat permeten que els empresaris puguin fer front als problemes de liquiditat que tenen?

Cinc, morositat.

Sis...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabem, president, perquè tindrem l'oportunitat de seguir discutint amb el conseller.

Sis, el tema d'austeritat, eh? Vostès, després de moltes i moltes i moltes i moltes discussions, van tenir l'oportunitat de presentar-nos un pla de 900 milions d'euros, l'altre dia, per combatre l'austeritat. Nosaltres vam tractar de... (*Veus de fons.*) Per combatre..., jugant amb l'austeritat per combatre la crisi. Bé.

Després de molta discussió, nosaltres vam intentar demostrar-li que aquests 900 milions d'euros, de veritat, de veritat, de veritat –ho va fer el diputat Turull–, es reduïen a 386 milions d'euros. (*Pausa.*) Sí, malgrat que vostè estigui tan sorprès, sí. Però el més greu no és que vostè estigui sorprès, sinó que el més greu és que llegim absolutament bocabadats que vostès tenen un punt de finançament que els permet que aquesta quantitat..., «anem a veure si ja no hem d'aplicar-la», respecte als plantejaments que vostès ens havien fet en aquesta cambra. Ho han dit vostès, no ho hem dit nosaltres.

És a dir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), ens hem trobat amb una situació greu des del punt de vista de la liquiditat...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...de les empreses –sí, acabo, senyor president–; greu, des del punt de vista de l'evolució del sector industrial;

greu, des del punt de vista de l'atur; greu, des del punt de vista de les mesures per combatre l'atur i per recol·locar els treballadors, i, en un àmbit, absolutament, on vostè tindrien coses a dir, com el de l'austeritat, a les primeres de canvi, vostès ens anuncien que allò que podien fer per l'austeritat probablement no sigui necessari fer-ho.

Dit tot això, senyor conseller, voldríem saber, de vostè i del Govern, si aquestes mesures vostè estima que han donat resultat i si pensa emprendre alguna mesura complementària per aconseguir aquests efectes que vostè i el senyor Montilla ens van marcar aquí, en aquesta cambra, fa aproximadament un any.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Senyor president, senyor diputat, honorable senyor diputat, senyors diputats, és una satisfacció poder debatre amb vostè en una interpellació sobre un tema, sens dubte, de tanta transcendència.

Vostè assenyala que fa un any va haver-hi un debat, un debat important sobre aquesta qüestió. Efectivament, en aquell moment començàvem a estar ja de ple dins de la crisi, no? Li recordaré ara que el primer trimestre en què vam tenir un creixement del PIB negatiu va ser, precisament, el segon trimestre de l'any passat, de manera que..., des d'aleshores hem anat tenint creixements negatius.

Estem davant d'una crisi, i vostè ho sap bé, d'una profunditat i complexitat sense precedents. Vostè em diu: «Home, no parlarem de les dades canòniques.» Sí que n'hem de parlar, de les dades canòniques, clar que sí; el que passa és que vostè parla de les que li convenen, no? Però n'hem de parlar, és clar, si no, com vol que examinem aquesta qüestió sense tenir la perspectiva d'un som i cap on anem, no?

De manera que estem davant d'una crisi d'una complexitat, d'una profunditat sense precedents, i en aquests moments les dades més recents sobre els indicadors més bàsics, no?, que serien el creixement del PIB o l'atur, segueixen sent dades no satisfactòries, això està clar.

Brots verds? No brots verds? És veritat que jo crec que podem afirmar que s'ha frenat clarament el ritme de caiguda i que probablement hem tocat fons. Tocar fons té un aspecte positiu i té un aspecte negatiu, no? L'aspecte positiu és que ja no pots anar més avall i l'aspecte negatiu és que estàs a baix de tot. De manera que, escolti'm, jo no li ho dic amb triomfalisme, no?; seria un ingenu, si ho fes. Però sí que és veritat, per situar la qüestió en el seu context, no?..., s'equivoquen aquells que fan catastrofisme –no dic que vostè n'hagi fet, ha fet una intervenció ponderada– i aquells que fan cofoisme, de dir: «I ara comencen a haver-hi brots verds i

anem cap amunt disparats!» Doncs, desgraciadament em temo que no és exactament així.

Hi ha brots verds? Sí que n'hi han, escolti, hi ha algunes dades que clarament ens indiquen que alguns indicadors comencen a anar millor. L'atur registrat: hem passat d'un ritme de caiguda del 70,9 per cent, que vam tenir el mes de març, a un ritme de caiguda respecte a l'any anterior..., o sigui, respecte al mes anterior ja tenim menys atur; respecte a l'any anterior, que és com ho veiem amb una perspectiva una mica més a mitjà termini, de 56,8 per cent el mes de juny. L'índex de confiança del consumidor ha millorat clarament des del desembre, que estava a 48,9, al juny, que està al 66,4. La mateixa borsa –que és important, no?, perquè, en definitiva, part dels estalvis de les persones estan invertits en la borsa, de manera que quan el patrimoni va baixant les conductes també són més temoroses– ha pujat des del mes de febrer d'una manera important. No cal que li digui l'increment de..., la caiguda, com a mínim, de la baixada de matriculacions i, de fet, un augment ja de la demanda de cotxes, molt vinculada a les mesures que s'han adoptat en aquest sentit.

Vostè ha parlat també de la inflació. M'ha deixat el dubte de dir: «També presenta els seus problemes...», m'ha deixat el dubte que no sé, per vostè, quins són els problemes, si és que la tenim també molt disparada o que en tenim massa poca, ara, d'inflació, no? Però bé, amb la inflació també jo li haig de dir que en aquests moments un problema per tenir la inflació elevada no el tenim, i més aviat tenim menys problema d'inflació negativa que la resta d'Espanya. O sigui, ara mateix tenir un diferencial més alt ens va bé, perquè estem més a prop de zero, en negatiu, que no Espanya.

De manera que aquesta és la situació. Jo, si li ho hagués de dir, li diria: les caigudes intertrimestrals es van atenuant; el pitjor de la caiguda interanual segurament ho tindrem el tercer trimestre d'aquest any, o sigui, el punt més baix segurament serà al tercer trimestre. I, si ho mirem en termes de caiguda del PIB, sap que les últimes previsions són..., per a aquest any nosaltres el vam situar al 3,6-3,7 –vam ser els primers que ens vam avançar–, l'Estat ho ha situat més o menys en percentatges d'aquest ordre; després el Fons Monetari ho ha baixat per a Espanya, ha dit el 4 per cent. Segurament el punt més baix serà el tercer trimestre, i en caiguda interanual ens podem situar, certament, en percentatges d'aquesta magnitud o una mica superiors fins i tot, a Catalunya i a Espanya.

Davant d'aquesta situació, els governs han d'actuar; evidentment, han d'actuar. Han d'actuar amb caràcter immediat, han d'actuar sobre els problemes més immediats –la caiguda de l'activitat econòmica, la crisi financera, la situació de precarietat de molts sectors socials– i han d'actuar també –perdonin– sobre la transformació de fons de la nostra economia. Perquè, si no ho fem, els altres se n'estaran sortint i nosaltres no. De manera que hem de fer les dues coses.

Jo em quedo una mica sorprès i, en part, amoïnada, perquè fins ara pensava que compartíem aquest diagnòstic, que calia fer les dues coses. I quan vostè parla perquè l'escoltin, doncs, així, de cara als..., bé, perquè l'escol-

tin, no?, ho diu, això. Però avui veig que ha dit, diu: «El retòric debat sobre el model de producció.» Home, «retòric»! I més que retòric. La retòrica la deixo per a vostè; però és un debat important, eh?, sobre el model de producció, perdoni'm, és molt important. Perquè, si a la vegada que actuem sobre els símptomes immediats no actuem sobre els problemes de fons, no aconseguirem sortir realment de la crisi. De manera que estem fent les dues coses, i ho està fent, per descomptat, el Govern de Catalunya.

Li ho recordaré. Miri, nosaltres vam ser, primera, els primers que vam..., com li ho diria?, que no vam negar la gravetat de la crisi, i segona, que vam actuar immediatament. Mes d'abril de l'any passat. Des d'aleshores hi ha hagut: pla de quaranta-dues mesures del mes d'abril; les mesures del mes de juliol, que van ser anunciades precisament pel president en aquest debat al qual vostè fa referència aquí en aquesta cambra, i naturalment després instrumentades adequadament a través dels instruments apropiats; les mesures anunciades pel president en el debat de política general el mes d'octubre i immediatament també implementades; les mesures adoptades a la Llei de pressupostos –en porto quatre–; les mesures del Pla de l'habitatge..., les mesures de l'habitatge –no el Pla de l'habitatge, disculpi–, les mesures específiques per dinamitzar el sector de l'habitatge, el mes de desembre; les mesures del sector de l'automòbil, i, efectivament, les mesures de contenció de despeses que va adoptar el Govern ara fa tot just tres setmanes, no?

Clar que són efectives, aquestes mesures! Només faltaria, escolti. I les últimes eren necessàries per moltes raons. Primera, perquè tenim un dèficit important. Que s'ha de tenir dèficit en la situació actual; no hi ha Administració que no en tingui. De manera que li demano..., jo saben que en aquesta qüestió crec que hem d'evitar els fonamentalismes, els fonamentalistes del dèficit sempre, fins i tot quan hi ha creixement, i els fonamentalistes del dèficit zero, fins i tot quan tenim una recessió com la que tenim. Però a la vegada hem de tractar de contenir les despeses allà on es pot i donar exemple. I per això vam adoptar aquestes mesures.

I quan les vam adoptar vam dir: «Hi ha dos blocs de mesures, unes que tenen una traducció immediata en forma de reducció dels crèdits apropiats, i unes altres que queden congelades, a l'espera de com acaba la negociació del finançament.» Efectivament, perquè el que no hauríem de fer i no podríem fer és que el preu de la contenció el paguessin aquells que avui mateix necessiten, més que mai, la protecció del sector públic i dels serveis que presta la Generalitat; per descomptat que sí. De manera que les dues coses; ho dic per evitar que es puguin manipular les mesures que ha adoptat el Govern.

Aquestes mesures s'han traduït –vostè ho sap perfectament, però els ho recordaré– en quantitat de mesures concretes, no?: les mesures de suport al sector de l'automoció; les mesures directes per a la compra de vehicles; les mesures per a la rehabilitació d'habitatges; les mesures que ha adoptat «Avalis emprèn», per exemple, que són d'una gran importància; la línia de *confirming*

per als proveïdors de la Generalitat; l'augment molt notable de l'activitat creditícia de l'Institut Català de Finances; la línia d'avalis de l'Institut Català de Finances per a empreses afectades per restriccions de liquiditat; els avalis per a crèdits amb circulat, estenent el que era la seva activitat habitual per part d'Avalis; els ajuts al lloguer per a persones amb risc d'exclusió social, o la formació per a persones en atur. Totes aquestes mesures estan implementades, ja estan en marxa.

Vostè em diu: «Oh!, malgrat això, seguim tenint crisi.» Em diu: «Oh!, segueixen havent-hi problemes de restriccions de crèdit. Vol dir que l'ICF no ha fet res.» Home, escolti'm, fem el favor de treure concatenacions lògiques, realistes i apropiades al context del que diem. Vostè creu que està en mans de l'ICF resoldre dels problemes de liquiditat de la nostra economia? Ho diu de veritat? Què ha de fer?, de Banc Central Europeu, l'ICF? Ha de fer de sistema bancari espanyol? De sistema financer europeu?

Miri, l'ICF segurament és, de tots els instruments que tenim... (*Veus de fons.*) Home, ara vostè està pel proteccionisme financer també, vaja! Escolti'm, miri, l'ICF és, de tots els instruments que tenim, que existeixen probablement en el que seria la constel·lació d'instruments financers a Espanya, el que més ha posat al límit la seva capacitat de funcionament per tractar de resoldre els problemes de liquiditat i de restriccions de crèdit que tenen avui les nostres empreses.

I a vostè li proposo un test molt senzill: parli, faci una mostra –una mica representativa, naturalment– de la situació de les diferents empreses catalanes, i miri en quin cas han fet ús de les mesures de l'ICF i en quin cas de mesures d'altres instruments financers i institucions que puguin existir. I després compari la magnitud relativa d'uns i dels altres. Faci el quocient, i el quocient és fins a quin punt un o l'altre realment és més potent a l'hora de treballar.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Li asseguro que en aquesta comparació l'ICF tindrà un lloc molt i molt destacat en el rànquing.

Senyor president, senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Fernández Teixidó pot fer ús del torn de rèplica.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor conseller, senyores i senyors diputats, són dues legislatures que anem tenint debats, i crec conèixer-lo bé. Quan vostè puja a aquesta tribuna a fer preguntes que teòricament ha fet el seu interpellant, que les situa en el discurs que vostè vol situar –com per exemple la del model productiu o la de l'ICF–, que no s'ajusten al que ha dit l'interpellant, vol dir que el conseller Castells

té poc a dir. El que senten: té poc a dir –té poc a dir. (*Remor de veus.*) Sí, bé...

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Fernández Teixidó

Quan vostès, a més, fan cor, vol dir que el conseller Castells té poc a dir. (*Forta remor de veus.*) Per què? Quan vostès fan cor, té poc a dir. (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau... Si us plau, deixin continuar el senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

Conseller Castells, jo li he demanat..., li ho he explicat: àmbits d'actuació on el president Montilla va dir que el Govern havia de treballar, li n'he posat quatre; li he posat vuit camps específics perquè vostè avalués, i vostè no hi ha entrat. Vostè ha tornat a anunciar aquestes mesures que durant un any el Govern ve fent, i el debat és: han donat resultat, sí o no?

I vol vostè ser concret, si us plau? En lloc de parlar de la retòrica dels altres, en lloc de fer preguntes que vostè no ha captat correctament, segons ens diu, vol ser vostè concret i dir-nos –u–, en l'àmbit de la liquiditat, les nostres empreses han millorat? Sí o no? Les pimes segueixen patint més que mai? Sí o no? Té alguna cosa a dir respecte als autònoms? Sí o no? Creu que aquestes dues reduccions de l'àmbit d'atur pronunciades per la consellera Serna durant l'últim debat i dient: «Res d'això serà significatiu si a la tardor no mantenim aquesta tendència», vostè creu que això és rellevant? Sí o no? Creu que l'atur està en vies de baixar? Sí o no? Creu que s'han de retirar les mesures... Sí, vostè ho ha dit aquí; diu: «Home, tenim algunes indicacions que ens fan veure que durant aquests últims mesos això s'ha retallat.» Li pregunto: vostè creu que això es mantindrà setembre, octubre, novembre? Sí o no? (*Veus de fons.*) És el que vostè ha de dir. El Govern està sent interpel·lat, senyor conseller, no perquè ens tornin a explicar els anuncis generals que vostès, durant un any, han anat repetint a aquesta cambra. Li venim a preguntar: han donat efecte, sí o no?, en els àmbits que li hem preguntat. Li hem fet preguntes concretes respecte al capítol d'austeritat: mantindran les mesures? Sí o no? (*Algú diu: «No.»*) I això és el que esperem que el conseller Castells ens digui.

Què ens ha dit el conseller Castells? Anem a veure les coses que ens ha dit el conseller Castells. Primer, diu: «Home, sembla que s'ha frenat el ritme de caiguda de l'economia i que hem tocat fons.» Pregunta: podem mantenir això setembre, octubre, novembre, sí o no? Vostè què creu? No «sembla que ha caigut, justament s'ha frenat la caiguda» i que «sembla que hem tocat fons». La pregunta que volem saber del Govern i del conseller d'Economia, si és possible: conseller, vostè creu que això ho podem mantenir durant els mesos de

setembre, octubre, novembre? Vostè creu que aquesta previsió que nosaltres fem de destrucció d'atur..., del lloc de treball, seguirà manifestant-se el setembre, octubre i novembre? Vostè creu que aquestes expectatives que tenen fixades patronals i sindicats respecte a les destruccions de les empreses seguirem tenint-les setembre, octubre, novembre?

No em fugi d'estudi. No m'expliqui que vostès porten un any prenent mesures i que naturalment acabaran donant resultat. El balanç és: han donat resultat, sí o no? Diu: «Home...», vostè creu que no hem de parlar del model productiu. Però, escolti, si jo no li he fet cap referència a això, li he dit que no volia entrar en aquest debat, entre altres coses, perquè recordo una intervenció de la consellera Serna, després d'anys que els hem sentit que estaven vostès modificant el model productiu, dir-nos aquí la consellera Serna: «Aquest model està esgotat.» I no vull entrar en aquest debat. Però no vull entrar en aquest debat perquè no vull que vostè se senti còmode en aquesta tribuna parlant del model de producció, si el canviem o no el canviem.

Diu: «Home, és que hem de prendre mesures, hem de fer reformes per sortir millor de la crisi.» Les estant prenent? Sí o no? De quines reformes estan a favor? De quines, si us plau? Diran alguna cosa sobre el mercat laboral? Sí o no? I això és el que volem sentir d'en Castells i del Govern. No volem aquest discurs de: «Frenat, hem pres mesures, l'ICF, en termes ge...» L'ICF: vostè creu que l'ICF ha resolt l'ajut a les tensions de tresoreria de les nostres empreses? Sí o no? Home, contesti'ns.

Sí, sí, conseller, sí, sí; és que és fàcil d'entendre. Vostè sap que aquí hem discutit..., conseller Castells, sap que aquí hem discutit si podíem ajudar des de l'Institut Català de Finances sobre la tensió de les nostres empreses, de tresoreria..., sí o no –sí o no?

El vicepresident primer

Senyor diputat... (*Remor de veus.*) Si us plau.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president... Només li demanaríem, conseller Castells, que en tant que pretenem fer un balanç de la seva actuació en l'àmbit governamental de les mesures que vostès han pres i dels resultats que han donat, independentment que és fàcil fugir d'estudi, vostè sigui concret, i ens digui en els vuit àmbits que li hem plantejat els resultats de les seves mesures.

No ens repeteixi les mesures que han endegat, faci'ns un balanç de cadascuna de les mesures, i podem tenir un debat que serà satisfactori per a la gent que segueix aquest debat...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...per als empresaris, per als autònoms i per a les famílies, que tindran la seguretat o no que les seves mesures han servit o no.

Avui el partit majoritari en aquest Parlament, el partit majoritari de l'oposició, té la percepció que aquestes mesures no serveixen en la línia que vostè apunta.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

(Remor de veus.)

Si us plau, si us plau.

El conseller d'Economia i Finances

Molt bé, senyor president. Senyor diputat, senyors diputats... Jo, quan el senyor Fernández Teixidó comença les seves intervencions dient: «El conec bé, avui ha fet aquesta cara, avui ha fet aquesta altra», penso: «Té pocs arguments, avui, el senyor Fernández Teixidó.» *(Remor de veus.)*

De totes maneres, a mi saben que m'afalaga que el grup de l'oposició –i ho haig de dir, i d'una manera especial el senyor Fernández Teixidó– em prestin aquesta atenció especial. Jo li ho haig de dir: a mi m'afalaga, que estiguin pendents de si miro així, avui estic content, avui estic trist, avui he dit no sé què, avui no ho he dit... Psicològicament, això és interessant, senyor president. No sé si ho hauríem de fer a tots els debats. Psicològicament... *(Rialles.)* Està bé. Home, ens convé, és l'últim ple de la..., com ho ha dit vostè?, del sisè període de sessions de la vuitena legislatura. No, és que ho he après amb vostè, això, veus? Sempre s'aprèn alguna cosa en els debats.

De manera que està bé –està bé. Senyor Fernández Teixidó, li ho agraeixo, perquè avui sortirà d'aquí una mica enriquit. *(Veus de fons.)* Sí o no? Home, això no m'ho feien ni a l'escola quan estava a primària, de manera que entendrà vostè que jo tracto de dur el debat al nivell de continguts, d'eficàcia, d'utilitat, que es mereix aquesta cambra –que es mereix aquesta cambra. Sí o no? Sí o no? Sí o no?

Recordo una vegada un debat similar, no?, de... Bé, és igual, no li explico l'anècdota; la hi explicaré després, perquè, si no, em dirà que estic ocupant el temps. No, no el plantejarem així, el debat, m'entén? Vostè creu realment que la qüestió és: «El Govern ha resolt els problemes de liquiditat de les empreses catalanes?» Així està ben plantejat el debat? *(Veus de fons.)* No, vostè ha dit: «Ha resolt.» Suposo que quan tinguem ocasió de veure la transcripció se n'adonarà. Veu? Només vint segons l'ajuden a ser més reflexiu. Aquesta tarima de vegades l'encén, a vostè. Sí, ha dit: «Ha resolt.» Com abans ha dit: «Discurs retòric sobre el model productiu.» També ho veurà escrit. Vostè ha dit: «Discurs retòric.» Ara no li agrada haver-ho dit, però ho ha dit. Ja ho veurà després.

Miri, escolti'm, el Govern ha adoptat les mesures que havia d'adoptar? I ara el deixaré content. Sí. Queda clar? Sí. Aquestes mesures són efectives? Sí. Aquestes mesures soles... O, dit d'una altra manera, miri,

li faré encara una altra pregunta abans. El Govern és responsable de la recessió, de l'atur i de la crisi financera, posem per cas, d'Alemanya, de França, d'Itàlia, de Bèlgica, d'Holanda? No. Tenen recessió, crisi financera, atur, Itàlia, Alemanya, Bèlgica, Holanda, França? Sí.

Escolti, segons el seu sil·logisme, si tots aquests països tenen problemes, deu ser per culpa del Govern de Catalunya. Li ho haig de dir. Aquestes soles mesures poden resoldre els problemes de liquiditat, d'atur, de recessió, que tenim a Catalunya? No. Evidentment, no. De manera que miri si és fàcil, eh?, fer el debat una mica civilitzadament. Evitem la demagògia, home. Evitem la demagògia.

Vostè creu que vostè pot fer la comparació, la illació causal? A Catalunya tenim problemes de recessió, tenim problemes d'atur, tenim problemes de liquiditat; el Govern ha adoptat unes mesures, ergo, aquestes mesures no han servit per a res. Home, faci el favor. Una mica de respecte als diputats d'aquesta cambra i una mica de respecte als ciutadans que representem tots. Fem el favor, home.

Perquè, si no, és que estem confonent a tothom, m'entén? Jo els demano que no ho fem. Perdonin, que no ho fem. Tenim problemes en aquests camps? Evidentment que els tenim. El Govern ha adoptat mesures? Evidentment, perquè tenim problemes, miri. Per això les ha adoptat, sap? Perquè tenim problemes, i molt seriosos. Això ho ha arreglat tot? No.

I em permetrà només que acabi, perquè també s'han malinterpretat. No sé si és que no ho he explicat bé. Últimament, realment dubto molt de la meua capacitat de comunicació quan parlo amb segons quins diputats, li ho haig de dir. Però no em dec haver explicat bé. Precisament, si alguna cosa no he fet és dir: «Ui, a partir d'ara anem cap amunt i millorarem molt.» No ho he dit. He dit: «El que succeeix és que s'ha aturat el ritme de caiguda, i probablement estem a punt de tocar fons.» Fixi's, no he dit ni que havíem tocat. He dit, probablement serà el tercer trimestre. Home, ja hi som en el tercer, perquè ha començat el mes de juliol. Sí, però, escolti'm, s'acabarà el mes de setembre el tercer trimestre. Probablement, tampoc no és segur. Probablement, sembla que els indicadors apunten cap aquí.

Vol dir això que després començarem a créixer? No, si precisament amb això jo crec que hem de ser molt realistes i no enredar també, eh? Dependrà de nosaltres. Perquè del que es tracta és que una vegada que hem tocat fons comencem a anar cap amunt, no que ens hi quedem, en el fons, que podria succeir si no fem les coses que hem de fer. De manera que ja ho veu, si no m'ha mal interpretat en algunes coses que jo crec que són bastant clares i les he dit d'una manera basant comprensible.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el nou model de finançament (tram. 300-00227/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el nou model de finançament, presentada pel Grup de Convergència i Unió. I per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bon dia, senyors consellers... I òbviament no l'afalagaré com fa el meu company de grup, el senyor Antoni Fernández Teixidó, no?, perquè, si després ens ha de contestar d'aquesta manera en correspondència a aquests afalacs, millor deixem-ho estar, no? Sí, de debò. Això no li treu, diguem-ne, tot el respecte, doncs, que ens tenim mútuament tots plegats en aquesta cambra, només faltaria, no?, que ens el perdéssim un dia. Aleshores sí que ja no hi guanyàriem res, no?

Jo li proposo un exercici per avaluar això del finançament, aquest acord el qual vostès han subscrit, no?, que és, com que vostè tots els papers de Convergència i Unió, doncs, els ha deplorat, els ha criticat, els ha menyspreat, ha considerat que ens equivocàvem..., i estava en el seu dret, eh? I, a més a més, hem tingut ocasió de parlar-ne, de tot això, no? Doncs, deixem-los de banda. Evidentment, Convergència i Unió als seus papers no hi renuncia. Deixem-los de banda.

Jo li proposo un exercici, que és analitzar tot això del finançament. I, a més a més, un exercici que podrem anar fent en els dies successius, no?, perquè, a més a més, tindrem un debat la setmana que ve, doncs, amb més profunditat. I, escolti, tindrem temps d'anar-ne parlant, de tot això com queda, que és agafant els seus papers, els seus, els del senyor Antoni Castells i particularment tots els papers oficials del Govern de la Generalitat, els que estan penjats a la web del departament, etcètera, no?

I li dic això perquè, agafant només els seus papers, eh?, deixant estar de banda, hi insisteixo, els de Convergència i Unió, que ja no espero, perquè, si a aquestes alçades de la vida no l'hem convençut en res, no ho farem pas ara, no? Agafant els seus papers.

En primer lloc, a nosaltres ens preocupa, i molt, agafant els seus papers, que, com ahir va passar, es digui, es parli de xifres com es parla –es parli de xifres com es parla. Vostès tenen una dèria, respectable però tenen una dèria, de comparar els guanys d'ara amb els del 2001, i utilitzen unes xifres que no són les que estan a la web oficial del Departament d'Economia, quan es mira quins són els guanys del model de finançament del 2001.

És clar, jo ja ho entenc, que no vulguin utilitzar les seves xifres oficials, les del Departament d'Economia, no? Perquè passa que el quart any d'aplicació del model del 2001 vàrem tenir 5.758 milions d'euros de més. Xifres de vostès, jo no les qüestiono. No estan a la web del Partit Socialista ni tampoc..., és una nota de premsa... (*Pausa.*) No, no, no rigui, senyor conseller, això està allà. Vaja, a mi no em fa cap mena de gràcia, són

dades de vostè –són dades de vostè. Per tant, quan utilitzin dades, jo els demano un punt de rigor, simplement. Utilitzin les seves dades, la seva informació.

En segon lloc, i crec que més important que el que els he exposat ara, no? Perquè, escolti, al final a fi de comptes això és el que va passar aleshores, i tots vàrem convenir –tots vàrem convenir– que aquell model del 2001 s'havia de canviar. I per això vam fer l'Estatut, no?, senyor Castells. I per això vam fer l'Estatut.

En segon lloc, i més important del que li he dit fins ara, no? Ens preocupa encara més que diguin que l'acord compleix l'Estatut. És senzillament fals, senyor conseller. No és veritat, jo no li vull dir mentider, perquè llavors se m'ofèn. No, no, escolti, senyor president, no dic mentider, que quedi clar, eh? Dic que no és veritat.

El vicepresident primer

Queda clar.

El Sr. Homs i Molist

Dic que no és veritat. I li posaré uns exemples, no?, a partir d'un document seu també. Vostè va presentar un document el mes de gener del 2009 que jo vaig tenir el valor de reconèixer-li que estava bé. Ei, no les conclusions, també ho vaig dir. Jo vaig dir: «Ecoliti, aquella esmena a la totalitat...» Perquè del document Solbes vostès van dir: «Fem una esmena a la totalitat.» Van fer tota una colla d'arguments, no? I jo vaig dir que compartia aquells arguments; no compartia les conclusions. Suposo que aquesta distinció la sap fer, no? I vostè sap que jo vaig dir això, no? Compartia els arguments, no les conclusions. Perquè en les conclusions vostès feien una cosa molt original, no?, que era: «Ecoliti, tot aquest model del senyor Solbes està molt malament, és un desastre; ara, si ens donen alguns diners de més, potser ens ho mirarem d'una altra manera.» I amb aquesta conclusió nosaltres no hi estàvem d'acord. Simplement no hi estàvem d'acord. També ho vam dir.

Què deien en aquell document? Doncs, que no es complia la bilateralitat –article 210–, que no es complia la ponderació de la població –article 206.6–, que no es complia l'ordinalitat. Aquí, d'això de l'ordinalitat, n'havíem parlat sempre; ara fa uns mesos que parlem d'estar per sobre la mitjana, que és una altra cosa, són dues coses diferents, no?

Amb dades de vostès, perquè la gent que ens escolta sapiga què volen dir tots aquests tecnicismes, l'ordinalitat vol dir situar-se 16, 17 punts per sobre de la mitjana. Això és l'aplicació de l'ordinalitat. Sí, home, sí. No em diguin que no. Això són dades de vostès. Jo els les puc lliurar, no? I estar per sobre la mitjana vostès han situat l'objectiu al 105. Tres vegades menys que el que deia l'Estatut. (*Pausa.*) No, home, no rigui, senyor Castells. A mi no em fa gràcia això. Escolti, això són arguments fidedignes, de dades de vostès.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau.

El Sr. Homs i Molist

Els sap greu, eh?

(*Forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau.

El Sr. Homs i Molist

Vostès estaven molt contents, i ara això és una mica, doncs, un gerro d'aigua freda. (*Rialles.*) Sí, home, és clar, això que va bé a l'estiu, amb la calor, l'aigua freda, no? El que passa, que vostès estaven molt contents i ara els estic començant a donar arguments que no quadren exactament amb el que deien.

El Consorci Tributari. Se'n recorda, del que deia vostè el mes de gener, del Consorci Tributari? Que el document de la senyora Salgado, perdó, del senyor Solbes, no contemplava, o no donava garanties per al Consorci Tributari. Què se n'ha fet, del Consorci Tributari? Que havíem d'haver constituït fa un any pràcticament, no? No hi és. Ara diuen que el negociaran bilateralment a part. Però, escolti, aleshores l'exigien, i per això van dir que no. I ara no hi és, el Consorci Tributari. No hi ha ni tan sols una sola referència.

Calmin-se. Ja tindran ocasió de replicar-me. Si, escolti, jo no estic en possessió de la veritat, no s'amoïnin. (*Remor de veus.*) Nosaltres no estem en possessió de la veritat; són vostès els que tenen la veritat absoluta, no pateixin. Estiguin tranquils. Agafin-s'ho bé, a més a més, que aquest és un debat que durarà dies, no pateixin, durarà dies, aquest debat.

La nineta dels ulls de l'Estatut del senyor Castells. Perquè jo l'he escoltat amb molta atenció moltes vegades. Els que hem participat en tot això de l'Estatut tots tenim un article preferit, eh? Jo no li diré el meu. (*Veus de fons.*) No, no li diré el meu, no? Vostè recordo..., perquè, a més a més, jo l'he escoltat sempre amb molta atenció, i, a més a més, jo li reconec, jo he après coses de vostè. No, no, de debò li ho dic. Tinc por de dir-li-ho, perquè després em renyarà, no? Perquè, és clar, és el que passa, eh? Però el 206.3 era, diguem-ne, la gran descoberta, el 206.3, la solució de tots els mals, no? I aquest article, el que estableix és que per als serveis essencials de l'estat del benestar s'ha de garantir un finançament similar, sempre que es faci un esforç fiscal també similar.

I sap quina és la conseqüència pràctica perquè ens entenguem de tot això? Vostès han pactat un model que tindrà com a conseqüència pràctica –i ara no se m'esverin, perquè això no toleraran que els ho digui, però és la realitat– que un català o una catalana tindrà menys euros al cap de l'any per pagar o per assistir a la sanitat, a l'ensenyament i als serveis socials. Sí senyor, sí senyor, conseller Castells. Perquè, vostè ho sap, això és el Fons de garantia, aquest que s'ha establert per als serveis essencials de l'estat del benestar, en el qual pagarem per la renda que produïm, no?, el 75 per cent en aquest fons, per la cistella que tenim. I cobrarem per la població, ajustada a la baixa, perquè, com que no li

han contemplat cap dels criteris previstos a l'Estatut, de ponderació de la població, serà una mica menys que la població que ens han reconegut. Per tant, tindrem una mica menys d'euros dels que pugui tenir, per exemple, Andalusia.

Això és el que havíem de canviar, senyor Castells –això és el que havíem de canviar. (*Veus de fons.*) Sí, home, sí..., això és el que havíem de canviar i l'Estatut ho permetia; article 206.3: finançament similar sempre que hi hagi «un esforç fiscal similar». I aquesta frase final vostès, pum, l'han feta saltar, que era determinant –era determinant. Vostè m'havia dit en alguna ocasió, i n'havíem parlat també en aquesta tribuna, que això era molt difícil. No, si jo ja li ho admeto, que és molt difícil fer aplicar aquest Estatut. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., però és que no l'han aplicat. Ja està, no passa res. És difícil? És bo o dolent el que han aconseguit vostès? Bé. Ja ho jutjarà el temps, no? Però el que és evident és que no hi ha un canvi de model i que no es compleix l'Estatut.

Li dic això del canvi de model també perquè, clar, al final, llegint els papers, aquestes eufòries a vegades es relativitzen. Diu, el document que vostè ahir va subscriure, no?, una cosa que jo crec que reflecteix, sintetitza exactament el que està passant, no? Diu: «En el nou model» –«nou» és un eufemisme, diria jo, ja veuran a continuació per què ho dic– «es respectaran els resultats del model del 2001 perquè cap comunitat autònoma hi perdi amb el canvi de model, a través de la garantia de l'*statu quo*.» O sigui, fan un nou model perquè ningú hi perdi, en funció del que tenia abans. Per tant, escolti, no havíem de canviar el que hi havia fins ara? (*Veus de fons.*) Doncs, es canvia per quedar exactament igual que estàvem. (*Remor de veus*) Escolti, realment és el «truco del almendruco», això, no?

Acabo, perquè no em queda més temps, amb unes preguntes... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyor president, no sé si no és oportú cridar a l'ordre... (*Pausa.*)

Gràcies. Acabo de seguida, doncs, senyor president. Tots els arguments que li he exposat i més que tindrà ocasió, doncs, quan vostè me la doni, conclouen que això no compleix l'Estatut, que això no representa un canvi de model real. Jo no li negaré que hi ha una millora; per exemple, vostès han actualitzat la població. Home, oi tant!, perquè han de saber una cosa: en l'acord del 2001 ens vàrem descuidar, tots plegats, d'incorporar el cens del 2009. Clar, el 2001 ens vam oblidar d'incorporar el cens del 2009..., com que no érem visionaris, no...? Ara s'ha actualitzat això. (*Remor de veus.*) Jo els felicito. Hem actualitzat la població. Per a això no calia fer l'Estatut, es modificava un article de la llei orgànica i ja està, amb això fèiem.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

Li vull fer tres, quatre preguntes molt concretes –acabo de seguida, senyor president; gràcies per la seva benevolència–: què ha canviat del document Solbes fins ara, senyor conseller? La senyora Salgado va dir que no

havia canviat res. Quants recursos per habitant tindrem per atendre la sanitat, l'ensenyament i els serveis socials i quants en tindran altres comunitats autònomes? –una pregunta molt concreta. Qui quedarà per sota –per sota– de la mitjana si nosaltres quedem per sobre? –ho deuen haver comptat, això, no? I, exactament, d'on surten...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...els 3.855 milions d'euros?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable... (*Pausa.*) Bé. Molt honorable –és que no sabia si havíem canviat de president o no–, molt honorable senyor president, senyor diputat, senyors diputats, estem davant d'un moment del qual jo crec que tots ens hauríem de felicitar, que és que, finalment, tenim un nou model de finançament, que és el model que vol l'Estatut, en primer lloc; que suposa un canvi real de model –hi haurà un abans i un després–, i que és un model que suposa un augment molt i molt substancial dels recursos que tindrem a Catalunya –les tres coses. I jo crec que aquests són els tres criteris pels quals hem de valorar aquest nou model.

Compliment de l'Estatut, no compliment..., fixi-s'hi, perquè quan es diu «compliment» fa la impressió que ens estem defensant, no? No, no..., expressió de l'Estatut amb la seva màxima ambició. Per cert, aprofito per dir-li una cosa: jo dic el que dic i queda reflectit aquí i queda reflectit en les meves manifestacions. Vostè diu: «En algun moment va dir que això era molt difícil.» Digui'm on ho he dit. És clar, «molt difícil», encara valora més el resultat obtingut. Deixi'm dir-ho així, no? Però nosaltres hem lluitat precisament –per això fa el temps que fa, no?, que hi treballem– perquè el resultat fos el que és. Compleix amb l'Estatut fil per randa i amb la màxima ambició, en tots els seus punts. I amb això em sembla que responc, en part, a les preguntes que vostè fa al final.

Per cert, em diu: «Quines diferències hi ha entre aquest document i el del mes de desembre?» Doncs, miri, vostè té els dos: compari. Escolti, és molt senzill! (*Veus de fons.*) Escolti, compari els dos i ho veurà, quines diferències hi han, no?

Quines comunitats queden per sota? Quina serà la quantia? No es preocupi, tindrà coneixement exacte de la quantia i del seu desglossament, eh? –del seu desglossament–, i podrà veure exactament com s'hi arriba.

Compleix amb l'Estatut plenament en la bilateralitat? Tant amb les formes com en els continguts. Em pot dir qui ha estat negociant amb l'Estat durant un any? –em

pot dir qui ha estat negociant? Vol escoltar, vostè, les altres comunitats autònomes, vol escoltar-les? O sigui que resulta que aquí tenim setze comunitats autònomes que diuen: «Home, això que l'Estat negociï amb Catalunya i després ens porti el model no pot ser.» I venim aquí i vostè ens diu: «Home, vostès..., on està la bilateralitat?» Doncs, miri..., miri la realitat; potser n'hauríem d'aprendre, de la realitat. Miri el que passa cada dia i veurà on és la bilateralitat. I en els continguts, per descomptat. Per exemple, en un tema clau, que és com fixem la contribució de la solidaritat: d'una manera totalment bilateral. Aquest model el que fa és consagrar una determinada contribució de Catalunya a la solidaritat –de Catalunya a la solidaritat. Com? Posant Catalunya en la posició relativa que li correspon, que és el que és important realment.

Amb la bilateralitat, amb la qüestió aquesta fonamental..., vostè m'hi ha fet referència. Home, jo me'ls sento tots bastant meus, m'entén?, els articles de l'Estatut, sobretot els que fan referència al títol VI. Després tothom vol fer el seu protagonisme; això passa amb aquestes coses, m'entén? S'arriba a un acord i després tothom n'és protagonista. I està molt bé, perquè, miri, aquestes coses valen si tothom se les sent seves. (*Veus de fons.*) Jo sempre ho he dit, això, aquestes qüestions, m'entén?, l'important és que com menys paternitats millor. Aquí les paternitats difuses són les que els donen valor. I això val per a l'Estatut i això val per a aquest acord. De tots, és –i m'agradaria que també fos seu. Vostès no ho han volgut, però m'agradaria que també fos seu. De manera que me'l sento tot meu, eh? (*Veus de fons.*)

L'article 206 també, és clar que sí. Sap per què? Perquè si hi ha una clau de volta amb el canvi de model és l'article 206. Aquesta és la clau de volta, que és el que modifica d'una manera substancial el mecanisme d'anivellament. Allò altre està molt bé, allò altre ho podríem haver fet també d'altres maneres; això no. I aquest és el punt fonamental d'aquest acord i d'aquest canvi de model. Per què és substancial aquest canvi de model? Perquè modifica el mecanisme d'anivellament dient: «Catalunya contribuirà a la solidaritat amb les altres comunitats autònomes, sí, però després de contribuir-hi seguirà beneficiant-se de la major contribució fiscal que fan els ciutadans de Catalunya, prestant més serveis i millors en aquests ciutadans.»

I, per tant, la qüestió clau era aquesta: com modifiquem la nostra posició relativa. Aquest canvi que ara ens situa en aquests 106, 105 i una mica. Ja m'explicarà si no és important passar d'una posició de 94 a una posició gairebé de 106 com estarem: sis punts per sobre de la mitjana. (*Veus de fons.*) Home, vostè voldria tenir-los tots; aleshores no hi ha contribució a la solidaritat. Però, és igual, aquest és un debat que, francament, jo crec que vostè s'hauria de llegir bé l'Estatut i saber ben bé de què parlem quan parlem d'això.

Cistella d'impostos..., evidentment es compleix escrupolosament. Els terminis es compleixen escrupolosament. No se'n va complir un, de termini, molt important, i ho hem dit sempre: el del 9 d'agost de l'any passat –el del 9 d'agost de l'any passat. Fixi's si va ser greu, fixi's si va tenir transcendència política..., i mai

nosaltres ni vostès vam utilitzar expressions com les que ara han utilitzat: «il·legalitat». Home, perdoni'm, jo crec que en el debat polític quan parlem de l'Estatut, quan parlem de la Constitució hauríem d'anar amb compte amb les expressions que fem servir. «Il·legalitat.» Sap a què aboca la paraula «il·legalitat»? Sap qui cometien il·legalitats? Els delinqüents. Cal que anem amb compte. (*Remor de veus.*) Home, anem amb compte. Situem el debat polític al lloc on li correspon, m'entenen? I mirin si va ser seriós el que va succeir fa un any, i mai ho vam dir –vostès tampoc, per cert, i van fer molt ben fet de no fer-ho.

Indicadors de necessitats; escrupolosament. No escrupolosament, amb la màxima ambició; tots. Quan vulgui li ho explicaré també bé. No es preocupi, no passi ànsia, ja ho veurà. Tot es compleix amb la màxima expressió. I, per descomptat, la quantia. Compari la quantia, que estarà en ordres de magnitud com aquests que han sortit –és a dir, per entendre'ns, entre 3.600, 3.500 milions i 4.000 milions–, amb xifres com les que han donat institucions molt prestigioses de la nostra societat, econòmica i empresarial. Compari-la i veurà si hem superat o no aquest llistó. Compari-la, per exemple, amb el que representa en termes de reducció del dèficit fiscal –compari-la. Compari-la, per exemple, amb el que suposarà sobre l'increment total que porti l'Estat per a totes les comunitats autònomes, que, per cert, s'aproparà bastant a aquella xifra que vam dir sempre dels 12.000 milions; ja ho veuran. Bastant.

De manera que si altres haguessin posat més fàcil la negociació potser ens hauríem estalviat un temps que en molts aspectes no ha estat especialment positiu. Sí que ho ha estat en alguns altres; s'ha demostrat fins a quin punt el Govern de Catalunya compleix amb la seva obligació. Diu «no» quan ha de dir «no». Dir «no» no és cap..., com li ho diria?, no és mai el que voldries fer a la vida; però, quan s'ha de fer, s'ha de fer. I negociant s'ha de saber dir «no», i dir «no» a una primera proposta del mes de juliol de l'any passat, i dir «no» a una segona proposta del mes de desembre de l'any passat, i seguir negociant –i seguir negociant–, posant totes les cartes sobre la taula. I pactar quan s'ha de pactar, és a dir, quan hi ha les millors condicions per al pacte. Aquesta és la condició del governant: saber dir «no» i saber dir «sí». De vegades es requereix coratge per dir «sí», eh? Tots l'hem tingut –tots l'hem tingut–, coratge per dir «sí» quan s'ha de dir «sí».

De manera que, escoltin, comparin aquesta xifra amb el que representarà respecte al total dels recursos de la Generalitat, aquells que serveixen per avaluar el model. Després hi ha un conjunt de recursos addicionals fins arribar al pressupost de 36.000 milions, no? Però aquí estem parlant d'una xifra, pensi-ho, la base de càlcul, diguem-ne, 15, 20.000 milions. De manera que compari el que representarà aquest increment, compari'l amb el resultat d'altres negociacions. I en això no hi vull entrar més, escolti, si són vostès que la treuen, la negociació del 2001, home! (*Remor de veus.*) I després diuen: «No compari.» Però si vostè em surt aquí i es posa a la gola del llop! I ara em demana: «Home, però, llop...» Jo no vull fer de llop, eh? I llavors li demana i diu: «No, per favor, no mosseguis.» No, no mossegaré; perdoni'm,

tregui el cap de la gola; tregui'l, per favor, però no em posi la temptació de parlar del 2001, home! Faci el favor de no posar...

Vostè vol que parlem del 2001 o no ho vol? Vol que parlem de l'increment del 2001 o no ho vol? Perquè jo hi estic d'acord, jo crec que ara anar repassant el que va succeir, el que va succeir... Escolti, m'és igual! Vostès van fer el que van poder, a veure si ens entenem. Hi havia una majoria absoluta de l'Aznar, els ho va posar molt difícil i no se'n van sortir. Doncs ja està, escolti'm!, però si es fa el que es pot, home!. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) Si es fa el que es pot, escolti'm. Jo, què vol que li digui? Ara, no em digui: «El 2001...» Home, per favor, si ho sabem tots, el que va succeir el 2001. D'altra banda, tampoc no entenc que ara vegin tantes virtuts en el model del 2001. Però hem quedat que l'havíem de canviar? I, és veritat, tenim un estatut que no el teníem el 2001, de manera que és evident que hem de fer una cosa diferent. Però..., facin el favor.

I ja no li dic comparar aquesta xifra amb les nombroses xifres que vostès han posat sobre la taula: deu, onze..., onze xifres, com un equip de futbol. Onze xifres. Amb aquestes quedaríem a la mitjana, jo crec, perquè de vegades estàvem per sobre, de vegades estàvem per sota... Si treu els extrems, que és el que es fa en aquestes coses, als concursos i tal, i fa la mitjana..., bé, més o menys jo crec que hi quedaria.

De manera que ja ho veu, escolti, jo l'únic que li puc dir és el següent –i això sí que els ho demano per favor a vostès, a tots vostès–, mirin, per primera vegada Convergència se situa fora d'un gran pacte d'autogovern –per primera vegada. Convergència va estar sempre allí quan tocava; quan Catalunya va pactar amb l'Estat sempre hi va ser, Convergència. I això ha estat fonamental per a aquest país. Hi va ser quan vam fer la Constitució, hi va ser quan vam fer el primer Estatut, hi va ser quan vam fer el segon Estatut. Estiguin a l'alçada d'aquells que ho van fer possible, per favor –estiguin a l'alçada d'aquells que ho van fer possible. No es marginin, no se situïn en la marginalitat; jo crec que s'hi estan situant. Els convidem a compartir...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...el que és un èxit de país; no és un èxit d'uns contra els altres. No es deixin portar pel tacticisme més desafortat, ara, home.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Quedaran fora del corrent central del país i no ajudaran que siguem tots més forts per mirar el futur.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Homs, pot fer la rèplica.

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats..., senyor conseller, no, no ens deixem portar pel tacticisme. Nosaltres podem estar equivocats; jo no ho sé, si vostè sap si pot estar equivocat o no, no ho sé. Jo ja li ho admeto: nosaltres a la vida podem haver estat equivocats; tenim defectes la gent de Convergència i Unió. No li ho nego, no. Nosaltres no ens deixem portar pel tacticisme, no ho hem fet mai. Ens podem haver equivocat... (*Remor de veus.*) No ho hem fet mai.

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Homs i Molist

Nosaltres ens deixem portar pels arguments, a consciència. A consciència, senyor conseller, no? Vostè ara deia que ha aplicat l'Estatut amb la màxima ambició. Jo no ho dubto: la que la conjuntura a vostè li permetia, que és aguantar el tripartit, fer equilibris amb el Partit Socialista de Madrid –sí, home!– i haver accedit..., haver fet amenaces que després no s'han consumat. Sí, home!; vostès van amenaçar que, si no tenien acord de finançament per Nadal, votarien en contra dels pressupostos, no? I, de fet, alguns grups d'aquesta cambra a Madrid ho vam fer això, no? Vostès no.

I, és clar, en aquest context vostès han aplicat la màxima ambició per aplicar l'Estatut. D'acord. Però en el que vam quedar aquí tots plegats, vostès i nosaltres, és que s'havia d'aplicar l'Estatut íntegrament. Això està escrit en la resolució del 2 d'octubre del 2008. Vam quedar d'aquesta manera. I vostès ara parlen de màxima ambició. No, no; si jo ja li ho reconec: màxima ambició en el context d'haver d'aguantar el tripartit, d'haver de fer equilibris amb el PSOE i de no haver complert les promeses donades o les amenaces fetes en el seu moment, no?

Compleix la bilateralitat? Però, escolti'm, senyor Castells, jo no el desqualificaré; jo li demano el mateix respecte que li dispensó. L'hi demano, si us plau, eh? Perquè aleshores un llegeix el document de la senyora Salgado... Vostè diu: «Bilateralitat garantida.» Què diu la senyora Salgado al document que vostè ha subscrit? Això és un acord formal ara, en aquests moments; no, no és un paper, no és una declaració. El document que vostè ha subscrit diu: «No será precisa la reunión de las comisiones mixtas para dar efecto a lo previsto en relación a las necesidades globales de financiación.» I vostè m'acaba de dir aquí que pacten la solidaritat bilateralment? És que no s'entén això! I li podria posar un munt més d'exemples, no?

La lleialtat institucional. Vostè ho sap, als articles 208 i 210 s'estableix... –208 o 209, ara parlo de memòria–, en qualsevol cas, s'estableix que s'ha de revisar al si de la comissió mixta. I el document de la senyora Salgado diu que s'ha de revisar al si del Consell de Política Fiscal i Financera. Escolti, això..., hi han coses que són

interpretables, però aquestes són clares, les que li dic, senyor Castells. Atengui'm els meus arguments també; jo atenc els seus, però atengui'm també els meus. Per tant, escolti, ho compleix de veritat? No.

«L'article 206 és la clau de volta del sistema!» Jo li he discutit això alguna vegada; posem per cas que li ho assumís. Però és que el problema és que no es compleix, perquè l'article 206.3 diu que els serveis essencials de l'estat del benestar s'han de repartir d'una manera similar sempre que es faci un esforç fiscal similar, i vostès aquest «sempre que es faci un esforç fiscal similar» se l'han deixat. I la conseqüència pràctica d'això és que d'aquest 75 per cent al qual nosaltres contribuïrem en funció del que paguem rebrem en funció d'una població ponderada a la baixa, per tant, menys de la població que tenim. Sí, home, sí; això és d'aquesta manera.

«Terminis? Els complim estrictament.» Home, si ho han dit públicament; han dit el 2012. Escolti, no hi posarem més la banya en això; si vostè no ho vol, no ho vol. Però ho han dit vostès; el 2012, no? Clar, i a més a més... Per cert, quan llegeixes la lletra menuda, eh?, el 2012, diuen: a la liquidació del 2012 hi posaran un 30 per cent més dels diners que hi posin el 2009. Perquè diu això em sembla, no?, a la pàgina 23, si no ho recordo malament, del document de la senyora Salgado. Diu que hi posaran un 30 per cent més del que hi posin el 2009, a la liquidació del 2012. I els que entenem d'això..., la liquidació del 2012, i vostè ho sap, és el 2014, que, potser, segons alguns, diu que ja serem independents. No ho sé. Pel camí que portem em sembla que això va per més llarg, no?

Il·legalitat i delinqüents. Escolti, jo, la meua especialitat no és el dret penal; em sembla que veig que tampoc és la seva, oi? (*Veus de fons.*) Eh, que no? Suposo que s'entén el que és un argument polític; suposo que es deu poder entendre el que és un argument polític: una cosa que no compleix la llei, doncs, digui-li vostè com vulgui, és una cosa que deu ser il·legal, que està fora de la llei, eh?, que és incompatible amb la llei. Escolti, no s'hi atabali amb aquests qualificatius, no hi pateixi –no hi pateixi.

Ens situem fora d'un acord de país. Home, això no és un acord de país; és l'acord que han fet vostès, no? Vostès són el Govern! Si hi tenen tot el dret! (*Veus de fons.*) No; l'han vostès. No és un acord de país, no? I de la mateixa que els respectem el que han fet, respectin també la nostra posició política i deixin explicar els nostres arguments...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...i no ens ataquin sistemàticament, no?

Jo els demano simplement això, senyor Castells; jo li demano... Escolti, ja li pressuposo, fins i tot, rigor, no? Jo ja sé que les coses les procura fer tan ben fetes com pot. Li demano, això sí, perquè el trobo a faltar, li demano un punt de respecte. Crec que l'he tingut en aquesta intervenció.

El president

Senyor diputat!

El Sr. Homs i Molist

I li demano també que respongui les preguntes que li he fet, que, per cert, de les quatre no me n'ha respost cap. M'ha dit que ja m'ho dirà més endavant. Doncs, ja ens esperarem. Si hi ha temps! No tenim cap pressa.

Disculpi; gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller; espero tenir més sort en la seva rèplica. Gràcies per la seva atenció, senyors i senyores diputats. I bon dia tinguin... (*Remor de veus.*)

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable president... Senyor diputat, sap que tinc per vostè el més gran respecte. Hem treballat junts en algunes ocasions. Jo vaig tenir l'esperança que aquest treball podria tenir continuïtat i podria fructificar; després desgraciadament els esdeveniments polítics no ho van permetre. Devia ser una mica responsabilitat de tots, suposo, no?, però en tot cas no va ser possible. Jo crec que hauria estat millor per a tots, i sap que és així, no? I si vostè ha tingut la sensació que no li mantenien adequadament el respecte en la intervenció anterior, sens dubte no ha estat la meua intenció; pot estar-ne segur.

No, jo parlo de tacticisme i en parlo de veritat. I vostè, fixi's, quan em fa l'argumentació hi torna al tacticisme, no? Em diu: «No, dins del context en què estàvem, vostès, sí, han fet el que han pogut respecte a l'Estatut...» Quin era aquest context per vostè? Doncs, miri, era fer equilibris pel tripartit, manteniment del Govern, i fer equilibris en la relació amb el PSOE a Madrid. Això és tacticisme, perdoni'm. L'únic equilibri que ha fet aquest Govern, l'única norma de conducta ha estat: nosaltres no deixarem de fer allò que ens demanen els ciutadans de Catalunya. Ha estat l'única!

Vostè té algun dubte que el president i el seu Govern han estat actuant al servei dels ciutadans en aquesta qüestió? Que s'han mantingut amb fermesa quan ha calgut, quan les circumstàncies eren molt adverses, quan costava molt fer-ho? En té algun dubte? (*Pausa.*) Home, escolti'm, doncs, deu ser l'únic, què vol que li digui! Obri la finestra i miri el carrer. Aquesta és la realitat. I aquesta és l'única norma de conducta que ens ha guiat durant aquest any llarg de negociacions, precedit d'un pròleg també molt interessant, perquè d'aquest tema en parlem des de fa uns quants mesos ja, anteriors a l'any anterior. De manera que no, escolti'm, i això que diu vostè és tacticisme. I quan vostè ho planteja d'aquesta manera, jo em pregunto si és responnent a factors com el que vostè assenyala que vostès també actuen, m'entén?

Il·legalitat. Jo li he dit..., no hi entenc, efectivament, no sóc un expert en dret penal; l'ha clavada vostè, no?, en això té raó. No, jo li he dit..., fixi's, quan vostè diu això –i estem fent política, no?–, vostè sap que això evoca

–evoca, en el sentit que produeix la sensació de– a les persones que ho escolten una determinada imatge: els que cometen il·legalitats són els delinqüents.

I jo li demano..., home, anem en compte, perquè es poden dir de moltes maneres les coses. Fixi's, el seu líder, el senyor Artur Mas, ha modulats després la manera de dir. Una cosa és dir: «Considerem que s'hauria pogut ser més exigent amb el respecte a l'Estatut, que determinats aspectes no s'han complert...» El que ha fet vostè avui aquí... No és el mateix que sortir i dir: «Il·legalitat!» Home, compte!; només demano això, perquè aleshores correm el risc de fer saltar pels aires els fonaments de les regles del joc. I crec que això ho hem d'evitar, tots plegats. Com quan vostès feien mals acords; no els dèiem: «És una il·legalitat!» O quan hi havia preceptes de l'Estatut que anys i anys i anys no es complien. Vol que li'n recordi algun? El del 79, vull dir. No els dèiem: «Estan en plena il·legalitat.» Quan es cometien il·legalitats es va als tribunals, no sé si m'entén. I amb això jo crec que hem d'anar en compte.

Tots els aspectes que vostè diu jo crec que els hi he contestat abans. A veure, anem molt justos de temps, no? Però diu: «Bilateralitat.» Per descomptat que sí, si vol li explicarem en detall el que fa referència al precepte concret al qual vostè es refereix del document. Naturalment que no hi haurà aplicació del nou model a Catalunya si no és així acordat per la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals. Per tant, fixi's, és un finançament negociat, deixi-m'ho dir així, amb components de bilateralitat essencials, de manera essencialment bilateral, amb continguts bilaterals, que serà acordat bilateralment. Doncs, a veure, jo crec que sí que podem dir que hi ha bilateralitat.

L'article 206.3; es compleix escrupolosament. Però si això és molt conegut, què vol dir. Diu: «Sempre que es faci un esforç fiscal similar.» Vol dir que la capacitat fiscal que es té en compte a efectes d'aquest 75 per cent –per això ens en quedem un 25 directament– és la normativa: si un fa un major esforç fiscal perquè hem decidit pujar uns impostos, aquest augment no es posa a efectes d'anivellar. Vol dir això. Però si això és molt conegut, escolti'm; és un tema que, com li ho diria?, no hi ha massa discussió, tècnicament, de què vol dir. I es respecta escrupolosament també.

Vostè després em parla dels terminis. També, els terminis es respecten. Escolti'm, el tercer any d'aplicació del nou model s'estarà complint religiosament allò que diu l'Estatut, estarem en la posició relativa que es desprèn d'allò que diu l'Estatut...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...més de cent quatre, perquè l'anivellament de què parla és del 80 per cent. I, a més, tenim un quart any, garantit, en el qual ens situarem per sobre. Què li sembla, havíem de dir que no? Havíem de dir: «No, no, aquest quart any no, perquè com que l'Estatut diu que només hem de fixar un termini de tres anys...»; tres anys per

complir el que diu l'Estatut, cosa que es farà, i un quart per anar més enllà.

El president

Honorable conseller!

El conseller d'Economia i Finances

I si ens n'haguessin dit cinc més, per anar encara més enllà –imagini-s'ho, potser hauríem arribat als cent disset que diu vostè–, hauríem dit que també.

Nosaltres hem dit, fixi's, jo li dic: «És la primera vegada que Convergència queda fora d'un gran pacte d'autogovern de Catalunya amb Espanya.» (*Remor de veus.*) La primera vegada. I jo els demano que hi reflexionin. En aquesta casa sí que hi cabem tots, i vostès hi són convidats.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Si m'ho permeten, senyores diputades i senyors diputats...

Modificació de l'ordre del dia

...faríem una ampliació de l'ordre del dia. I d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, a més a més d'assumir-ho tots els grups parlamentaris, els proposaria modificar l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit d'incloure un nou punt que és l'elecció d'un membre de la Junta de Govern del Memorial Democràtic designat pel Parlament.

Si no hi hagués cap oposició a aquesta proposta, ho faríem després del quinzenès punt de l'ordre del dia.

Podem acceptar-ho? (*Pausa.*)

Alteració de l'ordre del dia

Doncs, també els proposo, d'acord amb el mateix article i d'acord també amb els portaveus dels grups parlamentaris, que els punts 12 i 15, que són les mocions sobre la llei electoral, l'aprovació de la llei electoral, i sobre el règim electoral, es puguin substantiar de manera conjunta després del punt número 9 de l'ordre del dia.

Podem fer-ho així? (*Pausa.*) Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Interpel·lació

al Govern sobre la reordenació i l'adaptació de l'oferta dels estudis postobligatoris (tram. 300-00228/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació sobre la reordenació i l'adaptació de l'oferta dels estu-

dis postobligatoris. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, honorable conseller, després de la passió dels dos debats anteriors, continuem amb l'emoció d'un llibre per encetar, que és el desplegament i aplicació de la nova Llei d'educació.

Està clar que l'altre dia..., ben mirat, si ho comptem, fa quinze dies justos que aprovàvem la primera Llei d'educació de Catalunya. En aquesta i en els diferents discursos, però en tot cas en el discurs de qui li parla ara, dèiem que bàsicament també la Llei d'educació de Catalunya la fèiem per augmentar el nombre de ciutadans i ciutadanes formades en els nivells educatius postobligatoris, en consonància amb les orientacions europees. És cert, és evident que ha de ser un dels objectius primordials també d'aquesta llei; és a dir, acostar-se als índexs europeus dels alumnes que superen el tram educatiu obligatori i els que segueixen els estudis postobligatoris de batxillerat o formació professional. Podríem dir, des de qualsevol punt de vista, que és inacceptable que només sis de cada deu estudiants cursin estudis postobligatoris, quan la mitjana europea se situa aproximadament entre el 72 i el 75 per cent. I, òbviament, hem de considerar irrenunciable que el país avanci i s'acosti als percentatges també del pacte de Lisboa, que marca que un 85 o un 90 per cent dels alumnes haurien d'arribar a aquests trams educatius. Òbviament, això també ho hem de fer en línia i consonància d'intentar reduir o rebaixar l'índex del 30 per cent d'alumnes que no acaben l'ESO o fins, en molts casos, la poden deixar a la meitat o no l'acaben totalment.

Per tant, per invertir la tendència, és avui que aquest grup parlamentari fa o posa sobre la taula un tema prou important, com és el capteniment del Govern pel que fa a fer front a aquests nous reptes que ens plantegen la societat catalana, la societat europea i tots els organismes.

Òbviament, jo li parlaré, faré un breu repàs del que seria formació professional, del que pensa el nostre grup parlamentari del batxillerat, i també en algun àmbit parlarem, concretament, del batxillerat nocturn i també de l'Institut Obert de Catalunya, com a modalitat no presencial que permet, alhora, poder treballar en estudis de formació professional i també, òbviament, en estudis de batxillerat.

Des del nostre punt de vista, entenem que la formació professional..., i permeti'm que en destaquï alguns aspectes; després en el torn de rèplica em referiré a alguns articles concrets de què tant en formació professional, com en batxillerat, com en beques a l'estudi, etcètera, parla la Llei d'educació que vam aprovar, però permeti'm que bàsicament faci referència a quelcom important que la formació professional d'aquest país hauria de fer. Des del nostre punt de vista, entenem que s'ha de basar en diferents aspectes, com pot ser una planificació de l'oferta en termes de concentració de famílies

en centres; aquest model permet o ha de permetre l'optimització de recursos i establir centres de referència. Disposar de centres específics de formació professional o, com a màxim, de postobligatòria facilita el creixement de l'oferta i permet adaptar el funcionament del centre a l'alumnat de diferents edats, joves i treballadors en actiu. Fer una oferta integrada a centres amb famílies completes: des dels PQPI, el GM, GS, CF, de grau mitjà, superior, etcètera.

La planificació i la gestió de l'oferta i els recursos s'han de fer pensant més a donar respostes territorials, a vegades, que respostes municipals. Estem en aquesta línia, conseller?

Tant com es pugui, s'ha de compartir l'oferta amb les empreses de la zona. Com tenim els convenis de col·laboració? Com compartim formació i recursos? Com portem a terme l'alternança entre formació i treball?

S'han de garantir també la formació i la qualitat d'aquesta formació ofertada. Per això cal disposar de programes de qualitat i millora contínua als centres de formació, de plans d'actualització del professorat, de dotació d'equipaments suficients, de pràctiques a les empreses garantistes –només a les empreses probablement homologades, però d'això també en podem parlar.

Plans d'avaluació específics: una inspecció especialitzada? –li ho pregunto, a veure quina és la seva opinió.

I també hem de ser capaços de fer una formació professional integrada a l'espai europeu, que faciliti la mobilitat dels estudiants i dels treballadors: pràctiques a l'estranger, compartir crèdits en altres països europeus, i també potenciar, evidentment, la formació professional a distància.

Òbviament, hem de fer un sistema de beques específic per a la formació professional que permeti poder estudiar fora de casa. Com ho tenim encarat, conseller?

Foment i potenciació també dels itineraris professionalitzadors, amb un alt grau de permeabilitat entre l'escola i l'empresa. Això implicaria o ha d'implicar la promoció acadèmica fins a la universitat des de la formació professional, i també, evidentment, la possibilitat d'entrar i sortir del sistema educatiu cap al sistema productiu en qualsevol de les fases de formació; potenciar diferents proves d'accés tant als cicles de grau mitjà com als cicles de grau superior, per tal de donar resposta a aquests itineraris professionalitzadors.

I, òbviament, també hem d'establir de forma coordinada tota l'oferta de la formació professional presencial, a distància, l'acreditació de les competències professionals i les proves lliures per a l'obtenció del títol.

Parlem ara una mica de batxillerat. És ben cert que el nou batxillerat que tenim al davant segurament –no segurament, sinó segur– ha donat un pes major a les assignatures de modalitat i un pes menor a les assignatures comunes, de manera que s'entenia d'aquesta manera que l'alumnat pogués determinar el seu règim de formació per incorporar-se al mercat laboral o bé per prefigurar els estudis professionals o universitaris posteriors. El decret que es va fer introduïa diferents

mesures, i una d'elles, que s'ha anat aplicant des del curs 2008-2009, és també l'oferta o les modalitats de batxillerat nocturn, és a dir, principalment, la voluntat de compatibilitzar la feina amb els estudis.

S'ha justificat que l'existència d'absències significatives en algunes unitats de batxillerat nocturn i una taxa d'èxit escolar considerada baixa –s'entenia un 40 per cent– han portat al departament a la conclusió que havia de reformar aquesta oferta educativa, reorganitzant algunes de les unitats i complementant-la amb un format de batxillerat a distància. Per als propers cursos hem pogut assistir al tancament o, en tot cas, a la no-oferta de diferents batxillerats en el seu primer curs, en diferents indrets del país, i també en diferents territoris del país. Diferents territoris del país en què en un moment determinat s'ha entès que segurament podia tenir una rendibilitat econòmica, segurament obeïa a uns criteris economicistes, però que han estat interpretats per molts com el tancament o el trencament d'una possibilitat de poder fer front a uns estudis que d'altra manera, si no existia aquest batxillerat nocturn, no els podien fer.

Per tant, arribat en aquest sentit, s'ha dit, s'ha comentat, s'ha pensat, s'ha explicat que la sortida professional o formativa d'aquests alumnes era l'Institut Obert de Catalunya. En aquest sentit, el nostre grup parlamentari entén i conclou que una cosa no va contra l'altra, ni l'altra ha d'anar en contra de l'altra, sinó que els dos sistemes són prou complementaris, i, en tot cas, hem de ser capaços de trobar el millor encaix, a fi i efecte de no crear discriminació en persones que en aquests moments volen accedir-hi i, en tot cas, crear les bases, que..., tal com indica la Llei d'educació, també, de crear aquest organisme no presencial, els propers tres anys, que tinguin unes garanties d'accés, que tinguin unes garanties que hi hagi professionals que puguin atendre aquests alumnes joves o aquells que en un moment determinat s'hi volen incorporar, perquè consideren que volen tenir estudis de batxillerat, a fi i efecte, doncs, de poder-los garantir aquesta igualtat d'oportunitats i aquesta sortida professional.

Perquè, senyor conseller, és ben veritat que segurament l'atur té a veure amb la formació; per tant, hem d'apostar per l'estudi, hem de possibilitar, doncs, que els nostres joves d'aquest país tinguin les garanties de poder accedir a una formació que els doni possibilitat de lluitar contra una futura exclusió social.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí. Bon dia. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és amb molt de..., en fi, anava a dir «plaer», no sé si és ben bé la paraula, en tot cas, amb molt de gust, que tracto d'afegir alguna reflexió a les que vostè acaba d'oferir-nos, de posar sobre la taula, i que crec que puc dir d'entrada que en bona mesura comparteixo, no? Ho

comparteixo en tant que preocupació, ho comparteixo en tant que orientació global de les reflexions que l'han concretat, i potser sí, efectivament, estem en condicions d'afegir alguna dada i alguna precisió sobre cap a on anem i quin és el nostre capteniment en aquests moments, armats, equipats –ara sí, efectivament– amb la Llei d'educació de Catalunya, que fa tot just quinze dies, com vostè deia, acabem d'aprovar.

Miri, una primera reflexió sobre el concepte mateix i la significació del que els estudis postobligatoris han de representar al nostre país. Molt sovint ho hem esmentat, avui mateix sortia també en la seva reflexió: efectivament, aquí és on tenim la concreció, la plasmació, amb dades, amb estadístiques a vegades feridores, de les insuficiències, de les mancances d'un sistema educatiu que, mentre no resolgui satisfactòriament i no assoleixi totes les fites que ens hem de plantejar en aquest àmbit educatiu, no podrà considerar-se a si mateix a l'alçada de l'expectativa i de l'exigència del nostre país.

Vostè mencionava les precisions i les dades que el pacte de Lisboa..., les indicacions, el sistema de fixació d'objectius que la Unió Europea ens ha anat fent arribar. És exactament així. Però deixi'm afegir-li: no és només perquè ens ho diguin d'Europa, eh? És que, encara que no ens ho diguessin, ens ho hauríem d'estar dient nosaltres mateixos. És per convicció, és per evidència clara que és inacceptable, és inassumible que en un país com el nostre, que es defineix o pretén definir-se precisament en termes de capital humà com a primera riquesa o com a tret que el vol distingir en tots els sentits, no només econòmicament sinó també socialment, culturalment, és obvi que no poden acceptar-se taxes d'èxit escolar pel que fa a l'educació secundària obligatòria, i encara menys taxes de completesa de l'educació postobligatòria, com les que tenim en aquests moments, no?

De manera que tota l'estratègia, efectivament, està encaminada, entre altres qüestions, a aquest objectiu central, el de donar a aquesta etapa dels estudis postobligatoris tot el sentit, tota la qualitat, i també, doncs, naturalment, tots els resultats en termes de completesa per a un molt major nombre de ciutadans d'un nivell d'estudis superior al que ara aconsegueixen, i en termes de fase de transició real, fase de connexió adequada ja sigui amb l'educació superior universitària, ja sigui amb l'educació mitjana i superior en l'àmbit professional, ja sigui amb la possibilitat d'incorporació directa al món laboral.

Efectivament, jo crec que en aquest mandat estem inclús, naturalment, com és la nostra obligació, amb independència i abans que la llei ens atorgui noves possibilitats, noves eines i, per tant, molt major potencialitat, estem efectivament desplegant tota una colla d'iniciatives en aquest sentit pel que fa al conjunt dels estudis postobligatoris, no?

Jo crec que podríem dir, per exemple, que tenim un primer criteri, que és el de la..., en fi, claríssima obertura de vies dotades, equipades i transitables, efectivament, per un important nombre d'estudiants del nostre país, de recorreguts, d'alternatives, d'itineraris possibles en totes i cada una de les modalitats d'aquests estudis postobligatoris: en formació professional entesa en el sentit

ample –cicles de grau mitjà i grau superior–, però també estudis professionalitzadors, per exemple, en els àmbits artístics, de disseny, etcètera, que estan agafant un paper cada cop més rellevant.

Però, per la via de la modernització i flexibilització d'aquesta oferta, estem aconseguint, efectivament, resultats que comencen a ser clarament esperançadors. El concepte de les proves d'accés de formació professional de grau mig a superior, la correcta organització i dotació del vell concepte de proves d'accés a la universitat per majors de vint-i-cinc anys, i, molt particularment, la posada en marxa de vies de completar estudis amb caràcter presencial o semipresencial, amb combinació d'assistència personal a una o altra modalitat i la utilització de les tecnologies de la comunicació en la informació, ens està donant resultats francament espectaculars, no?

Ara, pel que fa a la formació professional, més especialment, com vostè plantejava, jo crec que estem fent..., miri, almenys quatre coses ben clares. Una, un esforç que hem de dur més enllà, d'increment i de millora de la planificació, i, per tant, de l'oferta disponible, en el sentit sectorial, el sentit professional i en el sentit territorial. I, coincidint amb el que vostè deia, amb un caràcter de buscar la concentració suficient, la qualitat exigible, a uns centres, a uns instituts, a uns centres més referenciats en aquest àmbit de la formació professional que han de ser capaços de donar resposta a àmbits territorials relativament amples.

En segon lloc, la connexió efectiva, la multiplicació de les vies de connexió entre els processos de formació i el sistema productiu. I, per tant, la multiplicació dels convenis amb empreses, la multiplicació de la..., en fi, de la formalització de convenis, d'escenaris reals, de combinar formació i pràctica, formació en alternança, etcètera. Això està agafant, diguéssim, un nivell de normalitat en el seu desplegament que comença a ser, en fi, encara no satisfactori, però ja comença a ser prou digne.

En tercer lloc, i potser el més important de tots, estem, jo ho crec, avançant decididament en la via de l'efectiva integració dels estudis de formació professional en tots els seus àmbits: inicial, reglada, ocupacional i permanent. I ho estem fent amb un esforç específic dintre el Govern i també en connexió amb els agents socials dintre de..., en ben poques setmanes tindrem, efectivament, notícies i positives en aquest terreny. O la posada en marxa d'una autèntica xarxa de centres d'excel·lència, que hem anomenat «FP.cat» i que està configurant-se, prenent cos, amb nom i cognoms, amb centres concrets al llarg del nostre territori.

O, per últim, en quart lloc, amb aquesta capacitat de reacció que tractem de demostrar, també, pel que fa a la resposta necessària a una situació de crisi que, efectivament, retorna a la formació un nombre important de ciutadans que fins ara potser estaven, bé o malament, enlluernats per unes possibilitats d'ocupació que ara es demostren fins a quin punt eren precàries, insuficients i provisionals.

I per això estem desplegant el que hem anomenat «pla Qualifica't», que tracta, efectivament, de posar a l'abast

de molts ciutadans una oferta del nostre patrimoni educatiu en aquest sentit.

I, pel que fa al batxillerat nocturn, que vostè mencionava, jo crec que, efectivament, aquí hem de dir-nos les coses amb claredat. El que estem fent és retornar les coses al seu lloc. Un concepte que va néixer en una altra..., quasi diríem en una altra era, amb un altre sistema educatiu, amb una altra configuració social, i amb una..., diguéssim, amb un caràcter estrictament adreçat a omplir un dèficit clamorós, de generacions i generacions d'estudiants, de ciutadans del nostre país que no tenien altra alternativa que aquesta.

Ara, com li he dit abans, tenim una colla de vies obertes que fan possible que efectivament aquesta etapa d'estudis postobligatoris, ho repeteixo, batxillerat i formació professional, tingui recorreguts i oferta perfectament viable i cada cop més transitada. El batxillerat nocturn ha d'ajustar-se, efectivament, a aquest concepte de compatibilitat i de feina-formació, i de cobertura territorial, característiques que ara havia perdut quasi totalment.

En l'actual realitat del nostre sistema educatiu estava fent, aquesta oferta, un paper de substitució, un paper de complement, d'afegit de segona fila, a uns estudis de batxillerat diürn que, per les raons que siguin, no..., en fi, no donaven prou servei o prou possibilitat a un nombre important d'estudiants. Havia deixat de ser..., havia deixat de donar el servei per al qual va néixer, i, en canvi, diguéssim, s'havia anat transformant en una mena de batxillerat de segona categoria. Li hem de retornar, i és el que estem fent, efectivament, la qualitat, la dignitat, la mida, la massa crítica necessària, perquè l'oferta de batxillerat nocturn que ha persistir, que ha de seguir estant, que ha de ser combinada i compatible amb les vies no presencials, amb les proves d'accés a les diverses modalitats i amb l'efectiva cobertura territorial, doncs, es reprengui i assumeixi tot el seu sentit en aquesta complexa d'estratègia de cara als estudis postobligatoris, que és efectivament una de les dèries, un dels objectius essencials de la nostra estratègia educativa.

Gràcies, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, per fer el torn de rèplica.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Deixi'm fer referència, començant per les seves últimes paraules..., evidentment, escolti, la vida és dinàmica, el món és dinàmic, i, per tant, una foto fixa de la societat no pot existir mai, no? I la nostra obligació com a polítics, òbviament, el que ens ha de permetre és anar adequant i adaptant la realitat al que veiem cada dia, no?, i als objectius que ens imposen com a país, com a societat, no?

És ben cert, però, que un país com el nostre, divers, ha de ser capaç, també, de trobar en moments determinats la possibilitat de singularitzar propostes –recordi el que dèiem, no?, «a necessitats diferents, solucions diferents», no?– i, per tant, en tant, ha de flexibilitzar

i tenir al cap un país, eh?, un país que en el tema del batxillerat nocturn –ho recorda amb les meves paraules més d'una vegada, no?–, en el sentit de dir-li: «Miri, puc compartir algunes transformacions...» Perquè, per exemple, doncs..., no ho sé, Lleida, no?, la circumscripció del que s'anomena província de Lleida segurament només hi ha, hi havia o hi ha hagut, pràcticament tota la vida, només oferta de batxillerat nocturn només a la ciutat de Lleida. I, probablement, doncs, bé, s'hauran quedat, doncs, tota una colla de gent sense possibilitat, doncs, de poder accedir, potser, o no, a aquests estudis, no?

Per tant, sense dir-li al cent per cent «no, escolti, és que no estem d'acord que les coses no es poden tocar». Evident, eh?, jo..., que vinc d'un poble rural, sempre parlo del rural conservador i del rural progressista. El rural conservador és aquell que no vol que es toqui absolutament res; per tant, foto de postal, no toquem res. El rural progressista és aquell que és capaç, doncs, d'introduir modificacions, perquè evidentment la vida és canviant i la vida és dinàmica.

Fixem-nos que, en la llei que vam aprovar parlem del batxillerat i també parlem del batxillerat nocturn. Diu: «El departament, així mateix, ha de programar ofertes formatives, tant en la modalitat d'educació no presencial, com en la modalitat d'educació presencial, que permetin als alumnes de conciliar els...» –bé, ara se me n'ha anat l'article, no?, però, bé...– «de conciliar els estudis professionals i també la feina.»

Per tant, aquí ja apuntem, o ja apuntàvem que realment el batxillerat nocturn ha de seguir existint. Fins ara, s'han produït unes retallades o unes transformacions a diferents territoris, a diferents ciutats del país. Algunes tenen possibilitats d'adaptació, d'altres ho tenen més difícil, perquè segurament, permeti'm un exemple, perquè d'exemples en podríem trobar..., eh?, tenim, de territorials a Terres de l'Ebre –deu quedar Tortosa–, si ho situem a la Catalunya central només en deuen quedar a Manresa, si ho situem més a la regió primera, aquí sí que en trobem molts més, tot i que també se n'han perdut alguns d'ells.

Jo..., la meua pregunta, senyor conseller, o el meu consell, aniria en la idea que segurament hauríem de ser capaços, segurament a través de la inspecció, que es fessin unes valoracions exhaustives, profundes, que també s'aconsellés als diferents equips directius dels centres on ho ofertaven, amb una relació i vinculació directa amb el món local, que alguna cosa hi té a dir en tot això, en col·laboració estreta amb el Departament d'Educació, que poguéssim dir que el que fins ara s'ha reduït no és una reducció per sempre, sinó que és una reducció que segurament s'ha interpretat així en aquests moments, però igual que dèiem que la foto no la podem quedar als anys setanta, tampoc la podem deixar establerta a l'any 2008 o 2009.

Per tant, des d'aquest punt de vista, que hi hagi la possibilitat que els diferents territoris, les diferents ciutats, si és el cas, tinguin l'opció de poder tenir la possibilitat de dir: «Escolta, això no és per a mai més, sinó que quan es donin unes condicions, quan hi hagin uns indicadors que la conselleria, el món local, i fins i tot els centres

educatius puguin acordar, doncs, d'alguna manera, hi hagi la possibilitat que tornem a tenir aquests estudis presencials.» I, si és el cas, potenciem adequadament l'Institut Obert de Catalunya, perquè també considerem que pot ser una bona eina a disposició de tots els nostres i les nostres estudiants.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, senyor president. Sí, senyor diputat, i tornant a coincidir amb el que interpreto que és el sentit final de la seva intervenció... És a dir, jo li formulo la resposta en termes que pretenc que siguin clars i contundents, si m'ho permet. És a dir, expressar el nostre compromís en el sentit que cap estudiant d'aquest país que tingui un plantejament de cursar estudis de batxillerat es quedi sense possibilitat de fer-ho per manca d'oferta adequada. Aquest és un compromís que puc prendre, jo ho crec, amb caràcter absolut.

I repeteixo que aquest compromís ara el podem prendre en molt millors condicions del que mai aquest país ha pogut formular. Perquè, com vostè deia, efectivament, durant molt de temps, això ha sigut inaplicable, no es corresponia amb la realitat en una part molt important del nostre territori. Ara, dit això, entestar-nos a mantenir allò que ha perdut el sentit, allò que ha perdut els mínims de qualitat, allò que ha perdut les característiques que efectivament el fan respondre a allò per al qual ha estat creat o posat en servei..., això és una altra qüestió.

Vostè em parla de la inspecció? Doncs, efectivament, és en base als informes de la inspecció que hem anat prenent les decisions de planificació i de concentració de grups que vostè coneix perfectament. És exactament en base a això. És en base a la comprovació que les taxes, no només les taxes d'èxit que vostè mencionava abans, efectivament per sota del 40 per cent, cada cop més baixes, entre matriculació i còmput d'estudis. És també en base al fet que el contrast entre la matriculació formal i la presència real superen, en la mitjana de bona part d'aquests casos, el 50 i el 60 per cent, de diferència. I que, per tant, la visualització clara del funcionament d'aquests grups ens donava escenes d'aules amb cap, amb dos, amb tres, amb quatre alumnes, quan suposadament hi ha vint, trenta o quaranta alumnes matriculats.

I això és una situació que un país, per dignitat amb si mateix, per respecte a l'educació i per respecte a aquests mateixos alumnes no es pot, em sembla, permetre. De manera que és..., el que estem fent és donar resposta a això. A aquests alumnes, el primer que hem fet –i abans no ha sortit en la reflexió, i potser calia–, és que la millor resposta que tenen ells a la demanda real que té en aquests moments el batxillerat nocturn, que és el de poder cursar matèries no superades amb la presencialitat prèvia en el batxillerat diürn, doncs,

aquesta possibilitat ara ja la tenen també en el batxillerat diürn. Perquè ha desaparegut l'encotillament, l'obligació de blanc o negre, de tot o res, de repetir tot el curs o deixar-ho córrer.

I això, que abans el batxillerat nocturn per les seves característiques podia oferir com a compensació, com a alternativa, ara ja no cal anar en aquesta direcció. El mateix batxillerat diürn està oferint, està començant a oferir aquesta possibilitat d'una manera molt més clara. I anirem més enllà en aquesta direcció. Jo crec que hem de ser capaços de posar en peu, efectivament, itineraris sencers d'una molt major flexibilitat perquè aquell batxillerat diürn respongui a aquestes característiques.

I, en canvi, el que estem fent, a més a més d'això, és oferir als autèntics i anteriors protagonistes del concepte inicial de batxillerat nocturn, que són persones adultes que, per la raó que sigui, decideixen reincorporar-se a un procés de formació i que necessitaven el batxillerat com a transició, com a pas cap a altres fases, doncs, puguin recórrer aquest camí d'una manera molt més curta, molt més immediata, amb molta més capacitat d'aprofitar la seva experiència laboral i els coneixements que han anat adquirint personalment al llarg de la vida, etcètera. I això és el que també hem de fer. De manera que la necessitat de cursar aquests estudis en si mateixa sigui cada cop més, en fi, compartida amb possibilitats per altres vies molt més adequades, molt més flexibles, molt més directes i de la mateixa o major dignitat.

Ara, els territoris de Catalunya avui estan millor o pitjor del que estaven fa un any, en fa dos o fa cinc? Tots ells, no només els que el tenien, i tots els que no el tenien, que no han tingut mai cap oferta, que eren, des del punt de vista territorial, dues terceres parts? Doncs, ara, aquests territoris, aquests ciutadans ara sí tenen, per la via de les proves d'accés, per la via del batxillerat diürn adaptat i flexible i per la via de l'aparició en escena, amb una qualitat indiscutible, de l'oferta a distància de l'Institut Obert de Catalunya, doncs, tenen realment, per fi, per primer cop, una oferta digna al seu abast. I aquesta és, en fi, la determinació i la claredat en què hem d'anar treballant.

Sap...? Aquest any tenim, potser amb caràcter més explícit que mai, un problema nou, que com a problema ens preocupa, però que, feliç de tenir-lo, aquest problema: tenim una xifra de demanda de matriculació a cicles formatius de grau mitjà i superior molt superior a la que mai hem tingut, sense atendre, sense cabuda en l'oferta disponible.

Vol dir que hem de reaccionar. Això té a veure amb la crisi, amb el que dèiem abans de la relació entre ocupació? Home, naturalment que sí, però hem de reaccionar en això. És la millor notícia que podíem tenir des del punt de vista formatiu. Hi han onze mil estudiants que han superat les proves d'accés a grau mitjà i grau superior i que estan esperant plaça. Doncs, mireu, aquesta és la nostra primera obligació. És en aquests ciutadans que efectivament hem d'adreçar els nostres esforços més intensos, no pas a mantenir un sistema d'aules buides i mínima qualitat, que algú podria pensar que caracteritzava o que admetíem com una mena de marca de segona per una modalitat del nostre batxillerat.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Educació

Tots els nostres batxillerats han de tenir la mateixa dignitat, tota la nostra formació ha de tenir la màxima adequació, la màxima oferta, la màxima concentració i presència territorial i al mateix temps la màxima capacitat de connectar amb el sistema productiu, que és en el que estem, efectivament, avançant per aconseguir.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. D'acord amb l'alteració de l'ordre del dia aprovada per aquest Ple, ara es debatrà el dotzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'elaboració i aprovació de la llei electoral, que presenta el Grup Mixt, juntament amb el quinze punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre règim electoral, que presenta el Grup de Convergència i Unió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'elaboració i l'aprovació de la llei electoral (tram. 302-00183/08)

Amb relació al punt número 12, té la paraula, per a la seva exposició, el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades..., des de fa més de dos anys i mig, des del primer dia que Ciutadans va arribar a aquest Parlament i a la primera Comissió d'Afers Institucionals que vam tenir, ja vam manifestar la nostra voluntat que incrementéssim la participació ciutadana, que miréssim d'acostar la política a la ciutadania, i un dels instruments que nosaltres i tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra portàvem al nostre programa era l'elaboració, d'una vegada per totes, d'una llei electoral catalana.

Allò va ser fa uns dos anys i mig, i avui, per sort –jo crec que per sort per la voluntat que han demostrat els grups–, avui podem dir que pot ser un dia històric, ja que podem aprovar l'inici de la tramitació de la llei electoral catalana. I quan dic la llei electoral catalana, evidentment, ho dic perquè no en tenim, perquè som l'única comunitat autònoma que no té llei electoral catalana o que no té llei electoral, millor dit.

Per tant, nosaltres hem presentat aquesta moció, ho vam fer en el seu dia al conseller Ausàs, amb un únic objectiu: començar a tramitar i a parlar d'aquesta llei, passar *manos a la obra*, posar-s'hi, arremangar-se i fer aquesta llei electoral abans que acabi aquesta legislatura.

Hem presentat una moció que porta dos punts bàsics. Un punt que fa referència a obrir la ponència abans que acabi la legislatura, fins i tot, sent generosos, sense

posar una data concreta per no incomodar ningú, per intentar buscar el consens de tirar endavant aquesta llei. I un segon punt que, sense ser concret, sí que vol, i les menciona, i després comentaré el perquè, una sèrie de qüestions que sí que creiem que estan recollides a l'informe d'experts, que han de ser debatudes i parlades en aquesta comissió o en aquesta ponència: llistes obertes o desbloquejades, facilitar el vot per internet i el vot per correu, urnes mòbils, incrementar la participació, en definitiva, de la ciutadania.

Necessitem una llei del segle XXI i estem ara encara a l'any 78, a Catalunya no tenim una llei del segle XXI, una llei electoral i creiem que els ciutadans de Catalunya la mereixen i que serà bo per a tothom, per a la ciutadania, però també per als representants públics, que sentiran com tenen i s'emparen en una nova llei.

Per tant, nosaltres què hem fet en aquesta moció? Què hem acceptat i què hem proposat? Fer-la de forma conjunta amb el Grup de Convergència i Unió, que també feia una moció amb un punt concret d'obrir la ponència molt semblant o pràcticament igual. El que hem volgut fer és ser generosos i no posar traves perquè s'obri la ponència, que no hi hagi ni una sola excusa per no tirar endavant la ponència.

Per tant, nosaltres, tot i que defensarem, i ho farem així a la mateixa ponència, desbloquejar les llistes, defensarem un vot més proporcional, legítimament com a grup, defensarem acostar la ciutadania amb el vot per internet, amb urnes mòbils... Tot això que els experts ens han dit, això ho defensarem nosaltres a la ponència que s'obri. Però, com que no volem incomodar ningú i volem que no hi hagin excuses per no tirar endavant i volem que sigui unànime, hem retirat el punt 2 de la nostra moció. Per tant, queda un sol punt, que parla d'obrir la ponència, que coincideix amb el de Convergència i Unió i que, a més a més, acceptem o entenem que va en la línia de l'esmena que ha presentat el tripartit d'obrir aquesta ponència el proper període sessions.

Per tant, jo crec que podem dir que estem tots d'acord en la necessitat de tirar-ho endavant. Nosaltres celebrem, sincerament, que així sigui. Creiem que és important donar també un exemple de cara a la ciutadania que si portem compromisos electorals, els tirem endavant, tots plegats. I nosaltres, des de Ciutadans, també sentim que hem aportat el nostre granet de sorra, la nostra voluntat que aquest debat no quedi en sac trencat, que no quedi allà aparcats, sinó que sigui un debat real.

Quins han de ser, des del nostre punt de vista, els objectius d'aquesta ponència? Breument. Home, jo crec que donaríem una molt mala imatge a la ciutadania si l'objectiu de la ponència fos allò..., el *mercadeo* de, vejam, quants escons ens toquen a cadascú amb la nova llei. Jo crec que això seria lamentable. Crec que això seria pitjor fins i tot que tenir o que no tenir llei electoral.

Per tant, jo crec que hem de transmetre una imatge que volem fer una llei més moderna, més participativa, nova, que incorpori mecanismes que els experts ens han dit que són bons per a una nova llei electoral, com els que dèiem de: llistes desbloquejades, vot per internet, facilitar el vot per correu... Tot això ha de ser així.

Des de Ciutadans defensem que no podem fer el ridícul, que hem d'intentar que això sigui així. Per tant, sí que dic que l'objectiu del nostre grup no és obrir la ponència per repartir escons, sinó que és obrir la ponència per acabar tenint una llei que sigui, si pot ser, al gust de tothom, si pot ser de consens absolut en aquesta cambra, i, si no, com a mínim, que reculli aquests principis que els experts ens han dit que són bons.

Per tant, l'objectiu ha de ser la qualitat democràtica; l'objectiu ha de ser incrementar la participació, que recordem que Catalunya som una de les comunitats autònomes que menys participa en política. I això és lamentable. I hem de fer autocrítica i saber també que hi han instruments per millorar-ho.

I també, hi insisteixo, la llei no serà la solució, la llei serà un instrument per solucionar-ho, però crec que és un primer pas que hem de donar tots plegats i és un gest de canvi. I aquest gest de canvi l'hem de donar des de la cambra i donar un missatge i fer pedagogia a la ciutadania que aquesta llei ha de servir perquè participin més, perquè s'impliquin més, perquè tinguin més contacte amb els diputats, amb els representants públics, en definitiva, fer que incrementi la participació i la confiança dels ciutadans en els seus representants públics.

Crec –acabo, senyor president– que és una bona notícia que avui s'aprovi aquesta ponència. Crec que es pot qualificar, fins i tot, d'històrica en el sentit que no tenim una llei electoral catalana. I, finalment, amb el desig que acabem aquest període de sessions i nosaltres puguem dir també que hem col·laborat a fer aquesta llei, sí que voldríem deixar clar que la nostra voluntat és col·laboració, però també intentar millorar i ser ambiciosos. No servirà una llei que deixi les coses com estan, sinó una llei que sigui la millor llei de totes les comunitats autònomes espanyoles, la millor llei, la més moderna, si pot ser ara mateix, de tot Europa.

Gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el règim electoral (tram. 302-00186/08)

En nom del Grup de Convergència i Unió, per presentar la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el règim electoral, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., mirin, nosaltres..., primer vull agrair l'amabilitat dels grups parlamentaris de poder permetre canviar aquest ordre del dia per poder facilitar una cosa, en aquest cas, a la meua persona, i vull agrair-ho públicament.

En segon lloc... (*Veus de fons.*) Gràcies, senyor diputat. En segon lloc, comparec en aquesta tribuna d'aquest Parlament per defensar la Moció subsegüent a la interpellació que l'illustre diputat senyor Lluís Corominas va presentar en el passat Ple i per justificar que estem obligats i hem estat obligats a presentar tant la interpellació com la moció que avui substanciem per diverses causes.

En primer lloc, com va dir també el senyor Corominas, per l'engany –l'engany–, engany perquè estem cansats d'esperar la ponència conjunta. Ho tenen vostès a la interpellació transcrita que va fer el mateix senyor Corominas. En segon lloc, també pel cansament, un cansament d'esperar quina decisió feia el Govern i prenia el Govern: si feia projecte de llei del Govern, si feia un document que podia ser vàlid per fer una ponència conjunta i per poder tirar endavant aquesta llei electoral, que no és compromís de ningú i és compromís de tots, és un manament estatutari. L'Estatut del 2006 diu que s'ha de fer una llei electoral i altres compromisos adquirits, però el del 2006 ens diu el que hem de fer. I després també per una tercera causa, que és el desgavell en el si del Govern. Un desgavell que hem de denunciar perquè hem estat veient el..., no qualificaré aquest moviment, però, en qualsevol cas, el que fa el Govern.

En definitiva, som en el punt que més bé identifica el tripartit –som en el punt que més bé identifica el tripartit–, és el seu model: són grans declaracions, model del tripartit; són moltes paraules, model tripartit; són cap o pocs fets, model tripartit. I, per tant, és la constatació de la manca de model, és la constatació de la manca de projecte, és la constatació de la manca d'unitat, és la constatació de la manca de cohesió del Govern tripartit; en definitiva, és la marca de la casa del Govern tripartit.

Nosaltres hem impulsat, i la volem impulsar, la interpellació que es va substanciar, la moció que se substancia ara i la constitució d'una ponència conjunta. Ja en parlarem del contingut de la llei electoral, ja en parlarem; però ara es tracta de constituir una ponència per voluntat dels grups parlamentaris en aquest Parlament per tirar endavant la llei electoral, perquè no hi hagi cap dubte de la nostra inequívoca voluntat: tenir una llei electoral catalana. Ningú podrà posar més en dubte, a partir d'ara, que nosaltres volem tenir una nova llei electoral catalana.

És evident que la podíem haver fet, però mai hauríem comptat, ni mai hi vam comptar, ni amb la iniciativa, ni tampoc amb el consens, ni tampoc amb la voluntat dels grups que ara formen part del Govern. Mai, hi insisteixo, ni junts, ni separats, ens haurien donat suport durant aquests vint-i-tres anys per fer aquesta llei electoral. Vostès no van estar disposats ni a parlar-ne, ni a permetre el debat. És lògic, ni el model, ni l'interès són els mateixos, i, per tant, aquesta diferència és el que feia tenir aquesta situació.

Amb aquesta moció, per tant, queda ben clara aquesta voluntat de Convergència i Unió de constituir una ponència per elaborar la llei electoral. No sé si el tripartit i les forces polítiques que donen suport al tripartit, al Go-

vern, poden garantir aquesta mateixa voluntat, mateixa voluntat no només amb paraules, sinó també amb fets.

Tenim dues iniciatives, la ILP de Ciutadans pel Canvi i el text articulat que Esquerra, com a soci de govern, posa a la nostra disposició. Jo no nego la legitimitat d'aquestes dues iniciatives, no la nego; però, en qualsevol cas, sí les qualifico d'iniciatives incoherents i contradictòries entre si. Què ens porta això? Doncs, que ara el Govern tripartit està abocat i es veu forçat a votar a favor de la moció. L'excusa de l'esmena per fer-ho és original, els ho admeto: «Escoltin, no, ho farem en el proper període de sessions.» Ja està bé. D'acord. Però, en qualsevol cas, si algú pregunta si ho volien fer en aquest període de sessions, que s'acaba d'aquí a quinze dies, també hauria vist que és una cosa il·lògica, no?

Per tant, en aquest sentit, interpreto que el vot a favor d'aquesta moció, conjuntament amb l'esmena, que després em pronunciaré sobre l'esmena, que han presentat vostès, és per un interès mediàtic i d'imatge –mediàtic i d'imatge. Veurem després quin és el desenvolupament.

Realment hi ha voluntat –realment hi ha voluntat– de fer aquesta ponència conjunta? El president Montilla va insinuar que no fa poc temps en una sèrie de declaracions. Per tant, voldríem saber què faran. I per ajudar-los a decidir què faran, els proposo..., mirin, la ponència conjunta es pot crear per la petició d'una cinquena part de la cambra, que és una petició que pot fer individualment Convergència i Unió, però també es pot fer per la signatura de tots els grups parlamentaris. Què faran vostès? Signarem demà, o avui, aquest escrit per fer-ho entre tots? (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perquè tots els grups de la cambra puguin presentar la petició per fer la ponència conjunta? En el proper període de sessions, d'acord. Però ho signarem entre tots o ens deixaran sols perquè Convergència i Unió presenti la iniciativa que això es faci en aquest proper període de sessions? Per tant, vostès decideixen, però ens agradaria saber-ho, si la fem sols o si vostès també volen contribuir a generar-la.

Jo els asseguro que des de Convergència i Unió ens obstinarem fins al final, amb tota la nostra capacitat, per fer una llei de país, que és la llei que necessitem des del punt de vista, en aquest cas, en l'àmbit electoral. I és una llei que..., permeti-m'ho destacar, no vull parlar de continguts, però sí donar-ne grans trets: una llei que ha de ser un element d'enfortiment democràtic i de qualitat democràtica, ha de ser un element de proximitat i de confiança de la ciutadania, ha de ser un element de participació i ha de ser un element de modernitat.

Segona característica, ha de ser una llei que consagri un sistema que acabi amb les llistes tancades, i ha de ser un element perquè sigui una eina que garanteixi el reequilibri territorial, que és molt important, la representació proporcional dels ciutadans i la representació de totes les zones del territori de Catalunya, perquè ningú hi perdi –perquè ningú hi perdi. I estic segur també que aquesta és la garantia de la presència i de la voluntat de Convergència i Unió, perquè vostès sols, el tripartit sol, això no ho pot garantir.

Vostès tenen un problema: no tenen una posició unitària sobre aquesta qüestió; la ILP i el text articulat d'Esquerra dins del Govern ho posa en relleu de manera manifesta. Com resoldrà el tripartit les seves diferències internes...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Pelegrí i Aixut

...diferències internes i diferències –acabo, senyor president– conceptuals en relació amb la llei electoral? La defensaran? Defensaran la ILP? La rebutjaran?

Ara tenen la paraula, veurem després si els fets acompanyen aquesta paraula.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per presentar les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Miri, amb relació a aquest tema, què els proposem nosaltres? Els proposem una cosa molt senzilla: deixem-nos de teoria i posem-nos a la feina. I amb això ja està tot dit, està el debat aclarit.

Li puc fer el relat del que ha defensat el nostre partit i el que defensa i ha defensat el Govern de la Generalitat. Programa electoral d'Esquerra a les eleccions del 2006: elaborar una llei electoral pròpia per a Catalunya. Document d'entesa, el document programàtic del Govern d'entesa: elaborar una llei electoral de Catalunya, llei que assegurí, doncs, una representació territorial adequada de tots els territoris de Catalunya i instituir la junta electoral catalana. Tercer, Pla de govern 2007-2010: plantejar i debatre amb els partits polítics una proposta de llei electoral. Quines bondats ha de tenir aquesta llei electoral? Doncs, reduir els nivells d'abstenció i reduir aquesta desconfiança dels ciutadans envers les seves institucions.

Vostès saben que nosaltres volem aquesta llei electoral, vostès també saben que aquesta llei electoral està pendent; està pendent des de l'Estatut de 1979, en què s'establí en una disposició transitòria que s'havia d'elaborar una llei electoral catalana. Bé, som on som, trenta anys més enllà. Què els proposem, nosaltres? Doncs, treballem, treballem plegats, perquè hem de treballar plegats, si no, la llei no prosperarà. I hem de trobar el consens polític necessari per tirar-la endavant.

El Govern ha fet els deures, perquè el Govern el que fa és l'encomanda d'estudi als experts acadèmics sobre un projecte de futura llei electoral. I després de presentar aquest estudi el Govern en el si d'aquest Parlament, darrerament el mateix titular del Departament de Go-

vernació ha enviat un recull dels continguts més rellevants d'aquest estudi als grups polítics. Per tant, això: la pilota està en aquest Parlament; ara és la nostra hora i ara és quan hem de posar-nos a la feina.

I hem de posar-nos a la feina sobre aquest document de bases que ja tenim, que ens facilita aquesta feina i ens facilita arribar a un consens, perquè aquest estudi dels experts acadèmics ja era un document consensuat, perquè aquests experts acadèmics eren també nomenats, com vostès saben perfectament, pels diferents grups polítics. Per tant, ja hi havia un cert debat polític i van arribar en un consens. Per tant, és un document de base que ens ha de servir de document de treball perquè ja es va assumir un consens polític previ.

Quines aportacions destaquen d'aquest estudi? Doncs, moltes, i crec que les hem de tenir en compte, aportacions molt interessants: amb relació al vot electrònic, a les urnes mòbils, al vot anticipat, a les llistes desbloquejades, etcètera, moltes i moltes aportacions interessants.

I aquest és el sentir de l'esmena que nosaltres hem presentat a la seva moció: constituir una ponència per elaborar una llei electoral en la represa del curs legislatiu; estem a quinze dies de les vacances, tot just tornem, doncs, els proposem constituir la ponència i en base a aquest document començar a treballar el text articulat d'una llei electoral catalana.

Aquesta és la nostra voluntat. I no els càpiga cap dubte que aquesta és la nostra voluntat. Ara bé, hem de ser capaços de posar-nos d'acord, cal el compromís de tots de treballar en positiu per posar-nos d'acord i aproximar aquests punts de vista tan oposats que existeixen, especialment pel que fa a la ponderació del vot territorial i la proporcionalitat d'aquest vot. I és un deure i és un repte que tenim pendent i que hem d'assumir tots com a propi, perquè així, doncs, al final de la legislatura puguem tenir un text articulat per tirar endavant una llei electoral de Catalunya.

Jo el que els demano és generositat, visió de país i no visió de partit, i estic segura que amb voluntat i ganes ens en sortirem i començarem a treballar el mes de setembre en el projecte d'una llei electoral catalana.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades.

El president

Té la paraula per fixar posicionament en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'illustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, primer de tot agrair el to de la presentació de la moció que ha fet el representant del Grup Mixt, perquè això és el que necessitem en aquest moment, consens –consens–, renunciar a tot allò que podem renunciar, que es pot renunciar, a les visions particulars de cadascú de nosaltres, i mirar de trobar elements de consens entre tots els grups parlamentaris, entre totes les forces polítiques de Catalunya, per tirar endavant una llei electoral que té molts anys de retard –molts anys de retard–; des

de l'Estatut del 79 que deia que el Parlament hauria de fer immediatament una llei electoral pròpia, i diferents governs amb majoria absoluta no han sigut capaços de tirar endavant aquesta llei electoral pròpia.

Voluntat per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi? Total –total. Ho vam dir en la compareixença de la comissió parlamentària, ens semblava perfecte l'informe sobre la llei electoral de Catalunya «Participació, representació i transparència», estàvem d'acord amb aquesta proposta; per nosaltres no seria. Total.

Engany? Cap engany per part del Govern, cap, en absolut –en absolut. El que jo no tinc tan clar és si l'actitud d'alguns que han presentat aquí la seva moció va en la direcció de trobar consens o d'esbombar precisament el consens que podríem tenir en aquest moment. Segur que alguns el que volíem era lligar més consens en aquesta llei electoral?

Es deia: «Està per veure si tenen paraula.» Algú ha dit: «Està per veure si tenen paraula.» Nosaltres en tenim; nosaltres votarem a favor de l'esmena que hem presentat. Nosaltres votarem a favor. Espero que ningú s'abstingui. Nosaltres votarem a favor, nosaltres tenim paraula, i jo espero que ningú s'abstingui. Hem presentat una esmena i hi votarem a favor.

I què diu aquesta esmena? Que s'ha de constituir una ponència conjunta. Quan? El proper període de sessions; ara no, el proper període de sessions. Nosaltres tenim paraula i farem el que diu l'esmena: constituir una ponència conjunta en el proper període de sessions.

Hi ha alguna cosa més, que diu l'esmena: «D'acord i a partir de l'informe de la llei electoral de Catalunya “Participació, representació i transparència”, elaborat per la comissió d'experts.» I si la sollicitud de ponència conjunta diu, la que vostè ha presentat ara aquí, en aquest moment, diu exactament això, la firmem ara. Si la seva sollicitud de ponència diu exactament el que diu la moció que tots votarem –almenys nosaltres sí–, la signem ara. Si no, no –si no, no. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Si no ho diu tot, no la signarem.

Per tant, consens? Tot el que falta, perquè mireu –i acabo, senyor president–, i ho deia perfectament el representant de Ciutadans, hi ha moltes coses en els temes de la llei electoral que ens uneixen a tots i que hi estem tots d'acord; estem tots d'acord en el tema de la transparència, estem tots d'acord en el tema de la participació, estem tots d'acord en el tema de la paritat, estem tots d'acord en el tema de la jurisdicció electoral, estem tots d'acord en el tema de la despesa electoral, estem tots d'acord en el tema del paper dels mitjans públics, i és precisament en això que hem avançat moltíssim tots els grups parlamentaris.

És per això que nosaltres pensàvem que es podria fer una llei amb aquests temes en què ja estem absolutament d'acord. I també pensem que segurament la millor manera per iniciar aquest debat parlamentari és a l'inici d'una legislatura. Però en qualsevol cas, per nosaltres no serà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Jordi Montanya, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Montanya i Mías

Sí; gràcies, president. Prenem la paraula per manifestar que donarem també suport al contingut de les mocions acumulades, tot i que també, doncs, ens generen seriosos dubtes, diferents moments de les intervencions que s'han produït.

Al passat Ple, i pel que fa a les interpellacions, hi va haver una mena de *rifirrafe* entre qui era el responsable del fet que no tinguéssim llei electoral, si havien estat los anteriors governs o havia estat l'oposició que no havia estat prou propera per tirar endavant una llei tan important com és la llei electoral, però el cert és que des de l'any 80 ha plogut i que, efectivament, l'Estatut de l'any 79 preveia aquesta possibilitat en una disposició adicional.

Ara bé, també ha plogut i afortunadament molt des de l'any 2003. Per tant, aquestes són responsabilitats compartides. I creiem que el debat no ha d'anar per aquí o, en tot cas, és un debat obsolet que no porta a res positiu.

Que és cert, que Catalunya és l'única comunitat autònoma de l'Estat espanyol que no disposa d'una llei electoral pròpia. Bé, en fi, no som tan diferents? Doncs, escoltin, potser que ho deixéssim aquí –potser que ho deixéssim aquí. Aquest és un debat que és repetitiu en aquesta cambra: «Oh, és que nosaltres som pioners.» Bé, doncs, *a contrario sensu* possiblement hauríem d'estudiar aquesta possibilitat.

Tampoc vull descafeïnar, no és la meua intenció, la intervenció o el debat sobre aquesta moció envers una qüestió tan important com, efectivament, és una llei electoral. Ara bé, tampoc s'ha demostrat, en base als arguments esgrimits, que a la resta de comunitats autònomes hi hagi una major participació; tampoc s'ha demostrat. El problema és de fons, no de formes. El problema no és de lleis, és de continguts. El problema d'aquest allunyament del ciutadà envers la classe política no és pas per les lleis electorals, el problema és un altre, i aquest possiblement hauria de ser el debat.

Escolti, també hi ha elecció directa al Senat, i tots sabem el que passa, tots sabem quins són los quatre senadors que surten, tres i un. O no? I, per tant, resol, l'elecció directa, el problema de l'allunyament entre la ciutadania i la classe política o entre els polítics i els ciutadans? Possiblement el debat sigui un altre –possiblement el debat sigui un altre.

I possiblement s'hauria d'afrontar amb valentia la possibilitat de limitar les possibilitats que puguin ser escollits els representats electes més de dos legislatures. Potser s'hauria d'afrontar la possibilitat del diputat a temps parcial, i que ningú s'esfereixi. I per què no?, per què no s'ha d'afrontar, aquesta possibilitat? Per què estem contínuament marginant un sector importantíssim de la nostra societat de l'espectre, del debat i de les seues aportacions a les cambres legislatives? O és

que no són importantíssims l'opinió i els coneixements d'un autònom, d'un botiguer, d'un professional lliberal? Els estem marginant sistemàticament dels nostres parlaments i, per tant, estem empobrint el debat parlamentari, i també, conseqüentment, estem allunyant el ciutadà de la classe política.

Possiblement, i ho repeteixo, la qüestió no és de formes, sinó de continguts; no de lleis, sinó, efectivament, de fer lleis valentes i que realment recullin el problema que avui en dia tenim la classe política, els polítics, d'allunyament envers els problemes diaris dels ciutadans, saber el que és pagar una nòmina, o cobrar-la; saber què és pagar un impost de societats; saber el que és que t'acomodin, o saber què és haver d'acomiarar. Això, avui, a les cambres, aquest debat no es produeix, perquè no hi ha aquesta sensibilitat representada. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I per acabar, president –acabo–, permetin-me que fem l'última reflexió. Molt bé, elaborarem o iniciarem en aquest proper període de sessions aquesta ponència conjunta. Escolti'm, no hauríem d'elaborar primer la llei de reorganització territorial de Catalunya? Deixem aquesta pregunta en l'aire, per una qüestió de temps.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Efectivament, el nostre grup parlamentari també coincideix amb la resta de grups en la necessitat que el nostre país disposi d'una llei electoral pròpia, i per tant només el fet que siguem l'única comunitat autònoma que no disposa d'aquesta legislació, diguéssim que no ens agrada, i per tant el fet que puguem exercir el nostre autogovern, el fet que puguem desplegar les previsions establertes en l'Estatut, ja és motiu suficient, segurament, perquè abordem aquesta feina.

Però també és veritat que l'actual regulació electoral requereix una necessària i imprescindible actualització i modernització; s'ha de posar a punt. No resoldrà molts dels temes, com deia el senyor Montanya, amb relació a la desafecció, a l'abstenció que tenen bona part de la ciutadania; no serà la solució màgica que resoldrà tot això. Però és indubtable que podem posar a l'abast de la ciutadania tot un seguit de mesures que els pot incentivar a participar i que els pot fer més accessible aquesta participació.

Des d'aquest punt de vista, entenem que el procés que avui iniciarem segurament, doncs, ens permetrà incorporar millores per a la participació ciutadana, ens permetrà incorporar també millores a la representació, i això ens permetria, doncs, apropar la ciutadania als seus representants.

I aquesta representació, que ha de ser proporcional i que ha de ser una representació territorial, no és així per

reivindicació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que sembla que sigui l'únic que manté enlaire la bandera de la representació del territori. Això és un requisit establert en l'Estatut; ja es diu que s'ha de fer un equilibri entre la representació proporcional i l'adequada representació dels territoris. I, per tant, tots hi som, aquí, i tots la volem, aquesta representació dels territoris. No és únicament i exclusivament Convergència, la interessada en aquest tema.

I, lògicament, un altre motiu que fa necessària, doncs, aquesta llei electoral serien totes les mesures que podríem incorporar per millorar la transparència de tot el procés en les diferents fases.

Deia el senyor Rivera que avui és un moment històric, perquè s'inicia un procediment. Jo no hi estic d'acord; el procediment està iniciat de fa temps ja, des del principi d'aquesta legislatura, quan per part del departament es va dir que s'encarregaria un informe a un expert, uns experts nomenats pels diferents grups parlamentaris. És cert que el seu grup parlamentari no va nomenar cap expert, però la feina està iniciada, el resultat està a la nostra disposició, i per tant, bé, moment històric, en tot cas, si hi ha un consens, com sembla que hi haurà, i si aquest consens realment és sincer.

Les dues vies possibles eren conegudes per tots: o bé s'utilitzava la via convencional, que el Govern ens fes arribar un avantprojecte de llei i es constituís una ponència, com fem en altres casos, o bé féssim el que finalment semblava que tothom acceptava, encarregar un estudi als experts i constituir una ponència conjunta a partir d'aquest estudi, no a partir d'un avantprojecte de llei. Perquè vostès l'altre dia encara deien que estan farts d'esperar, que «no arriba aquest avantprojecte, aquest projecte de llei...», està recollit en la transcripció; si vol, els la llegeixo. És a dir, o una cosa o l'altra, i per tant van pactar l'altra, i ara tenim la possibilitat de donar-hi continuïtat.

Era el procediment, doncs, pactat. Vostès deien: «Ens sentim enganyats, ens hem cansat d'esperar tant la ponència com el projecte de llei», i apellaven al sentit de país i al sentit institucional. Bé, en tot cas, m'hauria agradat o m'agradaria saber, doncs, aquest sentit de país..., en els vint-i-tres anys, a què també l'altre dia es va fer referència, en què va governar Convergència i Unió, per què no es va tirar endavant aquesta llei? Avui vostè, el senyor Pelegrí, surt aquí i sense posar-se vermell diu que no van tirar la llei endavant perquè no van disposar del suficient consens. Però si no el necessitaven, aquest consens! No la van tirar endavant perquè senzillament la situació que tenien ja els anava bé, i així va passar tot aquest temps. (*Remor de veus.*) La diferència d'ara és que ara es necessiten dues terceres parts, eh?, i per tant es necessita disposar d'aquest consens.

En realitat, jo crec que el que motivava la interpellació i la moció és, doncs, la seva necessitat de posar el dit a la nafra, eh?, i davant d'unes contradiccions en unes declaracions de diferents responsables del Govern, davant de la iniciativa legislativa popular promoguda per Ciutadans pel Canvi, etcètera, vostès han vist la possibilitat aquí de desestabilitzar, eh?, de fer veure, doncs,

que això realment és un desgavell. Això és el que els motiva...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Postigo i Garcia

...a presentar –i vaig acabant– tant la interpellació com la moció. No ens oblidem d'una cosa, i m'alegra, doncs, que el senyor Pelegrí s'hagi llegit el Reglament millor del que ho va fer el senyor Corominas: vostès podien haver perfectament presentat la sol·licitud de constituir la ponència, no necessitaven..., és a dir, tenen una cinquena part dels diputats. Vostè l'altre dia deia: «una cinquena part i dos grups parlamentaris». No, no, una cosa o l'altra. (*Veus de fons.*) Sí, sí, consta recollit aquí.

I, per tant, aquest és el nostre posicionament en relació amb aquest tema. Esperem, doncs, que passat les vacances constituïm aquesta ponència i puguem avançar tots plegats i aconseguir aquest consens.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies, senyor president. Em pronunciaré en primer lloc per les esmenes..., per l'esmena –perdó. S'accepta tota l'esmena, senyor David Pérez, tota l'esmena. Votarem el mateix, i votarem afirmativament. Però deixi'm que li digui, senyor David Pérez, que es pot votar el mateix i es pot complir la paraula, quan s'ha donat la paraula, quan hi ha un acord. Quan hi ha una imposició, no hi ha un acord i no hi ha la paraula donada. No sé si m'entén. (*Remor de veus.*)

Dit això –dit això–, l'Estatut del 79 donava un manament per a fer una llei. Hi insisteixo, mai els tres partits que ara conformen el Govern, les forces polítiques que conformen el Govern, haurien donat mai en l'època de Convergència i Unió el consens, el diàleg i les condicions per fer una llei electoral. Mai. Nosaltres ho fem ara. (*Remor de veus.*) Mai. Quan vostès diuen: «Escoltin, vostès, amb majoria absoluta, no van fer una llei electoral», doncs, vegin el valor afegit que té això (*rialles*), vegin el valor afegit que té això; que fer una llei electoral amb majoria absoluta..., pot ser sectària, pot ser partidària. Eh, advertència: quan se té majoria absoluta i es van coses d'aquestes, es pot esbiaixar la voluntat. I, per tant, mai es va fer, perquè mai es va comptar que s'hauria comptat amb el seu suport, i per no fer una cosa que no fos de país, senyor Postigo, que no fos de país. Vegin vostès i valorin vostès aquest valor afegit d'aquesta majoria absoluta, no?

I després, escolti, sap quin era l'acord, senyor David Pérez? L'acord era: fem l'informe i constituïm la ponència. S'ha fet l'informe i no s'ha constituït la ponència. No és una oportunitat, ni un oportunisme. Per què no ho fem sols? No ho fem sols perquè ho han fet vostès, perquè estem disposats a consensuar els continguts. Jo no en

parlo, de continguts; ja en parlarem a la ponència, de continguts, ja ho veurem, quines són les posicions de cada grup parlamentari. Perquè ho volem fer amb vostès, perquè és necessari que fem una llei entre tots plegats, per fer l'enfortiment democràtic, la qualitat democràtica, la proximitat, etcètera. Però ho hem de fer entre tots, no es pot fer sol. Ni vostès ho poden fer sols, ni nosaltres ho volem fer sols; per això ho fem, això. I després de tant temps que el Govern ha fet l'informe –els experts, en nom del Govern– i no hi ha cap moviment per part del Govern, i a més a més hi ha una ILP presentada –el senyor Comín els en pot donar referència–, doncs, això és desgavell del Govern. Per això ho presentem, perquè hi ha un compromís del pacte d'entesa que diu que vostès han de fer una llei electoral. Quan la pensaven tirar endavant, la llei electoral? Estem acabant el període de sessions, queden dos períodes de sessions –dos períodes de sessions–, que no es pot fer en dos períodes de sessions, la llei electoral, no es podrà fer. Quan el pensaven impulsar, aquest pacte d'entesa, quan pensaven complir el pacte d'entesa. Això sí que és una resposta que m'hauria de donar el Govern. Per tant, vegin l'acord, vegin la voluntat de consens, vegin això.

Deixi'm, per acabar, senyor president... Li he donat al portaveu del grup parlamentari a signar les dos possibilitats: de fer-ho sols o de fer-ho conjuntament. El portaveu del grup parlamentari no m'ha volgut signar la petició de fer-ho sols (*remor de veus*), només hi ha signada la de fer-ho conjuntament. Els emplaço que, quan s'acabi la inter... Miri, miri, senyor Postigo (*l'orador esquinça un full*), ja està. (*Rialles.*) Els emplaço que després de la meua intervenció i després de la votació, quan s'hagi votat tot, senyor Pérez, tot, signem entre tots, tots els portaveus, la constitució de la ponència, i avui mateix la puguem presentar al Registre d'aquest Parlament, perquè es pugui constituir en el proper període de sessions, d'acord amb l'esmena presentada –i acceptada– per part vostra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Pérez Ibáñez demana per parlar.*)

El president

Senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Allusió, senyor president, molt breument...

El president

Un minut.

El Sr. Pérez Ibáñez

Senyor Pelegrí, efectivament, pots votar a favor del que tu has presentat o et pots abstenir; no sé si m'entén. Pots votar a favor del que tu has presentat o et pots abstenir del que tu has presentat.

I una qüestió de fons important, senyor Pelegrí: quan un... (*veus de fons*) –sí, tu també estàs entès–, quan un està en majoria absoluta, també pot fer les coses per

consens; quan un té majoria absoluta, també es poden fer les coses per consens. Vostès, amb majoria absoluta, no van fer les coses.

(*El Sr. Postigo i Garcia demana per parlar.*)

El president

Senyor Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Pelegrí, no sé per què, em dona la sensació que vostès volen fer, constituir aquesta ponència sabent que no arribarem al final i que no aconseguirem fer la feina. Vostè ens preguntava amb quant de temps o quan pensàvem fer aquesta llei. Bé, si constituïm la ponència conjunta i si s'ha llegit el Reglament, que no ho dubto, deu saber, doncs, que les feines, perquè arribem a un text..., és de tres mesos, o sigui que tenim temps més que suficient. Els ho dic perquè que no sigui que tinguin una altra sorpresa i es tornin a quedar fora de joc, com els ha passat en el tema del finançament, amb la Llei electoral.

(*El Sr. Pelegrí Aixut demana per parlar.*)

El president

Senyor Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí; gràcies, senyor president, per al·lusions directes i contradiccions. No dubtin –no dubtin–, ja ho he dit abans, que posarem tota la nostra capacitat per fer aquesta llei electoral en la ponència, no ho dubtin, en el temps que sigui i faci falta. Veurem, veurem, qui és qui aporta el desacord, qui és qui aporta l'oposició als treballs conjunts que puguem fer en aquesta ponència. I, ho repeteixo, els emplaço que quan acabi en el Parlament la votació signem tot això i ho anem a presentar al registre del Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, deia abans el senyor Postigo que no qualificava de dia històric un dia com avui. Jo el qualificava pensant que hi hauria un acord sincer. Veient ara el debat que s'està produint, i l'estira i arronsa que s'està fent, està clar que poder no és un dia històric. Nosaltres, des de Ciutadans, pensàvem de bona fe que ho podia ser.

En qualsevol cas aprofito, president, per dir que retiro el punt número dos de la moció perquè sigui consens, i un únic punt per intentar votar tots el mateix.

Gràcies.

El president

Per tant, entenc que vostè el primer punt de la moció el manté. (*Pausa.*) El manté íntegrament, eh? (*Pausa.*)

Per tant haurem de fer dues votacions, en primer lloc votarem la moció del Grup Mixt només amb el punt primer, i després votarem la moció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb l'esmena, òbviament, que ha estat acceptada. Queda clar?

Doncs comencem la votació pel Grup Mixt.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem ara la moció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb l'esmena acceptada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de mitjans de comunicació en el nou marc legal (tram. 302-00181/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la moció sobre la política de mitjans de comunicació en el nou marc legal, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'illustre senyor Carmel Mòdol.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, per poder prosseguir amb aquesta moció.

Té la paraula, senyor Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, li agraeixo sincerament la seva presència aquí a l'hemicicle, perquè amb la seva presència signifiquem la importància de la moció que més tard votarem.

El vicepresident primer

Perdó, senyor Mòdol. Si us plau. Gràcies.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies. Bé, avui presentem davant d'aquest Parlament per sotmetre a votació una moció que és fruit de la interpellació que fa catorze dies vam tenir el plaer de protagonitzar el conseller de cultura, l'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació del Govern de la Generalitat, i un servidor com a representant d'Esquerra Republicana de Catalunya. I dic el plaer perquè hi va haver una coincidència total d'interessos, una coincidència total d'objectius i una coincidència total en l'anàlisi, el qual ha fet molt més fàcil la presentació de la moció. Amb aquella interpellació ja va quedar prou clar que consideràvem que la reforma de finançament de la ràdio i televisió pública espanyola, que legítimament el Govern de l'Estat pot impulsar, i que les Corts

espanyoles poden aprovar, no la consideràvem en cap cas, no la consideràvem en cap cas adaptada a les condicions del nostre sistema audiovisual. Consideràvem, fins i tot, que per al marc normatiu espanyol era un error estratègic que se suprimís la capacitat d'emetre publicitat a les emissores públiques a canvi de repercutir el cost que al seu dia la publicitat en certa manera compensava, la recaptació per publicitat compensava, amb base a una taxa feta sobre els concessionaris dels sistemes de telecomunicacions de l'Estat i de les pròpies públiques..., privades, perdó, en base a una taxa que se'ls aplicaria. Consideràvem que era un error perquè creiem que el sistema estava prou ben dimensionat, i el mateix passa amb el sistema català. En tot cas, la nostra funció, la funció d'aquesta cambra, la funció del Govern de la Generalitat, és manifestar-se, blindar, concretar específicament el nostre sistema. I en aquest sentit, després de la interpellació, vam anunciar ja que presentaríem una moció, una moció que és molt senzilla, perquè diu bàsicament que estem d'acord en un sistema... (*Remor de veus.*) Perdó, senyor president, podria demanar als diputats...

El vicepresident primer

D'acord, sí. Bé, segueixi, segueixi, senyor Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Moltes gràcies. Com deia, allò que la interpellació va centrar i que la moció pretén remarcar és que nosaltres hem fet la feina al seu dia, que tenim un sistema de finançament del nostre sistema públic audiovisual que considerem equilibrat, que té uns objectius molt clars, que funciona i que l'hem d'assegurar de cara al futur. Que considerem que l'emissió de publicitat a les emissores públiques també és, a part d'una eina important des del punt de normalització lingüística, també és un bon sistema per avaluar la qualitat de les nostres emissions, de les emissions del sistema públic audiovisual del nostre país.

Per aquesta raó, la moció té dos punts, bàsicament. Un, que defensem, com fixa la Llei de l'audiovisual de Catalunya, el model fix de finançament, basat en les aportacions públiques i en els ingressos publicitaris, i que estableix, com ja hem dit, la Llei 22/2005 de comunicació audiovisual de Catalunya. I el segon punt és demanar que en l'àmbit de la Llei general audiovisual, que és la llei que després de la Llei de finançament de Radiotelevisió Espanyola tira endavant el Govern de l'Estat, que ja ha portat a acords, demanar-li al Govern de l'Estat que la nova regulació exclouï expressament les televisions públiques d'àmbit inferior a l'estatal de l'obligació de suprimir la publicitat. Per aquesta via pretenem, com els deia, blindar el nostre sistema, un sistema que considerem exitós, que considerem que fa servei al país, i que a més a més considerem que és el que li convé a les nostres empreses públiques de comunicació audiovisual.

És per aquesta raó que presentem aquesta moció i confiem que tots els grups de la cambra li faran de suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'esmena presentada pel seu grup i el d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula el senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, les primeres paraules siguin per compartir les tesis, l'argumentació que ha fet el senyor Carmel Mòdol, que compartim i òbviament votarem en el mateix sentit. Però el que sí ens agradaria és potser abordar una mica també el fons de la discussió, perquè aquest és un tema que avui aquí el tramitem en escassos minuts, però la veritat és que en el procés del debat de la Llei de la corporació i de la Llei de l'audiovisual de Catalunya, doncs va ser d'una forma..., discutit d'una forma realment profunda. Profunda perquè no va ser presa la decisió respecte a la publicitat d'una manera lleugera. Es van analitzar de fons el que era la publicitat, es va analitzar al fons què era el finançament de les ràdios i televisions públiques, i ho vam fer seguint les directrius que venien d'Europa, ho vam fer seguint les directrius i les repercussions que podien tenir sobre la programació, sobre el fraccionament que podia representar en una obra d'art, en una pel·lícula, o la seva relació amb els telenotícies i les notícies, la manera en què s'encabia la publicitat en un sistema de servei públic de ràdio i televisió. I vam veure que havíem d'evitar la contaminació del fet publicitari en el fet del que és l'opinió i la informació, i vam veure que hi havia d'haver una separació clara entre els continguts editorials i la publicitat, i vam veure també, perquè ens venien les directrius europees marcades d'aquesta manera, que havia d'haver-hi un acotament en el temps, i per tant que hi havia d'haver un tractament, si em permeten l'expressió, de la publicitat suficientment respectuós amb la ràdio i televisió i amb el servei públic, que alhora també havíem pres tots plegats, en aquest Parlament de Catalunya, la determinació que el nostre sistema, com deia el senyor Mòdol, era un sistema mixt. Hi ha tot un títol de la Llei de l'audiovisual de Catalunya que parla d'això; és el títol sisè, i és molt explícit. Parla de com ha de ser la publicitat, parla de com ha de ser fins i tot la televenda, parla... Tot, totes aquestes implicacions que jo els acabo de dir ara a vostès, crec que les garanteixen d'una manera realment positiva pel que consideràvem i definíem com un servei públic de ràdio i televisió.

I després hi ha un altre títol, el títol tercer, en el seu article 31.3, en el qual, fent-se valer les característiques específiques que té una ràdio i televisió pública d'un país com el nostre, amb una llengua que necessitava ser reforçada i tractada d'una manera especial, quina repercussió podia tenir el sistema de finançament i el sistema publicitari. I vam acordar tots els grups de la cambra que anàvem a un sistema mixt de finançament de la nostra ràdio i televisió pública. Ens posàvem d'acord en dues coses: en el paper de la publicitat, i en el paper també dels diners que podia aportar la publicitat a la ràdio i televisió públiques. I no ens agradaria que aquesta

decisió, que vam prendre en aquell temps, s'esberlés en aquests moments, perquè ens ha semblat que dona uns bons resultats, que tenim un sistema muntat que és positiu, que tenim un sistema que a més a més, amb el contracte programa que firmem, que es firma entre la ràdio i televisió, entre l'ens públic i els governs dona resultats. I per tant ens semblava que aquesta moció que presentem avui és del tot justa i del tot pertinent. Pel que deia: per les característiques específiques del nostre país, però també per les característiques econòmiques i per la bona salut de la nostra ràdio i televisió.

I en aquest sentit, al fil d'aquest argument, a mi m'agradaria demanar, perquè ja em posiciono respecte a les esmenes que vindran amb posterioritat, al Grup de Convergència i Unió que retiri la seva esmena. Per dues raons fonamentals; una, si volen, una mica anecdòtica, i una altra, de fons. La de fons és la que els acabo d'explicar: si hem consensuat en aquest Parlament, després de llargues discussions, i a més a més també parlant de la publicitat en l'àmbit privat, que va fer necessari fer alguna esmena addicional a l'última llei de la corporació perquè això fos, i sortís, i resultés positiu, que la retirin, perquè trencarien en certa manera un acord i un consens que s'ha produït al llarg del temps. Aquesta és la raó de fons: ser conseqüent amb allò que es va discutir i amb allò que es va aprovar en aquest Parlament, en unes lleis que van ser altament elaborades, i a més a més molt, diguem-ne, inspirades en persones i en experts que ens donaven, en certa manera, ciència al respecte. Però la segona i l'anecdòtica. Si avui en dia, fins i tot una emissora com Radio Vaticana, que emet des de l'any vint i escaig, agafa i aquesta setmana s'ha passat al finançament mixt... És a dir, Radio Vaticana aquesta setmana acaba d'emetre publicitat per primera vegada en la seva història, jo crec que, senyora Ortega, vostè no hauria de tenir cap problema, per les dues raons que li explico, de retirar la seva esmena. Una, perquè no sé si el Vaticà és infal·lible o no, però acaba d'aplicar el que estem demanant aquí i vostès avui ens volen negar. I la segona, perquè seria conseqüent amb tot el discurs que s'ha fet al llarg d'aquests anys en aquesta cambra.

I per últim, senyor president, acabo.

El vicepresident primer

Sí, senyor diputat...

El Sr. Ferran i Serafini

Acabo, senyor president, dient que hi ha una segona part, que és l'esmena que presentem nosaltres, que vol fer justícia a cinquanta anys de treball de la ràdio i televisió públiques de Televisió Espanyola, que hi ha molt de talent, que hi ha molta feina, que s'han fet moltes coses a la Televisió Espanyola de Catalunya, i que seria injust que des de les formacions polítiques i des de l'Administració d'aquest país no es demanés que es potenciés i que es treballés i que es valorés en positiu la feina d'aquests grans professionals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, també per presentar la seva esmena, té la paraula la diputada senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí; gràcies, president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que dona lloc a aquesta moció, ja ho deia el ponent sens dubte l'altre dia, i avui en la intervenció del senyor Ferran n'hem tingut una mostra, és més pròpia del Congrés dels Diputats. De fet, interpellava el Govern, i avui ho ha tornat a fer, sobre el projecte de llei de finançament de Radiotelevisió Espanyola, que ens ha defensat amb una gran soltesa el senyor Ferran, però deixi'm que digui una cosa: això únicament i exclusivament fa referència al finançament de Radiotelevisió Espanyola i no a cap altra televisió pública. Ho subratllo perquè no porti a confusions. Una altra cosa és com s'ha gestat aquesta llei a Madrid: s'ha gestat amb nocturnitat, s'ha gestat de manera precipitada sense buscar el consens necessari que requereix, a més a més, una llei d'aquesta transcendència. Però, com li deia, correspon al Congrés. I, en aquest sentit, deixi'm que li digui una cosa, senyor Mòdol, la iniciativa és dels seus socis de govern, eh?, del seu Govern amic. Per tant, escolti, el nostre grup parlamentari ja ha presentat a Madrid la discrepància i la voluntat de millorar la llei a través d'unes esmenes. I, en tot cas, on hem de gestar i on s'ha de fer el debat és allà, no ens el portin aquí.

I vostè deia que, contra el que és habitual, vostès presentaven una esmena o una moció. Deixi'm que li digui, se la podien haver estalviat. Se la podien haver estalviat perquè aquesta moció no depassa el que és el terreny de les obvietats; primer, perquè invoca el compliment d'una llei, i ara en parlaré, i, després, perquè vostès volen que l'Estat prengui una decisió que ens correspon a nosaltres, que en tenim competència exclusiva. Per tant, vostès sembla com si volguessin renunciar que exercim la nostra pròpia sobirania. Clar que, amb els temps que corren, això ja no sorprèn a ningú, senyor Mòdol.

Miri, la moció diu: «Instar el Govern de la Generalitat a defensar el model mixt de finançament que estableix la Llei 22/2005, de comunicació audiovisual de Catalunya.» Però quina fe té vostè en el Govern de Catalunya, del qual forma part? Quina fe té vostè en el seu Govern que l'insta a complir la llei? Què vol dir, que fins ara no la complien? Sincerament, jo crec que això és un contrasentit, eh?

I vostè em dirà: «No, no; si ja la complim la llei.» Doncs, si ja la complim, per què ens ho posen a la moció? Perquè, escolti, constantment vostès esgrimeixen en mocions que presentem nosaltres: «No, això no els ho acceptem perquè ja ho estem fent.» Per tant, home de poca de fe, en el seu Govern, o bé, doncs, escolti, una gala de la seva incoherència, la incoherència del tripartit.

Però, dit això, deixi'm que li digui que votarem afirmativament aquest punt. I, per tant, senyor Ferran, s'ha colat.

I votarem afirmativament en pro d'aquest model que marca la llei, però deixi'm que faci una reflexió, una reflexió que apuntava l'altre dia el conseller Treserras. (*Veus de fons.*) Però nosaltres hem de veure com defensa, com esmena... Em deixa parlar, senyor Ferran? Nosaltres hem de veure que la defensa del model actual no ens faci perdre, sobretot, la visió de com evoluciona i com progressa a nivell europeu tot aquest tema.

Per tant, escolti, no ens tanquem portes, no ens posem la bena abans de la ferida i no ens limitem, sobretot, la capacitat de plantejar-nos les coses, perquè, en un sector que avança tan ràpidament com aquest i on parlar de servei públic és parlar també de finançament, el que cal és defensar el millor finançament perquè estigui garantida la funció de servei públic que en definitiva volem tothom, la funció de servei públic dels mitjans de comunicació catalans: pluralitat, independència i qualitat.

Per tant, deixi'm que entri en el segon punt de la moció. Vostès diuen que insten el Govern que exclogui expressament..., que demani al Govern espanyol que exclogui expressament les televisions públiques d'àmbit inferior a l'estat –paraula lletja– de l'obligació de suprimir la publicitat.

Escolti, el Govern espanyol no ha d'excloure res i no ha d'excloure res perquè no en té competències. Si de cas, el que hauria de fer és no incloure res, perquè l'article 146 de l'Estatut –vostè ho sap perfectament, senyor Mòdol– ens atorga competències exclusives sobre l'organització de la prestació de serveis públics de comunicació audiovisual. I vostès volen que instem el Govern a incloure una esmena que va en contra l'Estatut? És que sembla com si haguessin perdut el sentit, eh? Ningú ens ha de dir com ens hem d'organitzar ni tampoc com ens hem de finançar. Aquesta és la interpretació que a més a més fa l'Institut d'Estudis Autonòmics en les seves reflexions, que apunten en aquesta mateixa línia.

I ja, per acabar, deixi'm, també de passada..., i li dic que faci una fullejada de l'article 42.1 de la Llei general de l'audiovisual, que en el seu avantprojecte ja exclou expressament el tema del finançament de les comunitats autònomes.

Per tant, aquest és el motiu de la nostra esmena, és un motiu prou clar; una esmena de supressió de tot l'apartat 2, que si vostès mantenen aquest apartat el que estan fent és una renúncia expressa a l'Estatut, una interpretació totalment restrictiva de l'Estatut, que posa de manifest la seva manca d'ambició nacional, com, malauradament, ja hem vist aquests darrers dies amb el tema del finançament. Per tant, aquí no ens hi trobarà.

I, per acabar, deixi'm posicionar en l'esmena presentada pels grups Socialistes i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que estic convençuda que progressarà, i que nosaltres recolzem, perquè creiem que és necessària la potenciació del centre de Sant Cugat, a més a més, com un nínxol també de talent i de professionalitat, alhora que creiem que és important que es pugui ampliar la programació en català, que aquesta sigui més àmplia i més estable.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Ortega i Alemany

Per tant, aquest és el sentit del nostre vot: a favor, el punt primer de la moció; els demano que reconsiderin la nostra esmena i que estic segura que vostès s'avin-
dran en pro de l'Estatut a votar-la, i, després, votariem afirmativament el tercer punt.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se en nom del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, permetin-me, per començar la meua intervenció i el posicionament del Grup Parlamentari del Partit Popular, començar felicitant el senyor Mòdol, perquè aquesta expressió que un diputat d'Esquerra Republicana està en perfecte sintonia amb allò que un conseller d'Esquerra Republicana diu, escolti'm, donats els antecedents, crec que és noticable, innovador i, fins i tot, gairebé per celebrar-ho, no?

Parlem del tema que ens porta avui la moció aquí, que no és ni més ni menys que la possibilitat o no del finançament del servei públic audiovisual, perquè, de fet, la llei de la corporació catalana fa referència a ràdio i televisió, no només a televisió com hi fa referència la moció que es presenta. I en aquest sentit crec que val la pena fer una breu pinzellada de quin és el panorama de la televisió i la ràdio tant a nivell estatal com a nivell català.

I en aquest sentit, a nivell estatal, en la televisió —és de sobres conegut— hi ha un operador públic, tot i que tingui diversos programes; hi han quatre operadors privats, per tant, hi ha una certa situació que es podria qualificar de competència. En canvi, a Catalunya, tenim un operador públic, un operador privat; aquest operador privat també molt petit, per dir-ho d'alguna manera, ha nascut de forma recent, i per tant no hi ha aquesta situació de competència o de competitivitat que hi pot haver a nivell estatal.

A nivell de ràdio, els panorames són bastant similars, tant a nivell d'estat com a nivell de Catalunya. I en aquest sentit permeti'm també recordar que, a nivell d'estat, Ràdio Nacional, Ràdio Nacional d'Espanya, no emet publicitat, cosa que sí que fa Catalunya Ràdio, hi insisteixo, en un marc de competència, i que almenys nosaltres considerem que això en aquest moment actual s'hauria de replantejar.

Però en conjunt —en conjunt— creiem que el panorama audiovisual és un panorama que sobretot degut a les innovacions tecnològiques que s'hi introdueixen és un panorama que canvia molt ràpidament.

I precisament per aquest motiu hem de començar negant la major, que és allò que la moció que se'ns proposa comença dient: «Cal consagrar el sistema de finançament mixt.» Miri, precisament, amb un panorama canviant, nosaltres no considerem que s'hagi de consagrar res, sinó que, davant d'aquest panorama canviant, el que hem de fer és possibilitar els canvis en el sistema públic audiovisual i per tant també en el sistema de finançament del sistema públic audiovisual per tal d'adaptar-nos a aquests canvis que es poden i que ineludiblement es van produint per motius tecnològics. Per tant, aquesta, d'alguna manera, és la nostra posició.

Però de totes maneres també permeti'm recordar-li que, quan estem parlant o quan s'ha començat a parlar a nivell d'estat de reduir la publicitat, no han sigut pioners en això. Jo vull recordar que els pioners a parlar de reduir la publicitat i a adoptar mesures per reduir la publicitat en els mitjans públics va ser precisament aquest Govern tripartit; va ser precisament un director general, el senyor Joan Majó, no nomenat, precisament, pels grups de l'oposició, sinó pel Govern tripartit, amb el vistiplau de qui aleshores tenia la responsabilitat en mitjans de comunicació, que era el conseller primer senyor Josep Bargalló, precisament del seu mateix grup parlamentari. Per això començava la meua intervenció felicitant-los per l'acord i per la sintonia que ara tenen grup parlamentari i govern, perquè aquesta sintonia no es reproduceix amb la del primer Govern actual que..., quin conseller opinava que calia tendir a la reducció de la publicitat en els mitjans públics.

I nosaltres considerem que, si bé en televisió, i fruit del panorama, potser s'ha de mantenir aquest finançament mixt —però, hi insisteixo, no consagrar-lo, mantenir-lo—, sí que considerem que, a nivell de ràdio, segurament, hem de tendir a reduir-lo, fins i tot a eliminar-lo en un termini de temps raonable, no?

HI ha una esmena. Jo sincerament crec que l'esmena que ha presentat Convergència i Unió no valdrà la pena comentar-la perquè em dona la impressió que no serà acceptada per qui presenta la moció.

Però sí que vull parlar del tercer punt, que serà incorporat, segurament, fruit de l'esmena que presenten els grups que donen suport al Govern: és potenciar Sant Cugat, és donar suport a la programació en català de Sant Cugat, és fer de Sant Cugat un centre de producció de Catalunya, d'Espanya, del món. Ja hi han acords d'aquest Parlament en aquest sentit, ja hi estem absolutament d'acord, però faig dues consideracions molt breus, senyor president.

Escoltin, qui ha estat desmantellant ja Sant Cugat és un govern del Partit Socialista, és el Govern amic, no ho oblidin això; és el Govern amic. Primera qüestió.

Segona qüestió. Els demanaria que la mateixa sensibilitat, com ja els he dit altres vegades, que tenen pel pluralisme lingüístic de Radiotelevisió Espanyola la tinguessin també pel pluralisme lingüístic dels mitjans de comunicació...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...de la Generalitat.

I acabo, senyor president, anunciant l'abstenció del nostre grup als punts números 1 i 2 de la moció, precisament perquè, com deia el senyor Freixanet, aquells que no volen que es toqui res són els conservadors. I en aquest sentit em dóna la impressió que Esquerra Republicana és conservadora i el Partit Popular el que volem és ser progressistes en aquesta matèria.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor Rodríguez, no és nou el que ens diu, tampoc. Vostè diu que vostès estan a favor de tocar-ho tot; ara, ens canvia els papers de conservadors i de progressistes en un «artilugi»...

Vostès ja deien el mateix en el debat del 2005 i en els debats previs; vostès ja estaven a favor de suprimir la publicitat a la ràdio aleshores i ara *conserven* la mateixa postura, que és eliminar la publicitat dels mitjans públics per enfortir en aquest cas o deixar el mercat lliure als mitjans privats i deixar la televisió pública subsidiària del finançament públic. Vostès no s'han mogut; vostès conserven les seves postures, i com que ara el debat s'ha obert de nou, a partir d'aquesta moció, tornen a treure els mateixos arguments. No és que evolucionin a partir del que evoluciona el sistema audiovisual, no; no ens faci combregar amb rodes de molí, ja que veig que tenim un debat molt de fe i consciència, consagració, Radio Vaticana i conceptes d'aquest tipus.

Per tant, no ens vingui a fer creure que ara són vostès els qui van avançats. Vostès defensen el que ja defensaven, i nosaltres, sincerament, defensem el que hem defensat durant tot aquest debat, durant el que..., a Catalunya, a partir de l'any 99, i és veritat, durant deu anys hem estat treballant, que ha produït tres lleis tan consensuades com hem estat capaços de fer en aquest Parlament –la Llei de l'audiovisual, la Llei del CAC, la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals–, que entre altres coses..., on un dels pilars o un dels fonaments de tot aquest debat i d'aquest sistema és que els nostres mitjans públics tenen un finançament mixt, privat i públic: un contracte programa, que és un instrument que hem desenvolupat, i la publicitat.

Això és el que intentem preservar. I aquesta moció és una declaració d'intencions en aquest sentit davant d'un debat que s'està produint en un altre congrés, que és l'espanyol, que, a vegades, ens agradi o no, té alguns ecos en aquest Parlament, i que, per tant, blindi i consolida la postura que hem consensuat com a país –aquesta vegada sí– a través d'aquesta arquitectura jurídica.

Clar, que d'això la senyora Ortega n'interpreti, d'aquest punt 2, que com dic ratifica aquest debat i aquests arguments..., com ho ha dit?, una cessió de sobirania na-

cional... Home, si aquest és el nivell dels arguments que també els fa rebutjar el finançament, són arguments nuls, sincerament. Si això és una cessió de sobirania, igual que ho són altres debats, potser que ens ho fem mirar.

El que és és una ratificació del que hem estat dient i ens ha costat, hi insisteixo, gairebé deu anys com a país de construir: tres lleis que ara tenim aplomades, que evidentment són re debatibles en qualsevol moment; però que ara no és replantejable un debat sobre si hem de tenir publicitat o no en els mitjans públics perquè ja l'acabem de fer, perquè el tenim fet de fa molt poc i perquè hem consensuat que aquest és el millor model. I el que diu la moció és: «Consolidem això, blindem-ho, davant de cants de sirena a altres llocs que van per una altra via.»

Per tant, ni menys conservadors..., vostès conserven els arguments que ja tenien el 2005, i previs, i nosaltres ens ratifiquem que el model mixt és el que és bo i és el que diu. I com que en un debat sobre mitjans audiovisuals en aquest Parlament ens semblava que no era sobrer, sinó que és necessari ratificar i insistir en el valor que tenim a Sant Cugat, hem volgut posicionar-nos amb una esmena que posa en valor no només el centre de Sant Cugat, sinó la necessitat que hi hagi també una programació estable en català, que creiem que és possible no només que ho digui la moció, sinó que finalment es consolidi.

Per tant, ni veiem sobrer el punt 1 ni veiem sobrer el punt 2; per tant, no entenem i no recolzarem l'esmena de Convergència i Unió. I creiem que és a consideració de tothom que votem el punt 3.

Per tot això, creiem que, si el debat calia fer-lo, està bé que tothom coincidim en les posicions i que no, per dir-ho així, allarguem més el debat, i ens centrem a reforçar els nostres mitjans públics, que prou feina tenen, més enllà del debat de la publicitat.

Gràcies.

El president

El senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, honorable conseller, des de Ciutadans vam abordar aquest debat ja a l'última sessió de control sobre els mitjans de la corporació catalana, ho vam fer a l'última comissió; ens hem reunit també, com han fet altres grups, amb els treballadors, amb el comitè d'empresa..., les preocupacions que tenen els treballadors de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya per aquest debat que s'obre, de pèrdua de finançament i, per tant, en definitiva, pèrdua de pressupostos i com pot afectar això a Radiotelevisió Espanyola, i en concret a Sant Cugat. Però creiem que, tot i que puguem compartir algun dels punts que estan a la moció, la filosofia o l'objectiu són ben diferents.

I sobretot faig incís en aquest tercer punt, que no deixa de ser una mica cínica, la veritat, com deia un altre

portaveu... Sí, cínic perquè ja hem portat tant en aquest Parlament diverses propostes..., precisament per respectar el pluralisme lingüístic, no?, i a mi em sembla no només fantàstic..., és a dir, som uns convençuts, des de Ciutadans, de la vertebració de l'Estat i del pluralisme de l'Estat, i per això volem que Radiotelevisió Espanyola emeti també en català, perquè és necessària aquesta vertebració. Però una cosa és vertebrar un estat i col·laborar entre administracions i una altra cosa és tancar les portes i posar portes al camp, posar tanques al camp.

I això és el que volen fer en aquesta moció o el que volen..., la filosofia que hi ha darrere d'això. És a dir, allò, *la ley del embudo: lo tuyo es mío y lo mío es mío*. És a dir, aquí a casa nostra, com diuen vostès, o a la cosa nostra o a la nostra –és igual–, només en català; i que si hi ha un senyor que a ràdio i televisió, en aquest cas a Catalunya Ràdio, fa les tertúlies en castellà, doncs, el fem fora. Doncs, escolta'm, aquesta és la pluralitat lingüística de Catalunya Ràdio, aquest és el model que el tripartit té i el model d'aquesta cambra, de majoria de país, com vostès diuen, que tenen. Un model absolutament fora de lloc, absolutament del segle XVII, no és un model del segle XXI.

Un model de pluralisme és un model com el que estem recollint en aquesta moció, que és que la ràdio i televisió pública d'Espanya reculli també el pluralisme lingüístic de Catalunya, com ha de fer amb altres comunitats autònomes bilingües; però vostès no ho volen per als mitjans de Catalunya. Això és una mica, com a mínim, contradictori i, com els deia, fins i tot, certament, són una mica..., cinisme, no?, utilitzar aquest tipus de mocions en defensa de no sé què per després votar el contrari..., home, jo crec que..., una mica de respecte també per aquesta coherència política que se'ls demana.

I després també hi ha un altre punt que sí que ens preocupa, que és el debat sobre el finançament. Tots sabem –i parlem ara una mica clar– per què el senyor Zapatero impulsa això; parlem-ho clar: perquè hi han pactes amb empreses privades que fan pressió perquè el Govern de l'Estat no permeti publicitat, perquè creuen que en un moment de crisi necessiten més publicitat i que anirà a parar a ells, cosa que és un error, perquè ja s'ha demostrat a França que no és exactament així. Per tant, aquesta és la realitat.

Què es vol fer des d'aquí? Doncs, tenir aquest finançament mixt i alguns altres, com a mínim..., que aquest pacte que pugui fer el senyor Zapatero amb mitjans privats no afecti els pactes que puguin fer alguns partits polítics aquí amb altres mitjans privats. Això és la realitat, parlem clar; aquesta és la realitat de la moció. No és preocupar-se per l'estructura de Radiotelevisió Espanyola, no, no, la realitat és aquesta: «Escolta'm, això és meu, aquest "xiringuito" és meu, i jo pacto amb els mitjans privats. Tu no vinguis aquí a pactar amb aquests mitjans privats.» I el Partit Socialista, i també el Partit Popular a Madrid, estan d'acord a proposar això, aquest model, i tirar-lo endavant, alguns potser també per principis o per idees, per coherència, però també per interessos. Per tant, el model que estem debatent aquí al final és si hi ha pacte o no hi ha pacte amb mitjans

privats per part d'un partit polític o d'un altre; és molt trist, però és així. Per tant, parlem clar i que la gent almenys sàpiga de què estem parlant; no vestim les coses d'una altra cosa.

En aquest sentit, nosaltres, i també sincerament, mostrant aquest preocupació que dèiem per aquest model, també estem d'acord que no podem parlar ara mateix de consagrar un model, sinó que hem d'obrir un debat. Nosaltres vam portar l'altre dia el debat sobre el cànon, és a dir, que els ciutadans paguin un cànon i sàpiguin que aquells diners..., els costa tant una televisió, i que només es pot destinar per aquell pressupost d'aquella televisió, i que a més sigui estable per les mateixes televisions. Aquest debat és tabú, perquè això que els ciutadans sàpiguin quant costa la televisió no agrada, eh?, perquè si ho sabessin potser s'emportarien una sorpresa. Això és molt fàcil de calcular. Per exemple, és, en els mitjans de la corporació: si costen 500 milions d'euros cada any, dividim entre ciutadans que contribueixen i paguen impostos, 300 públics i 180 de privats, sí, quasi 500 milions d'euros. Bé, si li sembla poc 300 milions d'euros, senyor conseller, doncs, *apaga y vámonos*. És a dir, 300 milions d'euros els costa als catalans tenir ràdio i televisió públiques de Catalunya; més l'estatal, amb el que correspon, més les municipals... És a dir, tenim un sistema, moltes vegades, sobredimensionat pel que tenim com a recursos i com a país.

Per tant, sincerament, el debat és molt més profund, no podem tancar aquest debat amb una mera moció, o entenem que no podem tancar el debat amb una moció. Per tant, nosaltres ens abstindrem en aquests punts, perquè creiem que no és tant posicionar-se a favor o en contra, sinó obrir aquest debat i portar un model que sigui sostenible ara mateix econòmicament.

I, per altra banda, en el tercer punt, perquè vegin que nosaltres no fem ús d'aquest tipus, hi votarem a favor. Hi votarem a favor perquè jo personalment, el meu partit, Ciutadans, estem d'acord que es pugui parlar i que es pugui utilitzar el català a la ràdio i televisió pública de Catalunya, Radiotelevisió Espanyola, i també, com vostès saben, ho defensem...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...per als mitjans –acabo, senyor president– de la corporació. Coherència: demanar el mateix per a la televisió pública de l'Estat que per a la televisió pública de Catalunya. Creiem que per això hi votarem a favor, per coherència, i no deixarem de fer-ho perquè ens faci més ràbia o menys que vostès ho presentin. Creiem que és un exercici de coherència política.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

El senyor Mòdol pot posicionar-se sobre l'esmena.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyor Rivera, coherència per coherència, menys de trenta euros anuals és el que costa a cada català el manteniment d'un sistema públic de comunicació audiovisual, és a dir, les empreses de la corporació; i li recordo que això és menys que l'abonament mensual a alguna de les cadenes de pagament. Menys de trenta euros anuals a cada català, una televisió i una ràdio de magnífica qualitat.

Però, de totes maneres, la qüestió per la qual havíem presentat la moció, la senyora Joana Ortega l'ha descoberta: sí, volem evidenciar una sintonia absoluta per part dels grups que donen suport al Govern de la Generalitat amb la defensa del model. I volíem, preteníem que Convergència i Unió ens hi acompanyés, en aquesta defensa, seguint l'estela marcada per la Llei de l'audiovisual i els pronunciaments públics que uns i altres fem. Perquè el perill, senyora Ortega, hi és, eh?, el perill hi és. I, si la Uteca es pot pronunciar sobre la conveniència de treure el finançament, és a dir, la publicitat, a les emissores públiques de televisió, amb més motiu es pot plantejar aquest Parlament posicionar-se sobre aquesta qüestió.

I el punt número 2 no és en absolut sobrer. No és en absolut sobrer, perquè, miri, jo sóc..., de petit llegia còmics, no?: el *Capitán America*, després a la tele hem pogut veure (*veus de fons*)..., *Capitán Trueno*, també; també li he de reconèixer que el llegia. Parlant de capitans, no?, ara a la televisió, doncs, hem tingut durant uns anys el Capità Enciam, però hi ha una persona a Madrid que és coneguda en argot com el Capità Uteca, i és una persona del seu grup parlamentari –a Madrid–, que el que ha sortit i el que es comenta és que defensa els interessos de les televisions privades per traure la publicitat també a les televisions autonòmiques. I en aquest sentit el senyor Echevarría, el president de la Uteca, ell ja es pronunciava: «Ara, les autonòmiques. Hem tret el finançament per la via de la publicitat a la radiotelevisió espanyola, i ara els toca a les autonòmiques.»

Doncs, miri, nosaltres hauríem volgut del seu grup parlamentari que avui aquí... De fet vostè s'ha pronunciat –no sé si retirarà l'esmena, jo li demano que la retiri–, s'ha pronunciat en una línia molt directa. La Llei general audiovisual espanyola és llei de bases; per tant, podem tindre conflicte competencial en qualsevol moment. Nosaltres, malgrat el que digui ara el punt concret, l'article 42, tal com vostè ha assenyalat, malgrat el que digui ara..., però això està en tràmit parlamentari; per tant, això pot canviar. I el que ens arriba a nosaltres és que hi ha determinada gent que estan treballant perquè això canviï. I el que volíem blindar en aquest Parlament és que això no pogués canviar.

Dit això, li demano que retiri l'esmena i que puguem votar tots junts una manifestació clara, concreta, d'aquest Parlament, en benefici del nostre..., en defensa del nostre sistema de comunicació.

I, lògicament, acceptem l'esmena presentada pels grups que donen suport al Govern, de la qual subscriu íntegrament el seu contingut, en defensa de Radiotelevisió

Espanyola, i no acceptem l'esmena del Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president.

(*La Sra. Ortega i Alemany demana per parlar.*)

El president

La senyora Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, president. En tot cas, per al·lusions. Primer per posar de manifest...

El president

Un minut.

La Sra. Ortega i Alemany

...uns arguments totalment fora de lloc i que, a més a més, deuen respondre a la rumorologia que vostès fan anar a Madrid, per una banda.

Però després és que em sembla que no li ha quedat clar el meu posicionament: en cap moment des de Convergència i Unió hem qüestionat el model mixt. Hem dit una altra cosa: que s'ha de fer un debat i que no segrestin aquest debat, per una banda.

I, per altra banda, escolti, nosaltres creiem que el fet que hàgim de demanar al Govern espanyol el parer sobre un tema en el qual tenim competències exclusives és una renúncia a la nostra sobirania. I em mantinc amb això.

I és per això que els torno a demanar a vostès que s'ho repensin i que acceptin la nostra esmena.

Gràcies.

(*El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.*)

El president

Senyor Mòdol, s'ho ha repensat? (*Rialles.*)

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. No, només deu segons per al·lusions. No ens ho repensem; mantenim, per tant, que no acceptem l'esmena del Grup de Convergència i Unió, i mantenim les afirmacions que hem fet des d'aquí, que formen part –la senyora Ortega així m'ho deurà reconèixer– del debat que actualment ja s'està produint a les Corts espanyoles i dels posicionaments que uns grups i uns altres estem mantenint allà.

El nostre grup, el proponent de la moció, manté el mateix posicionament aquí que a les Corts espanyoles. Esperem que el seu grup parlamentari també ho faci.

(*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

El president

Senyor Rodríguez –perdó, no l'havia vist. Un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.*) ...senyora Camats.

El president

Un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

Sí, perquè la senyora Camats té la virtut de dir una cosa i després fer-ne una altra, no? I en aquest sentit permeti'm que li recordi que els que votaran a favor de la consagració, els que votaran a favor d'un model de ràdio com el de Radio Vaticana, com deia el senyor Ferran, seran vostès, no nosaltres.

Però també permeti'm que li recordi una altra cosa: a Catalunya els que han reduït la publicitat de la televisió pública també ha sigut un equip directiu nomenat pel seu Govern, i no pel nostre.

Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Votarem separatament els tres punts.

Comencem, doncs, la votació pel primer punt d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor i 16 abstencions.

Votem seguidament el punt segon.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor, 46 vots en contra i 16 abstencions.

Votem finalment el punt tercer.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política amb relació a la temporada turística (tram. 302-00182/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política amb relació a la temporada turística. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafel Luna per presentar-la.

(*Pausa llarga.*)

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, la moció que avui presenta el nostre Grup Parlamentari Popular és deguda a la interpellació que es va tindre... (*Remor*

de veus.) Esperem que es facin els comiats. (*Pausa.*) D'acord.

Senyor president, deia que aquesta moció era subsegüent a la interpellació que havíem tingut amb el conseller responsable, realment, de turisme, i li dèiem nosaltres en la interpellació la importància que el turisme tenia a Catalunya: parlàvem d'un 12 per cent del PIB i li parlàvem de 350.000 llocs de treball. Però ja li estàvem anticipant que les dades que s'estaven donant eren unes dades que eren totalment negatives per a aquesta campanya turística. I els estàvem comentant, doncs, la pèrdua considerable que es tenia de turisme, alguns d'ells bastant fidels a la nostra costa i a Catalunya concretament, com era el turisme britànic. I li estàvem comentant també que el turisme més important, que havia salvat la temporada passada i que realment els canvis els estan comportant..., era el turisme d'aproximació, el turisme espanyol, o el turisme rus.

Els dèiem també que Catalunya estava donant unes dades preocupants; era la segona comunitat autònoma, després de les Illes Canàries, en la qual s'havia perdut més turisme. I també fèiem una menció –perquè a vegades també dona gust fer aquestes mencions, no?, quan parlem de les nostres comunitats autònomes–: l'única comunitat autònoma que tenia un índex positiu en el tema de turisme era la Comunitat Autònoma de Madrid, que és l'única que se salvava i havia pujat.

I dèiem i insistíem que faltava, doncs, una política molt concreta i que anés molt dirigida al que és el turisme d'aproximació, que és el turisme espanyol, el turisme que realment té una tendència, ja per la crisi que es dona, realment, d'aproximació i d'estar realment a Catalunya. Sàpiguen que a Catalunya la tendència que hem tingut és que el turista que més ha visitat Catalunya és, sense dubtes, el turisme espanyol.

Doncs bé, coneixem ja les últimes dades, i del que estàvem alertant en aquesta interpellació s'està confirmant. S'està confirmant i ja hem vist a la premsa, realment, que a nivell de tot l'Estat espanyol el PIB turístic ha caigut un 5,6 per cent el 2009 –ja es dona com una dada quasi feta– i que Catalunya no es troba fora d'aquesta situació i continua també en el rànquing de ser la segona que en percentatge de PIB ha tingut un descens més important.

Jo no vull parlar de dades a nivell d'Espanya, però sí que he de dir que, realment, hi ha dades que ja creen una preocupació. Solament en dono una, pel temps que em queda: al que són les costes de Tarragona, al que són les costes de Catalunya, la xifra d'ocupació ha sigut la més baixa des de 1994. Amb aquesta dada jo em penso que ja s'ha dit tot, que el que nosaltres estàvem dient s'està complint. I què passa? Doncs bé, nosaltres pensem que hi ha d'haver una força que sigui capaç, realment, o una campanya que sigui capaç de portar a terme això. I aquest és el fruit de la nostra moció.

La nostra moció el que ve a dir, al primer, segon i tercer punts, és dir: «Escolti'm, facin una campanya. No els doni por de fer una campanya amb televisió, que es conegui a la resta d'Espanya que Catalunya existeix

i ja està. Fem campanyes, realment, de promocionar Catalunya fora d'Espanya.» I també els dèiem de tindre convenis i arribar a acords amb l'Estat espanyol per a poder fer paquets que vagin integrats per a poder promocionar el turisme fora o bé també a dintre.

Jo, com que no tinc temps, dic que assumiré, o el nostre grup assumirà, les esmenes que ha presentat el tripartit, perquè considerem que, bé, al cap i a la fi el que hem de buscar és la qualitat en el servei, el que hem de buscar és el desbloqueig. Vostès fiquen aquí: «continuar en la línia de treball de promoció de destinació turística»? Bé, doncs, d'acord, jo m'ho crec; si la voluntat és aquesta, m'ho crec. Per tant, els ho acceptem. Vostè diu: «continuar establint acords de convenis amb els principals operadors de mercat»? Doncs, miri, m'ho creuré; també li accepto aquest concepte. I: «instar el Govern de l'Estat espanyol» –que això és molt important– «per a introduir a l'agenda de la propera presidència espanyola de la Unió Europea la recerca i solució dels problemes d'obtenció de visats per a turistes russos i dels països de l'Est.» Això és un tema importantíssim, perquè concretament Turquia ha arribat a aquests acords, i Turquia avui està atenent tot el contingent de turistes que havien de vindre a Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...que se n'estan anant a uns altres destins, per les facilitats que s'estan donant.

Per tant, amb aquesta generositat que han tingut vostès de presentar-nos aquestes esmenes, té també la generositat i la voluntat que els reconeguem que ho estan fent, però, escolti, que es comence a veure, que es comence a tirar endavant i que es pugui fer.

I l'última de totes era, concretament, la que feia menció de l'Agència Catalana de Turisme...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...Agència Catalana de Turisme –senyor president, és un segon– que pensem que algun dia es ficarà en marxa. I el que nosaltres estàvem demanant amb aquesta moció és que l'Agència Catalana de Turisme tingués en aquests moments una aportació per part de l'Administració per a ficar-la en marxa. Ja sé que la llei estableix el sistema de finançament, però fer un esforç.

També comunicar que acceptarem les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, que vénen en algun cas a enriquir, sense dubtes, la proposta que nosaltres fem, encara que tenim algun dubte amb la primera de les esmenes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...quan parla...

D'acord, moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Xavier Crespo, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Crespo i Llobet

Moltes gràcies, president. A vegades tenim la sensació que repetim les mateixes xifres una i altra vegada, però, vista la importància que tenen, cal que les recordem contínuament. Parlem de turisme, un dels sectors econòmics més importants del país, que genera el 12 per cent del PIB i més de 150.000 llocs de treball de forma directa. És un sector també agreujat per aquesta crisi econòmica i financera global, que, segons dades aportades per Exceltur, es pot titllar del pitjor any de la seva història, aquest 2009. Per tant, considerem lamentable i inacceptable que la política turística d'aquest país estigui aturada i que hagi de ser el Parlament de Catalunya qui hagi d'instar el departament del conseller Huguet a fer la feina que els ha estat encomanada i que ells mateixos s'han compromès a fer.

El turisme de proximitat i el turisme rus van ser els que la temporada passada van salvar la situació de no acabar amb uns números desastrosos i amb més pèrdues per al sector. I aquesta ha estat la tendència en diversos ocasions. Per tant, es confirma el fet que el turisme de proximitat és una font important d'ingressos i un motor estabilitzador del nostre sector turístic. Cal estimular els visitants i donar-los a conèixer els nous productes, els nous atractius, i encoratjar-los a redescobrir Catalunya.

Per tant, és en aquest sentit que recobra gran importància la promoció. Amb relació a aquest aspecte, escoltàvem el conseller dir que no s'havia fet cap campanya de promoció en televisions, així com cap altra campanya en mitjans, ja que dubtava de la seva repercussió.

Ara bé, sí que va fer esment de la importància de les noves tecnologies i de les tendències dels viatgers a buscar les seves vacances de forma *last minute*. A finals del 2008, en una pregunta en comissió, se'm va afirmar que al gener del 2009 el nou portal de Catalunya, amb més informació i més potent, estaria disponible. No va ser així. A meitats de març el conseller m'afirmava per escrit que el nou portal estaria en funcionament el 31 de març, així com també m'afirmava que el cost seria superior als 2 milions d'euros. Tres mesos i mig més tard, el portal segueix sense estar en funcionament.

Tanmateix, voldria expressar el nostre suport a la moció presentada pel Partit Popular respecte al fet que el Govern de l'Estat pugui posar damunt la taula de la Unió Europea la problemàtica en obtenció de visats, en especial els provinents dels països de l'Est d'Europa. No ens agradaria que novament es donés la situació que el departament presumeixi d'haver aconseguit un acord amb el Ministeri d'Afers Exteriors per posar personal

de suport i reforç a les ambaixades per tramitar amb més agilitat els visats de les ambaixades de Rússia, una actuació que hauria estat molt positiva si no fos perquè el cost de 180.000 euros que té el personal de suport s'ha demanat a l'empresariat turístic o a les destinacions turístiques, perquè el paguin, amb l'excusa de no comptar, el departament, amb recursos econòmics, mentre que per les mateixes dates es patrocinava un esdeveniment esportiu amb 250.000 euros.

Però està clar que hi ha més coses que van tard. Parlem ara, doncs, de l'Agència Catalana de Turisme. Tots estem d'acord que és l'eina de promoció, que amb el recolzament i feina feta pel nostre grup i les esmenes introduïdes, especialment encaminades a defensar el sector, va seguir endavant amb un alt nivell de consens parlamentari. Des de la seva aprovació, el departament tenia sis mesos per aprovar el decret de desplegament. Ha passat un any i mig i encara està aturat, especialment perquè certs sectors de l'empresariat, doncs, no el veuen bé, aquest decret, que ve a recordar aquelles coses que s'havien tret de la llei.

En fi, el que esperem és que aquestes ajudes..., en un altre sentit, el conseller ens parla del pla d'Acció 10, que hi han 10 milions d'euros a disposició de l'empresariat. Quan anem a l'empresariat, aquests 10 milions, que en l'últim document que vostès han tret no està disponible..., però, bé, quan anem a l'empresariat tampoc els han rebut i no hi han optat. El que esperem és que aquest retard que hi ha en promoció, tant de l'Agència Catalana de Turisme, com de les noves tecnologies en el seu portal, com aquells dos, diguem-ne, ajudants de l'ambaixada que tenen ara, que abans eren vuit, que funcionés i que no es reduís al 50 per cent el turisme rus que està arribant aquest any a Catalunya..., esperem que tot això, que va tard i molt tard, amb l'ajuda de la moció presentada i amb el recolzament dels grups del Govern, doncs, s'actualitzi i el sector turístic es vegi recolzat per un govern que tira les seves polítiques endavant i no les té aturades, com fins ara.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per posicionar-se, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, il·lustre diputat Luna, el meu grup vol agrair que hagi portat a aquest Parlament un tema tan important com és el turisme. Efectivament, no repetiré les xifres que s'han donat, però el turisme és un sector capital de la nostra economia; no només de la nostra economia: del nostre model social, fins i tot del nostre model cultural. Ara que estem parlant de reorganització del model econòmic català, sovint sentim a dir que hem de transformar el model basat en construcció, i s'hi afegeix el turisme, per un model basat en més valor afegit. Jo vull reivindicar que en la nova formulació del model econòmic català el turisme és un element essencial, i totes les economies occidentals importants basen en el turisme

una de les seves peces estratègiques per a la seva formulació. Per tant, li agraeixo que hagi portat a aquest debat l'opció del turisme.

Segona idea. Fixi's que en el plantejament de la seva moció vostè diu: «plantejament sobre la política turística del país», però en la formulació de la moció i també en la interpellació només parla de promoció. I, si m'ho permet, aquest és un error freqüent. El concepte de «política turística» és un concepte global, que incorpora la definició de la destinació, la creació de nous productes, la recerca i el desenvolupament, la formació. I tots aquests elements són transcendents, com diu el professor Douglas Pearce. Només quan això està endreçat, a més a més hem d'incidir en la promoció. Però en aquest país amb molta freqüència hem confós «política turística» amb «promoció turística». No vol dir que no se n'hagi de fer; el que no pot ser és que parlem de política turística només en termes de promoció. Hauríem de parlar també de la resta d'elements que formen part de l'estratègia turística del país i que s'estan fent.

Jo no vull discutir –i crec que seria un objecte de debat força interessant– les dades estadístiques que s'han ofert aquí; crec que necessiten una actualització i crec que hauríem de ser molt rigorosos a l'hora d'avaluar què vol dir que la temporada turística sigui bona o dolenta. Jo crec que hem de començar a parlar en termes d'ingressos, com fan totes les economies occidentals, i en termes de relació entre ingressos i despesa, que és el que fa qualsevol anàlisi de balanç d'una empresa.

Però, específicament en termes de promoció turística, en la interpellació ja es va fer esment d'un tema que a mi em sembla que és essencial, i és que assumim que el model turístic català s'està transformant des de fa deu anys, i això vol dir que la forma de fer promoció turística està canviant, aquí i arreu. I el que no pot ser és que continuem fixant la nostra estratègia de promoció turística en els elements que servien per promocionar l'antic model turístic. Diguem-ho clar: les fires i la promoció generalista, els mitjans generalistes, han estat abandonats en essència per la major part de destinacions turístiques modernes, que opten per la segmentació, per la promoció sobre prescriptors, pel turisme 2.0, per la promoció electrònica –vostè ha parlat del portal, i té raó. Però el que no podem dir és: «Ara que la temporada turística té indicis d'anar malament, ja tenim la solució: farem vint anuncis i això salvarà la temporada.» S'han de fer anuncis, però hem de començar a fer un debat rigorós sobre com la transformació del model turístic exigeix també una transformació radical de la promoció turística del país en la línia del que està fent el Govern.

I si m'ho permeten, acabo amb un punt que em sembla especialment transcendent, especialment el quart punt de la moció que presenta el Grup del Partit Popular i també en la línia de l'esmena que presenta Convergència i Unió. La promoció s'ha de fer conjunta: ho fa Nova Zelanda, ho fa Austràlia, ho fa Gran Bretanya, ho fa els Estats Units, ho fa França; tots els països occidentals capdavaners en sector turístic, i Catalunya ho és, fan una promoció turística mixta en la qual l'aportació econòmica és capital públic essencialment, però també

capital privat, i alhora els sistemes de decisió de com ha de ser aquesta promoció han de ser també mixts, naturalment.

El que a mi m'ha decebut, i li ho dic clarament, és el fet de no tenir el recolzament de totes les forces a l'hora de demanar un model de promoció turístic que accepti que les empreses turístiques han de participar econòmicament i també en el seu *know-how*, en el disseny de la promoció turística del país; així ho vam acordar en el Congrés de Turisme de Catalunya, així forma part dels seus programes electorals.

I jo crec que ara que tenim problemes en la definició estricta de l'aplicació de l'Agència Catalana de Turisme..., esperem, per part dels grups de govern, el recolzament dels grups de l'oposició per defensar una agència que segueixi el que vam acordar a la llei en el seu moment.

I, per tant, els demanaria no només el suport a les esmenes que hem presentat sinó també els demanaria que retiressin l'esmena que feia referència a aquest punt de l'agència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

El senyor Alfons Quera, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Quera i Carré

Bé; moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, volem reconèixer el to del grup proposant d'aquesta moció i també, doncs, la bona voluntat que ha tingut a l'hora de negociar les esmenes que els hem proposat, al seu grup parlamentari, senyor Luna, en aquestes darreres hores.

Bé, jo insistiria en el que ha dit el diputat que m'ha precedit; abans d'entrar en el posicionament que farem en els diferents punts que es presenten en aquesta moció, insistir en el fet, doncs, que aquests darrers anys en les accions que ha dut a terme el Govern de la Generalitat s'ha anat a buscar una especialització en aquells segments que entenem que donen més qualitat al sector del turisme al presentar entre altres coses una oferta molt més sofisticada; s'ha volgut passar, s'ha volgut fer aquell canvi estructural del turisme de marca blanca a un altre que aposti més, i ho ha dit, per la qualitat.

En referència a la previsible baixada de turisme aquests propers mesos, i crec que no s'ha dit per part dels grups parlamentaris, dels dos primers grups parlamentaris que han pres posició en aquesta moció, dir-los, doncs, que estem en un context de crisi econòmica. Això ho va dir i ho va recordar el conseller en la interpellació que es va fer, d'aquesta moció, i, bé, si no fem esmena a aquest aspecte, entenc que es fa trampes.

Entraria tot seguit, doncs, a quin és el posicionament que fem, doncs, respecte als diferents punts que s'han presentat en aquesta moció. Bé, dir, doncs, que en el primer punt hem presentat una esmena que entre altres coses ve a dir de continuar amb tot el que està fent

el Govern en tots els aspectes que fan referència a la promoció del turisme. Ara fa uns dies es va debatre també aquesta qüestió en una proposta de resolució que van presentar precisament el grup proposant d'aquesta moció, i, bé, no insistiré en dues qüestions, em remeto al que vaig dir en aquella comissió: a tota la feina que s'està fent, bé, en totes les zones de proximitat i, bé, clients molt possibles, quant al turisme, que és el mercat italià i el francès.

En ressaltaré només una qüestió, que se n'ha fet esment insistentment en la interpellació passada i en aquesta moció, que és, bé, la necessitat de dur a terme una campanya publicitària en els diferents mitjans de comunicació; parlaven de la necessitat de fer-ho a la resta de l'Estat. I, bé, dir-los que des d'ahir –des d'ahir– s'està duent a terme una campanya de promoció de Catalunya, i concretament, doncs, la campanya té el títol «Hazte fan de Cataluña», amb una inversió de 950.000 euros, en els diferents canals privats de l'Estat, i que durarà fins al mes de desembre. Aquí a Catalunya, dir, doncs, que la setmana que ve es començarà una campanya amb el títol «Que no t'ho expliquin», amb una inversió de 200.000 euros. Bé, aquestes campanyes incideixen en un mercat de proximitat, que no podia ser cap altre que el de la resta de l'Estat.

Pel que fa, doncs, al segon punt, bé, també l'esmena que hem presentat va en la línia de demanar la continuació dels treballs, de la feina que s'està duent a terme per part del Govern de la Generalitat, a l'hora d'establir convenis i acords amb els principals operadors turístics a nivell internacional.

Al tercer punt de l'esmena del Partit Popular..., en lloc de reclamar, en l'esmena que hem presentat, proposem de dir: «Instar el Govern de l'Estat a introduir en l'agenda de la propera presidència espanyola de la Unió Europea la recerca d'una solució al problema de l'obtenció dels visats»; dir, doncs, que fa uns mesos es va constituir una comissió mixta que vetllava pel bon funcionament del sistema d'emissió d'aquests visats.

El quart punt, el rebutjarem; dir, doncs, que properament sortirà el decret que ve de l'Agència Catalana de Turisme i que ha estat consensuat amb el sector.

Pel que fa a les esmenes de Convergència i Unió, les dues, les rebutjarem; la del primer punt, perquè, hi insisteixo, properament es desplegarà el decret, i bé, i el segon, perquè entenem, per part dels grups que donem suport al Govern, que, bé, ja s'està fent la feina quant a ajudes al sector amb aquests 6 milions d'euros que estan consignats en el pressupost i que s'estan executant.

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, demanaríem una votació separada dels tres primers punts de la moció del Partit Popular respecte al quart.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Laura Massana, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, donar les gràcies al senyor Luna per l'acceptació de les esmenes que li han proposat els grups que donen suport al Govern, perquè, a diferència del que comentava el senyor Crespo, que deia que no és el Parlament qui ha d'adreçar o endreçar la política del Govern, crec que és molt positiu que hàgim pogut debatre aquestes qüestions en seu parlamentària, i més, en uns moments com aquests, en què anem tocant, per dir-ho d'alguna manera, tots els pals de la crisi, i amb un 12 per cent del PIB, que aquí s'ha dit i s'ha reiterat, creiem, doncs, que també és oportú i ha estat bé poder-ho debatre, poder haver escoltat la interpellació i poder-ho haver discutit, i a més a més, doncs, arribar a aquests punts d'acord.

S'han dit les dades, s'ha dit la població també, doncs, que afectava la crisi, però és cert que en l'anàlisi..., de dir: «És molt difícil i ara és molt complicat, perquè ara no vénen els turistes britànics, no vénen els turistes anglesos...» Clar, i, evidentment, i el que ha dit el senyor Quera..., és que la crisi ens ha afectat a tots, però molt especialment el turisme britànic i el turisme irlandès, perquè són qui han patit més aquesta «debacle» financera pel seu tipus també d'economia, no? I els estralls en aquest sentit han sigut terrorífics per a moltes comunitats i per a molts països que eren els nostres països turístics.

Però, bé, creiem, sincerament, i aquí ha estat ben explicat pels diputats que donen suport al Govern i que m'han precedit, que la política que ha endegat el Govern de canvi en aquest sentit, crec que pot donar a la llarga, creiem des del nostre grup, fruits molt, molt, molt positius, perquè nosaltres continuem sent i continuem tenint..., sent una de les primeres destinacions turístiques, malgrat tot, i principalment també de la Mediterrània, i potser, probablement, una de les primeres àrees turístiques mundials. I també s'ha llegit darrerament, perquè en els diaris, senyor Luna, només surten les coses dolentes..., sinó que el turisme de creuers, els creueristes, és un dels més importants i que ha crescut moltíssim aquest any. I això, doncs, té la seva importància.

Evidentment, i s'havia dit i s'havia anticipat, i per això hi ha aquest pla de govern, que malgrat l'èxit de l'activitat turística que tenia Catalunya, i la seva tradició, hi havien tots aquests elements negatius que s'havien de rectificar i que creiem que, amb els reptes que ens comportaven aquestes noves destinacions emergents com Turquia i canvis habituals i també canvis en la demanda, ens havíem d'adaptar, i crec que el pla estratègic està en aquesta línia, i és com ha de ser.

Ara bé, jo crec que hem parlat una mica de tot, i que tot això també ho englobaré; tots aquests plans hauran de fer una aposta per la qualitat. I crec que és la paraula clau, la qualitat. Però quan parlem de qualitat a vegades parlem de qualitat en aquesta promoció que hem de fer, parlem de qualitat a..., no ho sé, i fins i tot parlem de la qualitat de les autopistes, que n'hi hagin més, que n'hi hagin més, que siguin les infraestructures, però mai, mai, mai, i per molt que la Generalitat per primera vegada i aquest cop hagi subvencionat l'empresa privada, mai posem en el centre d'aquesta qualitat els actors i

actrius que són els que possibiliten aquesta atenció a les persones, que són els treballadors i treballadores del sector turístic, que pateixen un gran nivell de precarietat i una realitat de baixos costos laborals, i que a mi el que m'agradaria i voldria reivindicar des d'aquí és que ara no hi hagi una recreació o un aprofundiment en aquestes pràctiques de baixos costos perquè sabem que baixos costos vol dir contractar personal poc qualificat quan per contra tenim grans escoles d'hostaleria, quan per contra tenim grans escoles de turisme, i creiem que el que l'activitat turística ha de fer de diferent també al nostre país –dic «també»; hi han moltes altres coses–, també, és aquesta aposta per la professionalitat dels qui atenen, doncs, els receptors.

Per això vull dir que, creguin-me, a mi m'agradaria potser que anéssim a fer una aproximació turística com la que té la Toscana, poder és un ideal difícil; crec que per dimensions ho tenim, crec que per potencialitats monumentals, artístiques per defugir aquest turisme només de sol i de platja, també ho tenim.

Creguin-me que penso que el relançament, que la recerca d'aquest millor posicionament del turisme de Catalunya al món, i que el nostre país ha de fer sí o sí –sí o sí–, és aquesta aposta per l'ocupació de la qualitat, per la formació de les persones –que ha sigut una gran oblidada–, de les persones que ja hi són en el marc de treball, i sobretot també per la sostenibilitat ambiental.

Jo crec que, sense això, malgrat que hi aboquem molts diners, malgrat que fem moltes campanyes, grans campanyes, els «si vénis i ho veus» el que han de trobar és un país, com diem, endreçat, preparat, amb persones coneixedores del que treballen i persones contentes amb la seva feina que no vulguin encaminar-la cap a un altre sector, perquè llavors hi perdríem molt, perdríem gran part de les possibilitats que té Catalunya en el mercat del turisme mundial.

Res més.

I moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. El debate fundamentalmente motivado por la interpelación del otro día del señor Luna refleja que la Ley de la Agencia Catalana de Turismo se cerró en falso. Creo que en aquel momento nuestro grupo fue el único que se abstuvo, creo recordar; todos contaron con voto favorable a excepción del nuestro.

Las razones que entonces se expusieron y que motivaron la abstención están plenamente vigentes. En primer lugar era una relacionada con el hecho de que la promoción del turismo se previera en la ley como un único objetivo, que era la referencia internacional. Nosotros queríamos, precisamente, concretar y matizar esa referencia de forma que se hiciera hincapié también en la necesidad de la promoción del turismo de proximidad,

del turismo español, y de ahí que esa fue una de las razones que motivó la abstención de nuestro grupo.

Hoy viene a reflejarse el hecho de que la promoción del turismo catalán, de Cataluña, en el resto de España no está bien diseñada. Y buena prueba de la improvisación es lo que en estos momentos viene a reflejar el señor Quera. Ahora mismo se está haciendo una campaña en plena campaña turística cuando, lógicamente, las promociones, y en eso estaría de acuerdo con lo que ha manifestado el señor Donaire, se tienen que hacer antes como fruto de una política más completa; no en el verano, sino unos cuantos meses antes. Con lo cual queda reflejado realmente el diseño y la previsión que tiene el departamento en esta materia.

Esa fue una de las razones por las que nos opusimos..., igual que también en su momento ya se criticó en comisión la no puesta en marcha del portal de Cataluña. No deja de ser sarcástico que se esté haciendo por parte del *conseller* una defensa, digamos, enorme de las ventajas de internet, y resulta que el único mecanismo que tenemos hábil, inmejorable, que es internet, no está en funcionamiento precisamente por la dejación y la incompetencia del departamento. Más pruebas no pueden ponerse de manifiesto.

Un segundo aspecto que en aquellos momentos llevó a nuestro grupo a abstenerse era el tema relacionado con el artículo 4.d, que era el de favorecer los procesos de comercialización de productos y servicios turísticos que fomentaran el equilibrio territorial, la diversificación de la cultura... Aquel punto no lo veíamos excesivamente preciso, y buena prueba de nuestras dudas es lo que en estos momentos nos encontramos, que realmente no se están favoreciendo los procesos de comercialización, y buena prueba de ello es que el propio Gobierno viene a reconocer la necesidad de establecer acuerdos y convenios con los principales organizadores del mercado turístico.

El departamento encargado o competente en materia de turismo, podemos calificarlo como un auténtico desastre. Seis meses, tenía para desarrollar la Ley de la Agencia Catalana de Turismo, como ha señalado el ilustre diputado señor Crespo, y llevamos más de año y medio y todavía no se han aprobado los estatutos, y cuando precisamente los responsables y empresarios del sector pusieron mucho hincapié en el desarrollo reglamentario, no se fiaban de la ley y decían: «Dejémoslo al reglamento, realmente, que es allí donde se manifestará el contenido de la ley, el desarrollo de la ley.» Pues bueno, no tenemos desarrollo.

También desconfío de sus palabras, señor Quera. A lo mejor ya han llegado al acuerdo y efectivamente es inminente la aprobación de los estatutos, probablemente... Pero permítame que lo dude, y que hasta que no lo vea en el *Diari Oficial de la Generalitat* no crea en ello.

Para posicionarme en lo que hace referencia a las enmiendas..., a los puntos de la moción, señalar que aprobaremos y apoyaremos todos los puntos, incluido el cuarto, a pesar de que, efectivamente, es contradictorio con el contenido de la ley. Es cierto que fue uno de los grandes caballos de batalla en la ponencia, en la co-

misión, el hecho de que se incluyeran como recursos propios, comunes de la agencia, las aportaciones de sus miembros, y ya algunos en aquellos momentos planteamos la conflictividad de ese precepto.

A pesar de ello, y por la filosofía del mismo, daremos apoyo al punto 4. Igualmente, daremos apoyo a los puntos 5 y 6 de las enmiendas presentadas por el Grupo de Convergència i Unió.

Muchas gracias.

El president

Senyor Luna, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, doncs, acceptar, realment, el que el tripartit ens ha presentat, que al cap i a la fi és canviar, en el que nosaltres dèiem i demanàvem, que era «promoure»..., diuen «continuar»; a la que era «establir» és «continuar», i a la que era «reclamar» és «instar». Nosaltres, amb bona voluntat del món, i per qüestió que això pugui sortir endavant, no tenim cap problema que això sigui així.

Acceptem les esmenes del Grup de Convergència i Unió, com no podia ser d'una altra manera, que vénen a enriquir...

Sí que, senyor Donaire, amb tota la simpatia que sap que li tinc, puc estar d'acord i estic d'acord amb vostè en una cosa. Vostè diu que s'ha de parlar de política turística. D'acord. Però és que han parlat tant de política turística, que jo inclús la puc compartir, aquesta política turística que dissenya realment el tripartit. Però és que ara estem en una situació de crisi que ja no és la política que volem fer, sinó que el que hem d'anar és a corre-cuita a promocionar realment el turisme, per la tendència de canvi que hi ha hagut.

I de dades... Vostè diu: «És que les dades...» És clar, miri, nosaltres tenim les dades que tenim, les que diu la premsa. Però sap per què tenim aquestes dades? Perquè quan al departament li ho preguntem, no ens contesta: «La Direcció General de Turisme no elabora estudis de previsions sobre la procedència turística i llocs de destinació turística. La Direcció General de Turisme no elabora estudis de previsions sobre la despesa mitjana de cada turista. La Direcció General de Turisme no elabora estudis de previsions que valorin que la durada mitjana és tal...» I així un munt. Per tant, ens hauríem d'agafar al que la premsa ens diu i a les dades que ens diu.

I les dades que ens diu la premsa quines són? Doncs són fàcils, i molt senzilles: que el PIB turístic ha baixat 5,6; diuen –a nivell d'Espanya, però també afecta Catalunya– que són 110.000 afiliats menys a la seguretat social; 71.000 treballadors que són i estan de menys en el que és el sector turístic.

Si vol més dades, li podem donar inclús més dades. Miri, una dada que és important, feta per una de les operadors més importants d'Europa: el turista britànic –que és on hem tingut nosaltres el problema–, la despesa mitjana que té a Catalunya és de 42,4 lliures; la despesa que té a Egipte és de 33,93 lliures, i la despesa

que té a Turquia és de 30,12 per cent. Vostè me dirà a mi, realment, si això és més que suficient per a saber, realment, la situació turística que avui tenim.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. Crespo i Llobet demana per parlar.)

El president

Senyor Crespo...

El Sr. Crespo i Llobet

President, per al·lusions de la diputada Massana.

El president

Té un minut.

El Sr. Crespo i Llobet

Diputada Massana, en aquest cas sí que crec que el Parlament ha d'instar el Govern, perquè clarament hi han tres punts que de moment estan aturats: l'Agència Catalana de Turisme, el nou portal de Catalunya i les ajudes al sector amb Acció 10 i ajudes directes.

Moltes gràcies.

El president

Votarem en primer lloc els tres primers punts, amb el benentès que el grup propietari de la moció ha acceptat la correcció dels tres primers, que és «continuar», «continuar» i «instar». Votarem després el punt quart i les dues esmenes acceptades. En aquests termes, és correcte? *(Pausa.)*

Doncs, votem primer els tres primers punts, amb els matisos que he comentat abans.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 131 vots a favor i 1 vot en contra.

Votem ara la resta de la moció, amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema financer (tram. 302-00184/08)

El tretzè punt és la Moció sobre el sistema financer. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Pausa. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats, permetin que en condicions suficients es pugui substanciar aquesta moció. *(Pausa.)* Té la paraula, senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el dia 2 de juliol teníem un debat respecte a FROB i caixes, per dir-ho ben directament, penso que molt i molt endreçat. Semblava que hi havia i vull pensar que hi ha un acord suficient entre les tesis que defensa Convergència i Unió i, sincerament, el conjunt de les tesis que defensen els grups parlamentaris que donen suport al Govern.

Què ha canviat del 2 de juliol a avui? Que el debat s'ha substanciat a Madrid; és l'única cosa que ha canviat. I en quin punt ha canviat? Justament en el que era el punt clau, central, del debat que teníem en aquest àmbit parlamentari, a saber, que les competències de la Generalitat de Catalunya no corrin el risc de ser vulnerades per un instrument com el FROB. Aquest era l'element central del debat. I recordo el conseller Castells en una línia d'acord, eh?, recordo fins i tot col·loquialment: «No badem respecte a aquestes competències.»

Què ha passat? Ha passat el següent. Que, malgrat que es va substanciar aquest debat aquest dimecres passat, populars i socialistes a Madrid van donar suport a la convalidació del real decret llei. I Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya - Izquierda Unida hi varen votar en contra. Si vostès tenen a bé veure el contingut del debat, només descobriren una diferència important: salvaguardar les competències de la Generalitat de Catalunya, i la percepció que amb l'aprovació del real decret no quedaven salvades.

Després podem discutir –no és el cas tampoc avui aquí– de la idoneïtat de l'instrument o no. Jo els haig de manifestar, senyores i senyors diputats, que en tinc dubtes; veient l'allau d'iniciatives que estem prenent en aquest àmbit i la quantitat de diners públics que estem somentent, justament, per reestructurar, tinc alguns dubtes al respecte. Però ara no és el debat, aquest. El debat era, amb al conseller i amb els grups parlamentaris, un, diguem-ne, punt de tancar files. Recordo que jo li vaig dir al conseller Castells: «Conseller, crec que té 135 diputats per salvaguardar les competències de la Generalitat de Catalunya.» Vaig mirar el Partit Popular –ja em disculparà, senyor Millo–, i vaig dir: «Bé, no sé si hi serem tots; possiblement no serem tots», però la gran majoria d'aquesta cambra deia: «que no corrin perill les competències». I, Millo, aventuri vostè què és el que va passar a Madrid –senyal al senyor Millo. Que vostès, vostès populars i vostès socialistes, varen votar la mateixa cosa.

He sentit una intervenció anterior, d'algun membre del Govern, que venia a dir el següent, diu: «Vostès es queden sols, eh?» Després matisa i corregeix, diu: «No, no es queden sols, es queden amb el PP.» Doncs, en aquest tema vostès no es van quedar sols, Millo. Van votar amb els socialistes espanyols. Això és tot. De manera que, posats a estar sols, ja veu que a vostè, senyor Millo, en nom del PP, sempre li toca fer de parella. Però aquesta vegada amb els socialistes, no amb Convergència i Unió. Per alguna cosa serà, senyor Millo.

Però anem a la moció. La moció, senyor president, és molt concreta. Primer punt: «vetllar per les competèn-

cies de la Generalitat de Catalunya», que implica, eventualment, recurs al Constitucional, potser amb el tràmit del Consell Consultiu –primer tema.

Segon tema –que crec que també hi podem estar clarament d'acord. Home, un sistema financer català que no permeti que ens despistem sobre les qüestions d'interterritorialitat. Per dir-ho més clarament: que les caixes catalanes, en la mesura en què puguem, segueixin sent catalanes. Perquè temptacions per una altra alterativa, no saben vostès les que haurem, no d'aguantar com a país, sinó les caixes en qüestió, de sortejar, de bandejar.

La tercera era una també claríssima: cap ingerència en el que les caixes decideixin avui, demà i de cara al futur. Era un *hands-off*, que també semblava..., recordo encara una afirmació explícita del conseller Castells d'estar-hi d'acord. Diu: «Escolti'm, això és un procés que han d'endegar les caixes i que han de materialitzar les caixes», òbviament, en contacte, com és natural, amb la societat civil, per una banda, i amb el Govern de Catalunya, per una altra, com no podria ser d'una altra manera.

I l'últim punt que presenta aquesta moció també és molt concret, que és que aquest procés contempli i respecti el paper de les caixes d'estalvi i tingui molt en compte obra social i legítimes aspiracions territorials.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

I voldria acabar, president, dient solemnement a aquesta cambra el següent. Som molt sensibles a aquesta qüestió. Als territoris, justament..., no cal que parlem ni de Girona, ni de Tarragona. Som sensibles a aquesta qüestió, perquè estem veient, i només volem que es tingui en compte i que es consideri, que tot això està generant una remor molt important a la societat, per començar, gironina i tarragonina. I valdria la pena que tinguéssim aquesta sensibilitat tan a flor de pell que un procés tan complicat com aquest mereix. Res més, res menys, però res més.

Gràcies, senyor president. Tindrem l'oportunitat, després, senyora diputada, en funció de com vostè planteja les seves esmenes, de pronunciar-nos al respecte.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar l'esmena presentada per Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats..., jo, senyor Teixidó, començo exactament per on vostè ha començat, que és, efectivament, què ha canviat

de l'1 de juliol, que vostè va interpellar el conseller (*pausa*), del 2 de juliol –gràcies per la correcció–, fins avui, que estem debatent la moció subsegüent. I el que ha canviat, justament, és que el passat dimecres es va aprovar en el Congrés dels Diputats el Reial decret que convalida el Fondo ordenado de reestructuración bancaria, que anomenem FROB.

I jo, per tant, el primer que vull fer..., vostè diu que aquest no és el debat, jo, en canvi, crec que sí, que els debats quan més contingut tinguin i quan parlin del que realment estem parlant, que és el sistema financer..., doncs, voldria posar en valor aquest FROB, perquè, tot i que és cert que tenim un sistema financer sòlid, que ha aguantat bastant bé la crisi, hi ha una persistència dels problemes de liquiditat i de les dificultats de finançament, els seus actius han perdut valor relatiu i ha augmentat la morositat. I, per tant, es fa necessari un instrument; jo crec que es fa molt necessari un instrument com aquest FROB, que està inicialment dotat, finançament públic o privat, amb 9.000 milions d'euros, que defineix una sèrie de mecanismes, de diferents mecanismes perquè pugui haver-hi una reestructuració efectiva –i vull fer èmfasi en aquesta paraula–, una reestructuració efectiva i com cal del sistema financer espanyol. I, per tant, jo començo per aquí, posant en valor del que estem parlant, que és aquest important instrument d'ordenació bancària.

En segon lloc, i jo crec que aquí ens posarem d'acord molt més fàcilment, és presentar-li les esmenes que els tres grups que hem donat suport al Govern hem presentat a la seva moció.

En el primer punt, jo li diria que no es pot impulsar el Govern a fer una cosa que efectivament ja està fent. Perquè jo entenc tot l'interès, només faltaria, de Convergència i Unió de vetllar per les competències de la Generalitat. Deu ser tant interès com el del Govern, però mai més que el del Govern, perquè el màxim responsable de vetllar per les nostres competències, el que té la voluntat, com tenen vostès, però a més a més té l'obligació de fer-ho és el Govern de Catalunya. I, com pot entendre, ningú millor que el Govern de Catalunya vetllarà, i ja ho està fent i ho veurà en els propers dies, per preservar les seves competències en aquesta matèria.

Segon punt de l'esmena, defensar el model català de caixes; un model on hi ha un consens absolut i del qual ens sentim tots molt orgullosos, i ho hem dit en reiterades ocasions, i per tant no m'hi estenc més.

Tercer punt de la nostra esmena, que no modifica en absolut el tercer punt de la seva moció, vostè l'ha expressat així, diu: *hands-off* en un eventual procés de fusió. Això no vol dir que el Govern no tingui política de caixes, vol dir que, hi insisteixo, *hands-off* en aquest eventual procés de fusió.

I quart punt, que aquí sí que hi ha una petita modificació respecte al quart punt de la seva moció, nosaltres diem: respectem l'equilibri territorial social, però també fem que hi hagi el menor impacte ocupacional possible davant d'aquest eventual procés de fusió.

Jo crec que les esmenes que li presentem, que modifiquen el primer punt, el tercer i el quart en el sentit que

acabo d'expressar de la moció que vostè ha presentat, són completament raonables. Estic segura que ens les acceptarà totes, perquè vostè, senyor Teixidó, l'altre dia, quan discutia amb el conseller Castells durant la interpellació, va dir que era el debat que havia tingut en aquest faristol on hi havia més consens i un consens més unànime. I, per tant, jo només li demano que faci d'aquestes paraules una realitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, m'agradaria començar en el sentit de valorar molt positivament aquesta interpellació que va fer el diputat Antoni Fernández Teixidó. Entenem que el to i el contingut van ser interessants, i molt respectuosos i molt constructius. I, de fet, la moció subsegüent que ara tenim l'oportunitat de debatre continua reflectint aquest to constructiu i aquest to conciliador.

Efectivament, en el Fons de reestructuració ordenada bancària, per tant, el FROB, que el Govern de l'Estat ja ha aprovat a través de real decret llei, hi ha molts punts que creen dubtes, dubtes raonables, quant a la seva adaptació a l'ordenament jurídic. I amb això m'estic referint a una invasió de competències, i, fins i tot, en determinats aspectes, d'una certa inconstitucionalitat.

En aquest sentit, entenem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que l'Estat, i, en aquest cas, el Govern de l'Estat, envaeix i interfereix en un model català de caixes que té una dimensió social, que està també arrelat en el territori i que, per tant, nosaltres hem de preservar. Crec que ahir va ser un motiu d'acord explícit i implícit també entre tots els grups parlamentaris.

En aquest sentit, doncs, sí que m'agradaria entrar en el contingut de la moció també fent algunes pinzellades del que és aquesta esmena, una esmena també constructiva a fi i efecte d'aconseguir un màxim consens d'aquest text que estem debatent en aquests moments.

En primer lloc, entenem que vetllar, tal com vostès diuen, perquè es preservin les competències de la Generalitat ja és una funció permanent, no només en un moment concret, del Govern de Catalunya, d'aquest i de tots els governs de Catalunya, com a institució que és. En aquest sentit, nosaltres entenem que, davant d'aquests dubtes raonables, eh?, i potser són massa suau parlant de dubtes raonables, sinó que ja hauria de parlar directament d'invasió de competències; que sobretot en l'article setè i en l'article vuitè aquest real decret llei interfereix en concret en aquelles funcions que ara s'atribueixen al Banc d'Espanya quan el mateix Estatut d'autonomia les reserva per a la Generalitat de Catalunya. O bé en el que s'estén també quant a les modificacions dels estatuts d'aquestes suposades noves concentracions, fusions o noves creacions d'entitats

financeres i de caixes quant al paper que ha de tenir la Generalitat de Catalunya també en aquests estatuts. En aquest sentit, doncs, el Govern de Catalunya ja ha iniciat accions, ja ha vetllat, però ja ha iniciat accions oportunes en aquest sentit. I sí que voldríem, doncs, explicitar que totes les accions que porten cap a interposar un recurs d'inconstitucionalitat han de començar per un dictamen en aquest cas en el Consell Consultiu.

Quant a la resta de punts, els 2, 3 i 4, sí que m'agradaria fer un petit esment. Efectivament, del que estem parlant és de preservar aquest model català de caixes i aquestes fusions o concentracions que es donin, entenem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que han de complir tres criteris: en principi han de ser unes concentracions que han de tenir en compte en quin estat es troba cadascuna d'aquestes entitats –això és el primer–; el segon, respectar les decisions de cadascuna de les direccions d'aquestes entitats, i el tercer, importantíssim, amb consens territorial. I aquí sí que estic plenament d'acord amb vostè, senyor Fernández Teixidó, que, efectivament, han sortit determinats agents socials, econòmics sobretot, del territori, i estem parlant en els casos concrets de Tarragona i de Girona, doncs, que realment estan alarmats, estan alarmats perquè allò que dèiem del model català de caixes, que està realment arrelat en el territori..., no puguem perdre aquest arrelament. I, per tant, subratllem aquest necessari consens territorial que ha d'haver-hi, i per tant l'introduïm com una de les variables a tenir en compte; no només l'estat en el qual es troba cadascuna d'aquestes entitats, no només respectar les decisions de cadascuna de les direccions, sinó que també tenir en compte el consens territorial. Aquestes concentracions, aquestes fusions hauran de tenir necessàriament aquest consens territorial, si no, al nostre entendre, no seran completes.

Moltes gràcies, senyor president. Aquest és el posicionament del nostre grup parlamentari, i entenem, doncs, que és una esmena que en certa manera és constructiva i va amb voluntat de crear consens.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, varem assistir a un debat positiu, constructiu al voltant d'un tema important com és, doncs, el paper de les caixes i l'efectivitat en aquests moments, en moments de crisi important financera, del sistema financer en el seu conjunt, en la seva globalitat.

He de començar dient que el nostre grup parlamentari comparteix àmpliament el sentit d'aquesta moció, tot i que no la podem votar en la seva totalitat, perquè sí que hi han aspectes que ens sembla que hi introdueixen certes ambigüitats o inclús una possible confusió conceptual que no compartiríem. Però, ho repeteixo, hi ha un compartiment ampli, hi ha un consens ampli, especialment en els punts segon, tercer i quart de la moció.

Deixin-me fer només al proponent de la moció, el senyor Fernández Teixidó, un diputat que en la seva intervenció s'ha referit reiteradament a la meua persona..., doncs, quasi que per allusions.

Jo crec que, de fet, i ho dic amb tot el respecte i correcció de que sóc possible, al meu entendre, de fet, vostè situa, com ha explicat molt bé, el punt clau central d'aquest debat en un àmbit que a mi em sembla que no és l'àmbit més important. No dic pas que sigui equivocat, eh?, però, al meu entendre, no és l'àmbit més important. Vostè ha dit..., inclús el dia de la interpel·lació va dir que volia evitar que es produís una dinàmica perversa d'interterritorialitat. Va ser una frase seva. I avui ens ha dit que el punt clau de la seva moció, precisament, és que les competències de la Generalitat no quedin vulnerades pel FROB, aquest Fons de reestructuració ordenada del sistema bancari; salvaguardar les competències. Jo entenc que això és important, això és fonamental, evidentment, i per a això hi són les lleis, per complir-les. Però jo crec que aquí hi ha un tema més important encara, que és la perspectiva que necessitem un sistema financer eficaç, fort, solvent, que doni garantia a les seves funcions i als dipòsits de les empreses i les famílies. Això, per mi, és el més important.

I quan parlem de sistema financer, jo entenc que es parli..., entenc i comparteixo que es parli del model català de caixes, caixes d'estalvi, institucions financeres de forta tradició cultural i social catalana, però una cosa és parlar del model català de caixes i una altra cosa és parlar del sistema financer català. Són coses diferents. Jo crec que hi ha un sistema financer global, hi ha un sistema financer espanyol, hi ha un banc d'Espanya que té unes funcions molt clares per salvaguardar i donar garantia al funcionament del sistema financer en tot el seu territori espanyol, i llavors hi han entitats financeres, que han de ser competitives, que han de ser solvents i han de ser fortes.

I jo vull que les entitats financeres catalanes siguin fortes, allà on estiguin ubicades, a Catalunya o a fora de Catalunya. Per què una entitat financera catalana no pot implantar-se a fora? O per què una caixa d'estalvis catalana no podria comprar una caixa d'estalvis gallega si es posen d'acord entre elles? Des d'un punt de vista econòmic, ho repeteixo, i poc polititzat. Per tant, aquí crec que hi ha una certa diferència de matís, no? El que passa és que ara –permeti'm una miqueta la broma– a Convergència i Unió li sap greu quedar-se sol amb el PP, si algú li ho diu en una votació com la de l'altre dia o en un tema tan important com el de finançament. Crec que no li va saber greu admetre i confessar que l'acord de finançament a què va arribar en el seu moment amb el Partit Popular era bo per a Catalunya, i ho va ser i molt, eh? Poder també li sap greu quedar-se del tot sol com es va quedar ahir en la votació del Consell de Garanties, perquè es va sentir exclòs. Però no li va saber greu anar al notari per excloure el Partit Popular d'un possible pacte en el futur a Catalunya. És a dir, que sempre, vull dir, les coses poden saber greu o no en funció de la situació del moment, no? Penso que això..., el temps evoluciona, les coses canvien i un a poc a poc es va situant, no?

Per tant, ho repeteixo, el nostre objectiu, l'objecte per nosaltres seria no tant el debat territorial, sinó la competitivitat i la solvència i la garantia del sistema financer, que, en aquest cas, agradi més o agradi menys, és un sistema global, i especialment a casa nostra, el sistema financer espanyol, la salvaguarda del qual dóna el Banc d'Espanya.

El tema de les fusions de caixes per nosaltres és fonamental, és important per optimitzar recursos, per optimitzar rendiments, per garantir la seva continuïtat en el territori. I entenem que sobretot cal salvaguardar les seves funcions, les funcions de les caixes: la funció financera que tenen, la funció social que tenen i la funció de servei a les famílies i a les empreses. Fonamental.

Ara bé, nosaltres votem que sí en aquesta moció a tot allò que fa referència a enfortir el sistema financer, a garantir la concentració de caixes, perquè això dóna més efectivitat i a salvaguardar els dipòsits de les empreses i les famílies.

Votem que no a recórrer al Tribunal Constitucional contra un instrument que ens sembla que és efectiu i que és bo i que nosaltres creiem que no té per què vulnerar competències; en qualsevol cas, depèn de com s'interpretin les funcions del Banc d'Espanya i les funcions o les competències del Govern de la Generalitat en aquest àmbit.

I ens abstindrem en aquell punt en què entenem que s'introdueix una certa ambigüïtat, que no hi volem pas veure mala fe, no?, ni molt menys, però que entenem que podria donar-se un concepte equivocat. Jo penso que parlar de sistema financer català o contraposar-lo, o voler-ho separar del sistema financer espanyol, com si fossin coses diferents, bé, ens sembla que això podria introduir un element d'ambigüïtat. Això és molt diferent de defensar un model català de caixes, que, al meu entendre, són coses separades.

Per tant, senyor president, jo demanaria que poguéssim votar separatament el primer punt, que no compartim el plantejament que fa; també separatament el segon, on ens abstindríem pel motiu que acabo d'explicar. I en els punts 3 i 4 compartim la filosofia, compartim l'objectiu i compartim el seu plantejament; per tant, nosaltres hi estarem a favor, i també ho estariem en el cas que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió acceptés les esmenes que han presentat...

El president

Per tant, senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...els tres grups del tripartit, que també, doncs, entenem que donen la mateixa cobertura als objectius de la moció.

El president

Senyor Millo, m'està dient tres votacions, eh?: una amb el punt primer, una altra amb el punt segon i l'altra amb la resta.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, exactament, el primer separat del segon, i junts el tercer i el quart.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. De vegades no en som conscients, però la presència de les caixes d'estalvi a Catalunya, on representen més del 50 per cent del sistema financer, és una particularitat, és un tret diferencial, i a més a més positiu. Això ens ha permès, d'entrada, tenir entitats en els centres de decisió al territori, i això ens interessa –això ens interessa–; això ens ha permès la seva acció financera, ens ha permès l'obra social, i, a més a més, hem tingut un sistema que ha sabut mantenir un adequat distanciament de les vicissituds d'aquella política més immediata o més partidista, i això també ha estat positiu. Ara hi han unes circumstàncies en els mercats que afecten, evidentment, tot el mercat financer i les caixes catalanes. No és la primera vegada, però hi hauran de fer front.

I el debat que avui es planteja és oportú. És oportú, d'entrada, perquè hi ha un instrument, el Fons de reestructuració ordenada bancària, que realment pot comportar qüestions d'invasió competencial. I jo crec que totes les forces polítiques d'aquest hemicicle estaran d'acord a preservar les competències, que és exactament allò que diu l'esmena que nosaltres els hem plantejat, i tinc interès a incidir-hi, no?: «endegar les accions oportunes per preservar les competències». El grup proponent està –no cal dir-ho– amb plena llibertat d'acceptar-ho o no, però jo vull insistir que és això el que diu.

D'altra banda, a mi em sembla que va sortint una mica com a línia en el debat quines han de ser les línies de fons en l'actuació dels poders públics quan toquen el sector financer i, en aquest cas concret, també les caixes d'estalvi de Catalunya. I jo també hi vull entrar, en aquests..., no sé si criteris, com ha dit algú, però en tot cas línies de fons.

La primera: facilitar el manteniment..., jo tenia apuntat «de la catalanitat de les caixes». I ara rectifico, m'ho ha fet rectificar el senyor Millo, perquè ens entenguem: mantenir centres de decisió d'aquestes entitats financeres a Catalunya. I llavors canvia absolutament..., estem dient el mateix, les conseqüències són les mateixes, però està molt més ben dit, i vostè no em pot dir que no.

La segona seria l'exigència –n'hem parlat poc– de garantir la naturalesa jurídica de les caixes d'estalvis, mantenint la seva solvència financera, però també la seva finalitat social, eh? Per nosaltres, pel nostre grup, aquesta seria una qüestió important. No dic que ningú ho hagi posat en dubte, però hi vull insistir.

Que les caixes facin de caixes; a veure si em sé explicar. Nosaltres volem unes caixes, no per allò que siguin caixes catalanes, que ja ho he exposat, sinó per-

què han de ser una peça clau en el finançament de les petites i mitjanes empreses i de les famílies, i més en aquests moments. I aquí vull lligar el que és l'opinió del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa: sempre, en qualsevol intervenció pública que es faci de suport al sistema financer, sempre haurien d'haver-hi les contrapartides d'exigir a aquestes entitats que actuïn en el finançament, aquestes contrapartides haurien d'estar quantificades i haurien de ser objecte del seguiment posterior. Volem un sistema financer que ens ajudi, que ajudi l'economia productiva, que ajudi les famílies en aquest moment de crisi.

I una qüestió que hem volgut introduir, que també està present a la nostra esmena i que també li donem molta importància, és que, si hi ha d'haver procés de reestructuració, que es faci sense que ho pagui qui no n'és responsable i, en aquest cas, que es faci sense dany a l'ocupació, que es faci sense ajustos traumàtics de plantilla.

Aquests són uns elements que estan presents, en major o menor mesura..., perquè són propostes que vénen de tres grups, l'esmena que li hem presentat, però que en major o menor mesura estan presents a l'esmena que li hem presentat. Insistent, a més a més, en un primer punt, que ja he repetit, que diu explícitament: «endegar les accions oportunes per preservar les competències».

En la mesura que considerem que aquestes esmenes donen resposta al que, al nostre criteri, han de ser les línies d'actuació, i en la mesura que creiem que en bona part hi hauria possibilitat de consensuar, de trobar un acord, ens alegraria enormement que el text que hem proposat fos acceptat i el poguéssim votar de manera, si no unànime, àmpliament majoritària en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. La moción del Grupo de Convergencia i Unió destila una doble moral; yo creo que también la posición del Gobierno. Por un lado, la moral liberal, libertad de elección de pareja, ya que estamos hablando de parejas; y esa es una moral que se plasma en el punto 3 de la moción: «Posibilitar un eventual procés de fusió de caixes d'estalvis endegat, madurat i finalitzat per les caixes mateixes.» Al mismo tiempo que facilita la libertad, sin embargo, adopta un papel de vieja del pueblo. Es decir, estamos en el baile..., el *conseller* se refería el otro día expresamente en su intervención al baile; decía: «Debemos hacer..., las parejas de baile las deben decidir los protagonistas, aunque nosotros debemos estar atentos a cómo se forman, y ayudar, orientar y crear las condiciones para ir en una determinada dirección.» Totalmente de acuerdo; eso es lo que refleja esta determinada moción, es decir, libertad para fusionarse, pero al mismo tiempo ojito con el roce y con quién os rozáis: una doble moral. Por

un lado la libertad, y por otro lado el control, el cierre, la vieja del pueblo.

Yo creo que este modelo que se plantea aquí realmente es contradictorio y grave. En primer lugar, porque el Gobierno de España da un instrumento, que es el FROB, en el que precisamente de lo que se trata es de estimular el roce, es decir, la libertad de fusión y la libertad de concentración entre las distintas entidades, sin acotamiento. Y ustedes vienen aquí y ponen el «Reservado el derecho de admisión». Creo que es un grave error –un grave error.

Y de ahí que nosotros vayamos a dar apoyo al punto 3, no al resto, a ninguno de los demás. En primer lugar porque no creemos que exista un sistema financiero de *caixes*, un sistema financiero catalán, tal como ha apuntado el señor... Vamos, no sé qué opinará el Banco de España, pero desde luego hoy, a la vista de lo que se ha escuchado en alguna intervención, se le han debido poner los pelos como escarpas, porque, claro, es decir, «ya tenemos... el sistema propi, el financer, el nostre, o un altre...», excesivo, quizá. Con lo cual ¿qué pinta aquí el Banco de España? Nada. Y yo creo que el problema es eso: que el FROB, la creación del FROB le hace pintar al Banco de España algo, y ustedes no quieren. Pero aquí el señor Sergi de los Ríos dice: «No, es que invade las competencias.» Pues claro que invade las competencias, probablemente sí. ¿Y eso es malo en algunos temas, o no? (*Remor de veus.*)

Porque yo creo que, realmente, el punto clave es el tema final de las fases del Decreto ley del FROB, que es el tema de la intervención. Es decir, primera fase, la solución de los problemas entre las entidades y entidades, bien; segunda fase, cuando hay plan de viabilidad, ningún problema; pero llega el momento en que dice: «Oiga, ha fallado todo, no se ha presentado plan de viabilidad, y el que han presentado no merece la pena. Debemos intervenir.» Y llega la fase de la intervención. Y en la fase de intervención el FROB se reserva –ojo– la sustitución de los administradores de la entidad de crédito, y se designará como administrador al FROB, que elaborará un informe de situación y someterá a la aprobación del Banco de España un plan de reestructuración. Este es el problema, la sustitución de los administradores de la entidad de crédito.

No me extraña que el *conseller* el otro día dijera reiteradamente y por dos veces: «Com menys se'n parli, millor, d'aquest tema.» Pero ¿cómo se va a hablar de este tema, del nombramiento de los administradores y de los consejos de administración de las cajas? Evidentemente. A veces se habla de la politización de las cajas, y yo creo..., y a la vista de los tantos y tantos meses que llevan hablando..., no «tantos meses»: años y años, llevan hablando de cómo se nombran los consejos de administración de las cajas. ¿Pues cómo se va a hablar? Pues claro que no interesa hablar de eso, porque sabemos cómo se nombran, las consecuencias que tiene y la influencia que tienen.

En un sentido: yo creo que aquí hay que dar libertad. Nosotros, en este caso yo, soy partidario de la plena libertad, con regulación. Y el FROB regula e interviene para dar precisamente estabilidad, concentración al

modelo. Pero ustedes están haciendo un «Reservado el derecho de admisión», cuando nosotros lo que queremos es dar y quitar las puertas al campo.

Muchas gracias.

El president

El senyor Fernández Teixidó pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies president. Un parell de consideracions abans d'entrar en el fons de la qüestió, que és, senyors i senyora dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, l'esmena pròpiament dita.

Nosaltres, diputada, no hem entrat conscientment en el contingut del FROB, volgudament. Ho vàrem fer en el Congrés dels Diputats; tindrem l'oportunitat següent d'anar fent-ho, però no ho hem fet expressament, perquè volíem justament evitar dispersió respecte a l'objectiu central de la nostra moció; per això no hi hem entrat. Tenim coses a dir, i matisos; sento el diputat Pi o sento el diputat Millo, i hi han matisos respecte al que pensem. Però no és l'objecte del debat d'avui. Era, diputada, en aquest sentit que deia: «No hi entrem», perquè volem preservar els continguts de la moció. Primera qüestió.

Segona, treure-li un dubte, que m'ha semblat existencial, per part del diputat Millo, respecte al contingut del que ens ha dit dels sistemes, que inclús ha obligat que el senyor Pi fes una matisació. No cal que li diguem, diputat, que això ho compartim plenament. És més, si ho comparteix Iniciativa, com no hauríem de compartir-ho nosaltres? Tingui vostè la tranquil·litat que compartim, a l'hora de fer la definició que ha fet..., i, per tant, no busquem fantasmes allà on no n'hi han.

I el tercer comentari és per al diputat Domingo, que ens ha parlat d'una doble moral respecte a la llibertat d'acció i –ha dit textualment– *el roce*, «el rosse», que diríem en català. Si vostè m'ho permet, diputat, probablement –li ho dic amb tot el respecte del món, eh?, i sé que no se m'enfadarà, perquè, doncs, sap la simpatia que li tinc–, vostè no és que tingui una doble moral; vostè, que ens ha dit aquí que «hay que estimular el roce». Vostè és un llibertí! (*Rialles.*) No és que tingui doble moral, demana que el Banc de Espanya esperoni «el rosse». No doni idees sobre aquest tipus de qüestions, diputat! I per això ens hem de mantenir respecte al primer punt, que és allà, ben volgut diputat, a on vostè li cou. Per tant, si li sembla, retirem això de «llibertí», retirem això de la doble moral i ens centrarem sobre el primer punt. Si insisteix, *erre que erre*, no retirem res. Sé que s'ho pren –com s'ha de prendre– amb tota la cordialitat del món. Gràcies, diputat.

I anem al punt final, que és el punt de l'esmena. Tant el senyor De los Ríos com el senyor Pi han insistit en el punt 2 i en el punt 3, i vull dir exactament el següent. Compartim el punt 2, que creiem que hi ha un retoc puntualíssim, i penso, senyor Pi, senyor De los Ríos i diputada, que el punt 3 de l'esmena millora la nostra.

Benvingut. El punt 3 millora la nostra; benvinguda la seva aportació.

Ara anem al punt clau, respecte a l'1, l'esmena número 1. Jo, vist el contingut...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Vist el contingut de l'esmena...

El president

Acabi i, sobretot, concreti. *(Rialles.)*

El Sr. Fernández Teixidó

Ara mateix. Vist el contingut de l'esmena que vostès ens plantejaven, senyors diputats, jo he suggerit una cosa: si vostès, com és veritat, diuen que han endegat accions, que estan concernits, que veritablement hi vetllaran, doncs, per què no som explícits com ho hem estat en el punt 1? Per què no fem una referència, amb una transaccional, al Consell Consultiu? Per què no? Quan he parlat amb Esquerra Republicana de Catalunya ja eren sensibles a aquesta qüestió: parlem sobre el Consell Consultiu o sobre el Constitucional.

Saben per què no podem votar el punt 1, que és claríssim –claríssim–, de Convergència i Unió, per ser concrets, senyor president? Saben per què no? Perquè els seus companys de govern, amb el Grup Parlamentari Socialista a Madrid...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...van donar suport al FROB, i justament van donar suport, contra el que Esquerra Republicana diu, Iniciativa diu i Convergència i Unió diu, a la possibilitat que les nostres competències siguin envaïdes.

El president

Senyor Fernández Teixidó!

El Sr. Fernández Teixidó

Per això no podem acceptar, diputada, el seu punt.

Però acceptarem encantats tota la resta.

Gràcies, senyor president.

El president

Per tant, la concreció és que no accepta l'esmena número 1 dels tres grups que donen suport al Govern; l'esmena número 2... *(Veus de fons.)* El punt 1, el punt 2... *(més veus de fons.)*, i els 3 i 4, amb l'esmena incorporada.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones directísimas. Señor Teixidó...

El president

Trenta segons.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias. Señor Teixidó, hablamos del roce, pero el roce hace el cariño. Y yo le estoy diciendo que en este caso el libertino es el Gobierno de España, no este humilde diputado, porque es el Gobierno de España, a través del FROB, el que está promoviendo el roce, pero el roce interterritorial también, señor Teixidó.

(El Sr. De los Ríos i Martínez demana per parlar.)

El president

Senyor De los Ríos...

El Sr. De los Ríos i Martínez

Sí, per una al·lusió directa.

El president

Té la paraula; un minut.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Senyor Fernández Teixidó, als fets em remeto, i veurà que en molts pocs dies aquest Govern de Catalunya reaccionarà, que ja ha reaccionat, defensant les competències que li són envaïdes amb aquest FROB, i ho veurà, i als fets em remeto, que això serà així.

(Pausa.)

El president

Per tant, fent un resum, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha acceptat l'esmena número 2 i l'esmena número 3, i farem que substitueixin respectivament el punt número 2..., i un punt quart.

I per tant farem tres votacions: primer votarem el punt número 1, després votarem el punt número 2 i finalment votarem el 3 i el 4. És correcte? Podem fer-ho així? *(Pausa.)*

Doncs, comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor i 86 en contra.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 a favor, 4 vots en contra i 13 abstencions.

I finalment votarem els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 3 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur dels centres especials de treball social i el dret al treball de les persones amb discapacitat (tram. 302-00185/08)

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre el futur dels centres especials de treball social i el dret al treball de les persones amb discapacitat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

(Pausa.)

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Bé, des de Convergència i Unió hem presentat la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre el futur dels centres especials de treball. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, precisament la consellera Serna reconeixia que en els darrers mesos sis centres especials de treball han tancat, que vol dir 379 persones amb discapacitat que han perdut el seu lloc de treball; cinc centres especials de treball també han presentat un expedient de regulació d'ocupació.

Per tant, veiem que les accions que s'han portat en els darrers anys estan portant a un retrocés en el model. És cert que en aquests anys el model ha quedat obsolet i cal renovar-lo, perquè hi ha hagut no només la crisi actual, sinó que venim d'uns anys en què la globalització ha afectat.

Vostès fa anys, sis, que estudien el model, però ara el que cal és prendre mesures. I és el que nosaltres fem amb aquesta moció, posar unes mesures concretes i que es comencin a aplicar aquest any; mesures concretes i que es comencin a aplicar aquest any 2009.

Hi ha un manifest per al manteniment i creació de llocs de treball de les persones amb discapacitat que ja l'han signat més de noranta mil persones i que properament ens presentaran als diferents grups parlamentaris. Per tant, aquesta reacció l'hem de fer ja mateix. Són els mateixos treballadors dels centres els qui estan recollint aquestes signatures perquè veuen la seva situació laboral.

Creiem que cal donar suport a aquesta moció. Recordem que, per donar-hi suport, vostès durant aquests darrers tres anys han recuperant 21 milions d'euros per unes ajudes que vénen de l'Estat que abans no hi eren, i per tant aquests 21 milions es podien dedicar des de l'any 2007 a aquests centres especials de treball, i això vostès no ho han fet, ho han dedicat a altres coses.

Nosaltres creiem que hi ha d'haver un reconeixement de la desactualització del model, que cal actualitzar, que l'actual conjuntura de crisi econòmica agreuja la situació de les entitats posant en risc la seva viabilitat, però també cal veure que la pèrdua de llocs de treball de les persones amb discapacitat suposa un retrocés en el progrés social assolit, i a més a més, tal com diu la Lismi, l'Administració és responsable d'impulsar el treball de les persones amb discapacitat.

Per això, la moció presentada per Convergència i Unió què proposa? Doncs, un pla de mesures urgents per a la reestructuració i revitalització dels centres especials de treball que s'iniciï ja mateix; ja no es pot dilatar més en el temps.

Hi ha tot un seguit de mesures concretes, com incrementar la subvenció del 50 al 70 per cent del salari mínim interprofessional per a aquests treballadors i treballadores, que es creï un fons extraordinari amb l'objectiu de mantenir el nivell d'ocupació dels treballadors i treballadores amb discapacitat, que s'actualitzi la subvenció per la creació de nous llocs de treball, que es facilitin línies de crèdit, que s'incorporin criteris socials en la contractació pública de l'Administració i del Govern de la Generalitat; també en tot el que fa referència al compliment de la disposició addicional de la reforma de la seguretat social perquè accedeixin amb més facilitat al tema de la incapacitat permanent, i també negociar amb el Ministerio de Trabajo i Immigració que els diners que han de venir com a xoc per als centres especials de treball tinguin i superin el pes que tenen aquests centres en el conjunt de l'Estat, i finalment un pla per recol·locar totes les persones que han perdut el seu lloc de treball.

Creiem que són unes mesures raonables, que en algunes s'hi pot estar més d'acord o menys, però són mesures raonables, i esperem que s'hi doni suport, perquè, com dic, en aquests moments el que està en perill és un model català de referència en els centres especials de treball, que és cert que per l'evolució econòmica i la globalització en els darrers anys ha sofert una modificació, però el que no es pot és estar eternament repensant el model, però, el que és pitjor, eternament sense aplicar mesures concretes i posar-hi diners, perquè igual que hem fet amb altres sectors, que per reconvertir-los s'hi han aplicat diners, el que cal en aquests moments en els centres especials de treball i en tot el sector és també posar-hi aquests recursos, perquè també hi va la dignitat del treball de les persones amb discapacitat, que s'ha provat sempre que és la millor manera per a la seva inserció social; la inserció laboral és el que ajuda més a la seva autoestima i també a la seva inserció social.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

(Veus de fons.)

El Sr. López i Rueda

Vostè serà benvingut, senyor diputat, al Grup Popular quan vulgui, eh?, o sigui, per això no pateixi...

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em posiciono per defensar les esmenes que ha presentat el Grup del Partit Popular a la moció de Convergència i Unió.

Jo li dic, senyor Cleries, que votarem a favor de la seva moció, perquè és una moció que ve del sector.

És a dir, avui el que votarem és una moció del sector en el Parlament de Catalunya; una moció que ve del sector i de la ciutadania directament al Parlament de Catalunya i per justícia la votarem a favor. I perquè és a més una reivindicació de fa molt temps. Ara estem vivint una crisi econòmica que afecta molt especialment l'economia i que també afecta molt especialment els treballadors de la discapacitat, els treballadors amb discapacitats. Però és que, senyora consellera, la crisi dels centres especials de treball no ve d'ara; la crisi de model dels centres especials de treball de Catalunya ve de fa temps.

Però la gran fortalesa que tenim a casa nostra i la gran fortalesa que té Catalunya és que els mateixos centres especials de treball ho reconeixen. I el que diuen els centres especials de treball a la Generalitat de Catalunya, a l'Administració, li diuen: «Fem la reconversió, caminem junts.» Quin és el problema que hem trobat fins ara? Que a l'Administració no hi havia ningú. No hi era vostè, senyora consellera, perquè vostè deia que no en tenia encara les competències, però tampoc hi havia la seva companya al consell de govern, la senyora Capdevila, perquè deia que les transferències s'estaven transferint. Cinc anys per transferir transferències! A aquest Govern els encanta fer taules i els encanta transferir transferències. És a dir, un buit a l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

I fixi's quina és la gran hipocresia, mentre estaven fent plans i planificacions per desenvolupar, per ajudar les persones amb discapacitat, mentre s'estaven fent plans i planificacions per ajudar el tercer sector social, resulta que ens oblidàvem d'una part important de l'economia d'aquest país –economia, perquè quan parlem de centres especials de treball no tenim una visió assistencialista de la discapacitat, sinó que el que tenim una visió de dignitat d'aquelles persones amb discapacitat–, resulta que a les persones amb discapacitat no hi arribàvem.

I, com deia el senyor Cleries, ara la situació és la que és –és la que és–: de cada deu mil persones que estan treballant, tres mil –tres mil– persones estan en risc de perdre el seu lloc de treball; que cinc centres especials de treball estan fent, han fet ERO, i que sis han hagut de tancar.

I la pregunta que ens fem: i totes aquelles mesures que es van aprovar? Perquè jo recordo, i n'he parlat amb algun diputat d'aquesta cambra. Amb l'Estratègia per a la inserció de les persones amb discapacitat, què ha passat? El 2 per cent –el 2 per cent– que havien d'impulsar a les empreses, què ha passat? Ara hi ha més empreses? Estem destinant la inspecció a veure si s'està complint? Perquè fa poc vàiem que ja el 30 per cent de les empreses, de les empreses de més de cinquanta treballadors, incomplien la normativa laboral; que la mateixa Administració, i senyora consellera, vostè és responsable d'això!, que la mateixa Administració de la Generalitat de Catalunya incompleix no només amb el 2 per cent, sinó amb el 5 per cent de reserva, ho incompleix. I any rere any –i molts diputats d'aquesta cambra ho deuen saber–, quan es presenten les dades, quan es presenten les estadístiques, any rere any, veiem com no

arribem a aquest 2 per cent. Si la Generalitat de Catalunya, si l'Administració, si aquella que fa la normativa i la legislació no compleix el que ella mateixa diu, què podem demanar a les empreses? Per tant, el primer punt hauria de ser que complís la Generalitat de Catalunya amb aquest 2 per cent.

Per no parlar de les mesures alternatives: grans desconeixedors, els empresaris d'aquest país. Per això, senyor Cleries, diem: «No cal només plans, hem de fer un pacte. Fem un pacte català per l'ocupació de les persones amb discapacitat, perquè els empresaris es comprometin amb les mesures alternatives i amb el 2 per cent, perquè la Generalitat es comprometi, perquè les entitats dels sectors es comprometin, perquè els centres especials de treball es comprometin, fem un pacte.» I per això li ho diem; podem ampliar aquest acord que tenim amb la moció.

Quina és la situació que veiem després de tenir una estratègia per a la inserció a nivell de Catalunya i després de tenir una estratègia global a nivell de l'Estat? Tenim més o menys atur amb les persones amb discapacitat? Complim més o menys amb el 2 per cent de reserva? Estan millor situades o pitjor situades en els centres especials de treball actualment? És el que ens hem de preguntar: ha servit d'alguna cosa el pla que hem posat?

Perquè miri una de les idees que deia, i el senyor Cleries també s'hi referia, una de les idees que deia: que vostès no tenen les idees clares. Si agafem els pressupostos de la Generalitat de Catalunya d'aquest any, els pressupostos, i mirem el pressupost d'Acció Social i Ciutadania, veiem que ens diu «treballador subvencionat en centres especials de treball per a persones amb discapacitat», i ens dona una quantitat de 11.152 treballadors. Però ens n'anem al Departament de Treball i exactament el mateix; és a dir, nombre de persones amb discapacitat treballadores contractades als centres especials de treball, vostè ens diu 10.500. Al mateix document, dos departaments diferents, dues dades diferents.

Hem d'acabar amb aquesta confusió...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...hem de coordinar... –acabo, senyor president–, hem de coordinar les accions.

I aquesta moció, que ens ve del sector, que ens ve del carrer, que ens ve de la gent, és una oportunitat per fer-ho i nosaltres li donarem el suport.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Ara sí, senyor Àlex Martínez, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula. (*Veus de fons.*) El senyor Martínez intervindrà en nom dels tres grups que donen suport al Govern.

El Sr. Martínez Medina

Senyor president, senyors diputats, senyora consellera, representants del sector, diputats i diputades..., jo crec, senyor López, que no s'ha llegit la moció. No se l'ha llegit, eh?, sincerament. (*Veus de fons.*) No, no, no; li ho dic amb tot el «carinyo» del món, eh?, vull dir... Perquè avui estem aquí per aprovar una moció, no per parlar de coses en què estem d'acord, fonamentalment, eh? O sigui, estem d'acord que és un tema..., la crisi del sector dels centres especials de treball no ve d'ara; és un tema que ve de fa molt de temps i que és una qüestió que negar-ho suposaria ja no solament un desconeixement majúscul, inclús seria una descortesia intel·lectual; vull dir, no reconèixer que això és una cosa que ve de molt de temps enrere, no?

Els problemes del sector dels centres especials de treball vénen i són estructurals, fonamentalment; són fonamentalment estructurals. (*Veus de fons.*) No, no; per això dic que, en el fons, jo crec que en el plantejament estem bàsicament d'acord.

On no estem d'acord és en la moció. I en la moció intentaré... Per què? Perquè la moció jo crec que... Permeti'm abans de res..., que estic parlant en nom dels tres grups que donen suport al Govern i voldria reconèixer, com no pot ser d'una altra manera, la feina que en aquest cas també ha fet la companya Marta Cid i la Mercè Civit perquè han fet una tasca també de contacte amb el sector. Vostès reclamen que estan en contacte amb el sector; contacte amb el sector, també –també.

D'alguna manera, el senyor Cleries..., i vostès pugen aquí al faristol, parlen i..., bé, tinc la sort que..., segurament per l'edat que tinc i els triennis que porto en el món de la discapacitat, doncs..., si no, m'arribarien a convèncer de les coses que arriben a dir.

Perquè, clar, vull dir, aquesta moció té un article o un apartat de la moció que és absolutament insolidari –ho intentaré explicar amb el poc temps que tinc–; dues, que són demagògies absolutament; tres, que són innecessàries..., i una que a mi em sobta, fins i tot: el senyor Cleries estava demanant que negociéssim els 40 milions d'euros que la..., per a l'any 2010, però si és que els tenim aprovats, si és que sabem que ens en toquen 9.700.000 euros aquí, a Catalunya, i és amb el que pretenem, a més, afrontar els reptes d'aquesta moció. Vull dir, jo, francament, quedo una mica astorat amb tots aquests plantejaments.

En el tema de..., hi ha una proposta que, clar, diu: «Farem una seqüenciació entre un 50 i un 70 per cent del salari mínim interprofessional per a persones amb discapacitat intel·lectual.» Molt bé. Això és el 68 per cent de la població discapacitada en centres especials de treball, eh? L'altre 26 per cent són persones amb malaltia..., ai, amb malaltia mental, també..., l'altre 26 per cent, persones amb discapacitat física i persones amb discapacitat sensorial que treballen en centres especials de treball. I això és una moció per als centres especials de treball, no per a diferents tipus de discapacitat.

Llavors, jo crec que aquesta part de..., que per això nosaltres no la podem..., creiem que és francament insolidària. Per què? Doncs, perquè algú... Jo no ho sé,

m'agradaria que en tot cas el senyor Cleries se reafirmi en aquesta posició; si solament és per a les persones amb discapacitat intel·lectual, perquè algú els haurà d'explicar, a la resta, que només són per a aquelles persones amb discapacitat intel·lectual.

El tema de les inversions. Escolti'm, el 2009 el departament està invertint 67.974.000 euros. El 2003..., ja sé que aquesta relació 2009-2003..., però és veritat: 38 milions d'euros; un 67 per cent més d'inversió en tots els aspectes, quan la realitat, la població, ha crescut un 18 per cent en centres especials de treball. I vaig de forma ràpida...

L'altre dia, li retreia el senyor Cleries a la consellera que quants centres havien tancat, quants centres havien tancat?, quants centres havien tancat? Sis, li va dir finalment. Escolti'm, els que tenim memòria... No sé si recordarà la Fundació Tallers de Catalunya? (*Pausa.*) Sí? Recorda la Fundació Tallers de Catalunya? Sap per què va ser muntada, quin era l'objectiu de la Fundació de Tallers de Catalunya? I això m'ho va dir un conseller; no una consellera, un conseller. Era l'UVI per rescatar tots els centres especials de treball que anaven caient durant el camí durant el Govern de Convergència i Unió, i van en fer molts, van posar en marxa molts centres especials de treball, també li ho haig de reconèixer. Però a veure... I en aquells moments no hi havia una crisi extraordinària, no hi havia una situació com la que en aquests moments estem patint. Vull dir que constantment –constantment– han anat caient, dissortadament.

Per què? Perquè hi ha una altra contradicció, i intentaré en vint-i-cinc segons fer-ho. Clar, diuen: «Oh, és que, vostès, ara, ens demanen 36.000 euros per a la creació de llocs de treball.» Vostès van crear 11.800 llocs de treball a dotze mil euros. I ara ens diuen que hem de posar 36.000 euros per a la creació de llocs de treball, al Parlament de Catalunya, en el període que sigui. Però, vull dir, jo, el que estic rel·lançant aquí és que hi han situacions que no poden..., que són certament contradictòries i que, d'una forma o una altra, amb dotze mil euros és evident que no es pot mantenir un lloc de treball.

Però en aquests moments no em diguin vostès que..., la situació en què realment es troben en aquests moments els llocs de treball ve molt fonamentada, segurament, perquè...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Martínez Medina

...durant molts anys s'han estat creant llocs de treball a precari.

Aleshores, per tot això –i acabo, senyor president–, és per què no podem donar el nostre suport a la moció.

Li hem presentat unes esmenes. Nosaltres voldríem que aquestes esmenes les poguessin recollir, perquè entenem que aquestes esmenes, a més, traspassen la discussió al lloc on han d'estar, entre el departament i el mateix sector. I ara, amb aquests recursos addicionals

que hem rebut, que són del 2009, entenem que pot... (*Pausa.*) Sí, sí, senyor Cleries, del 2009. No aniran al calaix, li asseguro jo que no aniran al calaix; seran per millorar el sector de la discapacitat en circumstància de treball...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Martínez Medina

...una altra cosa és que no els agradi.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor Robles, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente; gracias, diputadas, diputados. Señora *consellera*..., señores diputados del grupo del Gobierno, no regañen la propuesta del señor Cleries, porque creo que está hecha con toda la buena voluntad, y representa actualmente deficiencias del sector, claramente.

Miren, a algunos nos importa muy poco quién lo ha hecho mejor, si Convergència i Unió cuando estuvo en el poder o si lo están haciendo ustedes mejor que ellos. Esas luchas de salón entre ustedes, yo creo que a los que tienen actualmente deficiencias en sus puestos de trabajo, en personas con discapacidad, no les importan en absoluto; lo que importa es si estas propuestas que nos dan son correctas, son coherentes y son necesarias. Y yo sinceramente considero que sí son necesarias y, por lo tanto, las intentaré razonar.

La primera de ellas viene a decir: «Incrementar la subvención del 50 al 70 por ciento del salario mínimo interprofesional para los trabajadores y trabajadoras con discapacidad intelectual.» En cualquier caso, son cifras matemáticas, numéricas; están bien o están mal. Nosotros la apoyamos.

Y ¿por qué? Los trabajadores con alguna discapacidad suelen tener más gastos que todos los demás trabajadores. ¿Por qué? Bueno, suelen tener más gastos porque tienen más gasto de transporte, tienen más gastos por este..., adicional de movilidad, tienen más gasto por la asistencia de terceras personas, etcétera, todo el mundo conoce hasta qué punto las dificultades de una persona con alguna discapacidad se aumentan respecto a todos los demás y, por lo tanto, tienen más gastos. Nos parece, la medida, razonable.

En el punto 1.b dice la moción: «Crear un fons extraordinari amb l'objectiu de mantenir el nivell d'ocupació dels treballadors i treballadores amb discapacitat», etcétera. El fondo yo creo que es necesario por muchas cosas: mayores dificultades en la adquisición de la experiencia en el trabajo, carencia de servicios específicos de carácter público que ayuden a las personas con discapacidad para su inserción laboral, siguen existiendo barreras arquitectónicas y sociales, y si en un momento de crisis los trabajadores, digamos, sin algu-

na discapacidad ya tienen dificultades, los trabajadores con discapacidad, creo, de forma razonable, que tienen más, se les multiplican. Y por ello nos parece este punto también razonable.

El punto 1.c y 1.d, que viene a decir: «Actualizar la subvención y facilitar líneas de crédito de interés...», etcétera, nos parece también razonable. El colectivo de trabajadores con discapacidad, para que tengan trabajo a partir de empresas que al fin y al cabo se tienen que dilucidar en el mercado como cualquier otra, siendo rentables..., es muy posible que ayudando a estas empresas puedan los trabajadores garantizar su puesto de trabajo con más eficacia.

En el que no estamos de acuerdo es en el punto e. Y nos vamos a abstener en él por una cuestión: no nos gusta el concepto de discriminación positiva. Si hay que ayudar a un sector, a una persona, se le ayuda, pero no se utiliza un concepto que es en sí mismo discriminatorio, porque, si es discriminatorio, siempre se perjudica a un tercero, y por ayudar a uno no se tiene que, en ningún caso, perjudicar a otro.

Por otra parte, tampoco tiene que ser el fin de la Administración violentar las reglas del mercado, provocando indirectamente una falsa competitividad. Si se les garantiza a estas empresas, desde el Estado, desde el Gobierno, desde la Administración, una compra adicional, una compra en un tanto por ciento al año sobre lo que producen esas empresas, de alguna manera se está haciendo una falsa competitividad con estas empresas y se está intentando..., vamos, se puede hacer de forma indirecta, burocratizarlas y no hacerlas competitivas. Y esas empresas, ante todo, tienen que ser competitivas porque los trabajadores que en ellas trabajan deben tener el puesto asegurado y la mejor manera de tener el puesto asegurado es que lo sean, que sean empresas que no dependan de nadie, sino de su efectividad.

Y en este sentido es curioso —es curioso— que, en las empresas en general, a los trabajadores con alguna discapacidad le tienen una cierta estima, no solo porque, evidentemente, necesitan más ayuda, sino porque son muy eficaces. La alta rentabilidad de los trabajadores con discapacidad es porque también lo aman demasiado o más que personas que no tienen esa discapacidad, porque para ellos el trabajo no solo es necesario como para cualquiera, sino además le da una autoestima que, muchas veces, hasta hace poco tiempo, no la tenían, como es, evidentemente, estar insertados en la vida normal y laboral de cualquier otro trabajador.

Finalmente, el último punto de la moción: «Promoure un pla de col·locació laboral per a les persones amb discapacitat acomiadades», etcétera. Bueno, prever un plan de recolocación está muy bien...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...no se dice en la moción cómo ni cuándo, pero está..., como principio general, nos parece correcto. Por lo tanto, también votaremos en este caso.

Señor presidente, por lo tanto, votaríamos por separado el punto que he dicho, el punto 1.e.

Gracias, señor presidente.

El president

1.e?

El Sr. Robles Almeida

Creo que sí..., 1.e.

El president

E d'Ernest? E? (*Pausa.*) Sí, sí, perdoni, és que no l'ha-via entès bé.

Senyor Cleries, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, president. Bé, algunes de les afirmacions que s'han fet pel representant dels grups que donen suport al Govern, tenint en compte que és una moció pactada amb el sector..., em sorprenen alguns comentaris que ha fet, quan ell mateix també és del mateix sector, presidint una patronal, no?, i, per tant, em sorprèn.

Nosaltres, quan hi havia problemes, vostè ho ha dit, es feia una UVI; avui, no hi ha UVI. Per tant, el que proposen vostès amb les esmenes que han presentat, imaginin-se què és, diu: «Continuar aplicant mesures.» «Continuar aplicant mesures» vol dir, ni més ni menys, més centres especials de treball tancats i vol dir més ERO en centres especials de treball, perquè són les mesures que estan aplicant fins avui; han tingut bones paraules, però no han tingut fets concrets i, per tant, no podem acceptar unes esmenes que ens fan que el que ens diuen és continuar fent el mateix que estan fent fins ara, que vol dir no res. I, per tant, no podem acceptar-ho.

També ens fan altres coses; treuen l'any 2009 en les seves esmenes. (*Veus de fons.*) Sí, sí, miri-ho. Treuen l'any 2009. Nosaltres diem que s'apliquin des d'ara mateix perquè, si no, doncs, quin sentit té?, perquè cada vegada el problema s'anirà fent més gran. I això, el representant del sector, que li agraïm la seva presència avui aquí, en aquest hemicicle, doncs, ho pot traslladar perquè, clar, tenim això. El que és cert és que el Govern ara respira, perquè el president de la Generalitat no els volia rebre, ara els rebrà el dia 4 d'agost —que ho celebrem—, i ara es desperten. Si aquesta interpellació i aquesta moció han servit per a això, doncs, ja està ben esmerçat, escoltin.

Ara, vostès no hi volen donar suport, quan són unes iniciatives que fan, precisament, revitalitzar aquest sector; vostès no ho volen acceptar. Nosaltres acceptarem les propostes del Partit Popular, perquè en definitiva sumem més iniciatives de les que nosaltres havíem plantejat, no qüestionem cap de les nostres i crec que qui s'emporta una decepció és el sector, amb els que donen suport al Govern. Perquè vostès fa sis anys que no fan res en aquest sector; hi ha hagut un departament que tenia les competències i, amb això que havia de passar-se a un altre departament, no les ha exercit, i entretant

aquest sector s'ha anat deteriorant. I avui hi havia unes propostes concretes per posar-les en marxa ja mateix, i vostès no ho volen fer. Deu ser en nom del catalanisme social o d'aquella pluja fina que algú deia, que amb el sol que cau ja s'ha evaporat; no hi ha ni pluja fina ni catalanisme social. El que hi ha és una gran pèrdua de les polítiques socials d'aquest país, i vostès no volen reaccionar davant d'unes iniciatives que posen mesures concretes davant de la inacció d'un govern que es posa adjectius de «socials», però no els tenen en la seva acció política.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

Passem, doncs, a la votació.

Han demanat votació separada de l'apartat e del punt primer, el Grup Mixt. Per tant, comencem amb aquesta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 70 en contra i 1 abstenció.

Votem seguidament la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 70 vots en contra.

Procediment

per a l'elecció d'un membre de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (284-00031/08)

El següent punt de l'ordre del dia és l'elecció d'un membre de la Junta de Govern del Memorial Democràtic designat pel Parlament. D'acord amb l'article 6.2.c de la Llei 13/2007, de 31 d'octubre, del Memorial Democràtic, procedirem a designar un membre de la Junta de Govern.

El candidat proposat és el senyor Albert Manent i Segimon, en substitució del senyor Hilari Raguer.

De conformitat amb l'article 154.4 i 90.3 del Reglament, els proposo que la designació es faci per assentiment. (*Pausa.*) No? Doncs, demano als serveis de la cambra que posin el mecanisme de votació secreta. (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

El senyor Albert Manent i Segimon queda designat com a membre de la Junta de Govern del Memorial Democràtic per 122 vots a favor, 2 vots en contra i 4 abstencions.

Declaració

del president, de la Mesa i dels grups parlamentaris del Parlament de Catalunya amb motiu del cinquantè aniversari de Televisió Espanyola a Catalunya (tram. 401-00041/08)

I finalment, abans d'acabar aquesta sessió, llegirem de manera solemne la declaració institucional de la Presidència i la Mesa del Parlament de Catalunya i dels portaveus dels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Partit Popular de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa amb motiu de la commemoració del cinquantè aniversari de Televisió Espanyola a Catalunya.

«El 15 de febrer de 1959 van començar les emissions de Televisió Espanyola a Catalunya. S'iniciava la que seria la primera etapa i al mateix temps la més duradora del servei públic audiovisual al nostre país.

»El cinquantè aniversari de l'arribada de la televisió a les llars catalanes és una bona ocasió per a retre homenatge als homes i les dones que ho van fer possible: primer des de Miramar i més tard des de l'actual centre de Sant Cugat de Televisió Espanyola a Catalunya, ha-

vent esdevingut, ambdós centres, una escola generadora d'excel·lents professionals.

»Televisió Espanyola de Catalunya ha fusionat els nous talents del món de la comunicació amb la creativitat pròpia del país i ha generat una programació capdavantera. Amb estil propi, ha sabut reflectir en la seva programació i en els seus informatius la personalitat i la mirada pròpia de Catalunya, i ha potenciat l'ús del català i la riquesa i diversitat dels seus valors cívics.

»Aquesta celebració ha de servir per a comprometre la presència del català a Televisió Espanyola i impulsar més encara el Centre de Televisió Espanyola a Catalunya com a centre de producció en la programació catalana, estatal i internacional.

»Així, doncs, el Parlament de Catalunya vol manifestar avui el seu suport a la celebració dels cinquanta anys de Televisió Espanyola a Catalunya i reiterar el seu suport al centre i als seus professionals amb visió de futur. Un futur basat en el seu arrelament i compromís de servei a la societat catalana en tota la seva diversitat, a la qual des dels seus inicis ha volgut servir.

»Palau del Parlament, 16 de juliol de 2009.»

I s'aixeca la sessió.

(*Aplaudiments.*)

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i set minuts.